

KATOLIŠKI

LAS MISIONES CATOLICAS
NOVIEMBRE - DICIEMBRE
1981

MISIONI

EL PAPA PARA EL DOMINGO DE LAS MISIONES

„Osservatore Romano“, 25 de octubre de 1981.

1. Hoy, domingo en que celebramos la **Jornada mundial de las Misiones**, nuestra oración común del Angelus hace referencia a esa misión y a ese anuncio, que fue llevado a Nazaret por el Arcángel Gabriel: *Missus est angelus... ad Virginem* (Lc 1, 26-27), como leemos en el Evangelio de San Lucas, cuya fiesta celebramos hoy, 18 de octubre. He aquí que el Hijo es enviado por Dios que “tanto amó al mundo, que le dio su unigénito Hijo, para que todo el que crea en El no perezca, sino que tenga la vida eterna” (Jn 3, 16). Y he aquí que luego, este hijo, después de haber completado su misión en el misterio pascual, envía a los Apóstoles. Les dice. “Id por todo el mundo y predicad el Evangelio a toda criatura” (Mc 16, 15); “Id..., enseñad a todas las gentes, bautizándolas en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo” (Mt 28, 27). Las últimas palabras de Jesucristo antes de su retorno al Padre, constituyen un “mandato misionero”.

2. Ese **mandato misionero** que la Iglesia ha cumplido a través de los siglos, desde los tiempos apostólicos, **permanece continuamente en vigor**. Lo ha puesto de relieve el Concilio Vaticano II por medio de la Constitución sobre la Iglesia *Lumen gentium* y, luego, mediante el Decreto sobre las Misiones *Ad gentes*.

Este domingo está dedicado de modo particular a las misiones, a fin de que renovemos en nosotros mismos la conciencia de tener toda parte en las tareas de las misiones y de los misioneros de la Iglesia.

En la víspera de esta importante Jornada ha tenido lugar una asamblea especial, que ha reunido a todos los miembros de la Sagrada Congregación para la Evangelización de los Pueblos.

Me es grato recordar, a este propósito, que ellos han tratado un problema muy actual, como es el de la familia en el contexto misionero, con las oportunidades y también las dificultades que hoy se advierten al encarnar en las varias culturas el designio de Dios Creador y Redentor sobre la comunidad conyugal. Debo elogiar también el trabajo que ha sido desarrollado, porque enriquece de contenido la Jornada de hoy.

3. Pudiendo orar hoy juntamente con vosotros, queridos hermanos y hermanas reunidos en la plaza de San Pedro, deseo que **esta oración nuestra llegue** a cada uno de los puestos de misión en todo el orbe terrestre. Que ella nos ayude a ponernos en íntimo contacto con cada misionero y misionera, obispo, sacerdote, religioso y religiosa, con tantos laicos que trabajan con no menor dedicación en las misiones, prestando múltiples servicios. Deseo dirigirme también ahora, con el pensamiento y el corazón, a las inestimables falanges de los catequistas y las catequistas, sobre cuyos hombros se apoya una parte tan fundamental del trabajo misionero.

Hay también otras falanges, las cuales, aun no estando en tierras de misión, consagran sus energías a la causa del anuncio del Evangelio; pienso en los numerosos miembros y dirigentes de las Obras Misionales Pontificias, y también de otros cristianos ejemplares que promueven diversas formas de cooperación “por las misiones”.

Deseo que los corazones de todos los que de cualquier modo sirven a las misiones resuene hoy, mediante nuestro **Angelus**, ese **jubiloso anuncio**: Dios amó tanto al mundo, que le dio su Hijo unigénito, para que el mundo fuese salvado por El (cf. Jn 3, 16).

GLAS VPIJOČEGA...

Niti petdeset let ni tega. P. Charles, belgijski jezuit, znani misiolog, je vodil organizacijo akademsko izobraženih ljudi, ki so se posvečali vsaj za nekaj časa misijonskemu delu na terenu, vsak v svojem poklicu: inženir, arhitekt, zdravnik... Zavzetost za misijonsko delo je bila čisto sodobna. Cerkev je za vse narode! To je bila temeljna misel. In jih je nekdo vprašal: kaj pa, če bo nekoč papež črnc? Odgovorili so: prav tako ga bomo spoštovali in ljubili in ubogali kot sedanjega.

Evharistični kongres v Lurdu – niti petdeset let kasneje – je doživel to presenečenje: papeža je nadomestoval Afričan kardinal Gantin.

Ko so bili pod Benediktom XV. posvečeni prvi kitajski škofje, so mnogi „vili roke“: kam smo prišli: „Saj Kitajci niso sposobni biti duhovniki, kaj šele škofje.“ Še več pomislekov je bilo, ko so bili posvečeni prvi zamorski škofje in ko je bil imenovan prvi črni kardinal.

V Lurd je iz Afrike prišlo od domačega klera: 131 duhovnikov, 59 škofov, 6 nadškofov in trije kardinali. Azijscev domačinov je prišlo: 71 duhovnikov, 22 škofov in 5 nadškofov.

Zastopstvo vseh kontinentov in narodov in ras. Pokazala se je „oblomljenju kruha“ veseljnost Cerkve.

Papež bi bil rad navzoč, a je poslal tolažbo: „Če ljubite papeža, ne trpite zaradi njegove odsotnosti. Molite zanj, on sam trpi in sprejema žrtev, ker ne more priti na kongres.“

Papež želi, da se Cerkev čim preje zakorenini. Tega pa ne doseže brez domačih duhovnikov, redovnikov in redovnic. Zato je na Slonokoščeni obali prosil: „Žetev je velika! Vi vsi, bratje, delajte za duhovniške poklice, da vaši cerkvi ne bo več primanjkovalo duhovnikov, svetih duhovnikov. Nanje se bo morala opreti jutrišnja Cerkev.“

Toda papež ve, kako v misijonskih krajih zaradi pomanjkanja domačih duhovnikov in upada misijonarjev delo trpi. Da ne bi te želje po domačem kleru in osamljeni mladi Cerkvi kdo napačno razumel, je dodal: „Vendar imajo tudi misijonarji, ki so prišli od daleč, še vedno veliko vlogo v tej deželi, vlogo, ki je zdaj nepogrešljiva, pri zelo cenjenem delu, ki ga opravljajo, in kot priče vesoljne Cerkve. Sestavni del vaše Cerkve so.“

Kako se v vsem: v besedah in dejanjih razodeva veseljnost Janeza Pavla III!

F. S.

PRVI VSESLOVENSKI

SLOVENSKO MISIJONSTVO V RAZCVETU

Kljub temu, da smo se po drugi svetovni vojni bolj kot kdaj prej raztepli po svetu in da v domovini vladajo razmere, ki ne pospešujejo verskega življenja in dejstvovanja, se je med Slovenci, če gledamo na celoto naroda, živečega ne le v domovini, ampak tudi v zamejstvu in izseljenstvu, misijonstvo po zadnji vojni zelo dvignilo.

Da spomnimo le na nekaj potez tega razcveta:

Včasih so slovenski misijonarji odhajali v misijone skoraj izključno iz ozemlja ožje domovine, danes odhajalo tudi iz zamejstva in izseljenstva.

Včasih so se slovenski misijonarji rekrutirali le iz raznih redovnih družb, danes se jim pridružujejo tudi škofijski duhovniki in laični misijonarji in misijonarke.

Včasih se je le izjemoma prikazal med nami kak misijonar s terena, danes so takorekoč stalno med rojaki ti in oni misijonarji na oddihu.

Včasih smo samo sanjali o tem, da bi kdo obiskal slovenske misijonarje v njih delokrogih, danes jih obiskujejo njih redovni predstojniki, slovenski dušni pastirji, misijonski propagandisti, celo njih laični prijatelji in sodelavci.

Včasih smo komaj na podlagi črnobelih fotografij prikazovali skiopitične slike o življenju in delu naših misijonarjev ter njih ljudi, danes kažejo misijonarji sami krasne barvne diapozitive, nekateri od njih, ali pa njih obiskovalci, snemajo filme, celo zvočne, in jih predvajajo rojakom po vsem svetu.

Včasih smo poznali samo sodelovanje pri DŠV in DSD ter pomoč slovenskim misijonarjem, danes poleg vsega tega v smislu Družbe sv. Petra za vzgojo domače duhovščine Slovenci pomagajo stotinam domačih duhovniških in redovniških kandidatov pri njih formaciji.

Včasih sta misijonsko delovali skoraj izključno misijonski centrali v Ljubljani in v Misijonišču Groblje, pa še ta ali ona redovniška skupnost za svoje misijonarje, danes delajo za misijone in si dopisujejo z misijonarji ter jim pomagajo z gmotno in duhovno pomočjo, jim pošiljajo slovenski tisk iz najrazličnejših misijonskih žarišč, ne le iz matične Slovenije, ampak tudi iz zamejstva in izseljenstva.

Včasih so se misijonski delavci komaj iz kake škofije od časa do časa zbrali skupaj na razglabljanje vprašanj misijonstva in misijonskega sodelovanja, zdaj pa smo doživeli Prvi vseslovenski misijonski simpozij v Slovenskem papeškem zavodu v središču krščanstva, v Rimu.

Da, veliko se je spremenilo na bolje v slovenskem misijonskem življenju. K temu je pač bistveno pripomoglo vedno močnejše povdaranje Cerkve, da mora biti v celoti misijonarska, se pravi, da mora delati za misijone vsaka njena mala ali večja enota: posameznik, družina, fara, škofija, redovna skupnost, narod v celoti. Tudi misijonska poto-

MISIJONSKI SIMPOZIJ

vanja, s katerimi je začel že Pavel VI in jih zdaj tako neumorno nadaljuje Janez Pavel II, vzbujajo ne le poživljenje Cerkve v obiskanih krajih, ampak večjo zavzetost za misijonsko sodelovanje pri že tradicionalno krščanskih narodih. Prav tako je k temu pripomoglo dejstvo, da je svet po drugi svetovni vojni postal takorekoč manjši, ker ga obveščevalna in prometna sredstva tako čudovito med seboj zblizujejo. Tudi težnja bolj razvitih narodov, pomagati podrazvitim na raznih področjih k njih dvigu, odpira vrata večjemu sodelovanju pri ne le tehničnem, ampak tudi kulturnem in duhovnem razvoju narodov, večinoma misijonskih.

PRELEP SAD MISIJONSKEGA RAZCVETA: SIMPOZIJ

Če se zdaj zaustavimo ob dejstvu Prvega vseslovenskega misijonskega simpozija v Rimu, moramo najprej povdariti, da je bilo morda to prvič v slovenski zgodovini po vojni, da so se na skupnem študiju in posvetovanju zbrali zastopniki iz celotnega slovenskega kulturnega in verskega prostora, da se pogovore o tem področju verskega življenja naroda. Nekaj podobnega, kakor se dogaja že leta v takoiimenovani Dragi v pogledu kulturnega in političnega slovenskega življenja.

Potem je treba pribiti, da je moglo priti do tega važnega srečanja prav radi močne slovenske navzočnosti v središču krščanstva, v Rimu: radi veselega dejstva Slovenskega papeškega zavoda v Rimu in njega rektorja, ki je obenem sodelavec papeške misijonske univerze Urbaniane v Rimu in mu je zato misijonstvo posebno blizu ter je tako mogel simpozij zamisliti, pobuditi, organizirati in praktično omogočiti -, pa radi številnih slovenskih sodelavcev pri osrednjem vodstvu Cerkve, posebno misijonske.

Med vsemi udeleženci Prvega vseslovenskega misijonskega simpozija v Rimu, pod gostoljubno in prijazno streho našega Slovenika je vsekakor vladalo veselo razpoloženje.

Rektor Slovenika mons. dr. Maksimilijan Jezernik in gospodje duhovniki, ki jim Slovenik omogoča poglobljanje strokovnega znanja za vodstvo Cerkve na Slovenskem, pa blage Marijine sestre s čudodelno svetinjo, vsi so bili na nogah, da sprejmejo desetine udeležencev in jim pripravijo prijetno bivanje za dni simpozija.

Prvi sta prišli v Slovenik obe zastopnici Misijonske znamkarske akcije v Združenih državah; v soboto je došel s svojega drugega afriškega misijonskega potovanja obiskovalec slovenskih misijonarjev, urednik „Katoliških misijonov“, ki je zastopal delo Baragovega misijonišča in misijonstvo v Argentini sploh, nato so prihajali drug za drugim kar v skupinah iz Ljubljane, iz vseh treh slovenskih škofij, Slovenskega Primorja, s Koroške, pa iz Rima samega.

UDELEŽENCI

Za zgodovino, pa tudi da dokažemo navzočnost celotnega slovenskega prostora na tem simpoziju, objavimo tu seznam udeležencev in njih vlogo v misijonskem življenju slovenskega naroda, in sicer po abecednem redu:

- BELEJ Janez, prelat, višji funkcionar Kongregacije za evangelizacijo narodov v Rimu
- BIZJAK Jurij, duhovnik, na nadaljnih študijah v Sloveniku
- DEMŠAR Marija, tajnica slovenskega Dušnopastirskega urada v Celovcu
- EHRlich Valerija, por. Mazzoli, podpredsednica Društva Slomšek v Rimu
- FAJDIGA Vilko, dr. apostolski protonotar, narodni direktor misijonskega dela za Slovenijo, Ljubljana
- FERJAN Sonja, tajnica Misijonske znamkarske akcije, živeča v Kanadi
- HUMAR Kazimir, prelat, pospeševatelj misijonstva na Goriškem
- GIDER Pepi, župni upravitelj v Ločah pri Poljanah, bivši malgaški misijonar, referent za misijonstvo v mariborski škofiji
- GABER Franc, bivši župnik v ZDA, zdaj živeč na Primorskem, vzdrževalec številnih domačih bogoslovcev
- JEZERNIK Maksimilijan, mons., rektor Slovenika in vodja pridruženih semenišč misijonski univerzi Urbaniana v Rimu
- JUNGER Vid, minorit, vodja študentskega misijonskega krožka v Ljubljani
- KOKALJ Jože, jezuit, bivši pionir v Zambiji, zdaj provincial slovenske viceprovinke
- KOPEINIG Jože, vodja Dušnopastirskega urada za Slovence v Celovcu, urednik Nedelje in Misijonskega lista, rektor Kulturnega doma v Tinjah na Koroškem
- KOROŠAK Bruno, frančiškan, profesor na papeški misijonski univerzi Urbaniana v Rimu, izvedenec beatifikacijskih postopkov
- KRANER Franček, kaplan v Mariboru, bivši malgaški misijonar
- KRISTAN Rozi, sionska sestra v Rimu
- LENASSI Tiburcija, Marijina sestra s Čudodelno svetinjo, sodelavka pri Družini in v Misijonskem seminarju v Ljubljani
- LAH Justi, duhovnik na nadaljnih študijah v Sloveniku
- LENČEK Ladislav, lazarist, vodja misijonskega dela v Baragovem misijonišču v Argentini, urednik „Katoliških misijonov“, obiskovalec slovenskih misijonarjev
- LESKOVEC Pavel, jezuit, direktor slovenske oddaje na radiu Vatikan, profesor na Vzhodnem papeškem inštitutu v Rimu
- MAJCEN Andrej, salezijanec, bivši misijonar na Kitajskem in Vietnamu, zdaj v Ljubljani
- MARKETZ Pepe, dijakon celovške škofije, sodelavec „Misijonskega lista“ v Celovcu

Poslopje „Slovenika“ z glavne ceste. — V njem so se zbrali na I. vseslovenski misijonski simpozij tile udeleženci: sede od leve na desno: Kopeinig, Majcen, Fajdiga, Jezernik, Tusharjeva, Škerlj; stoje za njimi: Zaletel, Kokalj, Demšar, s. Sraka, Novak, Humar, s. Pavlič, Slapar, s. Lenassi, Smotlak, F. Vodopivec, Ferjan, obisk Hrvat, Kraner, Vodopivec J., Mikuž, Propian, obisk Hrvat; v zadnji vrsti: Ketiš, N. Potočnik, Junger, Gider, Gaber, Pirc, Marketz. Nekateri od udeležencev niso bili navzoči pri slikanju, dočim urednika KM ni, ker je fotografiral.

MIKUŽ Franc, župnik, narodni poddirektor misijonstva v Sloveniji
NOVAK Danica, misijonska poverjenica pri Marijini družbi v Rojanu,
Trst

PAVLIČ Terezija, usmiljenka z Madagaskarja, na dopustu v Sloveniji
PIRIH Vladimir, dekan v Postojni, zastopnik misijonstva v Koperski
škofiji

PIRC Joško, duhovnik, na nadaljnjih študijah v Sloveniku

POTOČNIK Nace, muzik, na nadaljnjih študijah cerkvene glasbe v Slo-
veniku

SLAPAR Ina, profesorica, misijonska sodelavka v Sloveniji, Kranj

SMOTLAK Ljuba, učiteljica, Dolina pri Trstu

SRAKA Marjeta, Hči Marije Pomočnice, Rim

ŠEGULA Frančišek, mons., arhivar na Kongregaciji za evangelizacijo na-
rodov in pospeševatelj Slomškovega beatifikacijskega procesa, Rim

ŠKERLJ Alojz, mons., škofov vikar za Slovence na Tržaškem.

ŠTRUKELJ Anton, duhovnik, prorektor Slovenika, na nadaljnjih študijah
v Rimu

TUSHAR Anica, predsednica Misijonske znamkarske akcije, Gilbert,
ZDA

VALIČ CVETKO, duhovnik, na nadaljnjih študijah v Sloveniku

VODOPIVEC Felicita, učiteljica, za Marijino družbo na Via Risorta v
Trstu

VODOPIVEC Janez, mons., profesor na papeški misijonski univerzi Ur-
baniana v Rimu

ZALETEL Vinko, župnik v Vogrčah, obiskovalec slovenskih misijonar-
jev, pisatelj misijonskih knjig in predavatelj o misijonih med Slo-
venci

ŽUŽEK Ivan, jezuit, tajnik papeške komisije za revizijo kodeksa za
vzhodne Cerkve, profesor na vzhodnem Inštitutu, Rim.

Misijonskega simpozija so se indirektno udeleževale tudi vse v
Sloveniku tedaj delujoče slovenske Marijine sestre s čudodelno svetinjo,
ki so z delom, z molitvijo in žrtvijo bistveno sodelovale pri uspehu sim-
pozija.

BOGAT SPORED

V naslednjem objavljamo potek simpozija, kakor se je odvijal, sko-
raj povsem po predloženem sporedu:

Ponedeljek, 5. oktobra:

18.00 Začetek z oktobersko Marijino pobožnostjo

Torek, 6. oktobra:

6.30 Somaševanje

8.00 Sodobna misijologija – Mons. Janez Vodopivec

Okrog prelata Fajliga so se zbrali in slikali „Ljubljančani“ (ki so prišli iz Ljubljane).
 Spredaj: prof. Ina Slapar, prelat Fajdiga, s. Lennasi, o. Kokalj, s. Terezija Pavlič. Zadaaj:
 s. Sraka, podrektor Nace Potočnik, Mikuž, prof. mons. Vodopivec in Junger. — Spodaj sta
 se obe zastopnici MZA (preds. Tushar in tajnica Ferjan) slikali z mons. Jezernikom in mons.
 Vodopivcem, pa z misijonarjem Majcenom.

- 10.30 Oris sedanjih misijonov – France Mikuž
- 15.00 Misijonsko gibanje na Slovenskem – Prelat Vilko Fajdiga
- 17.00 Poročila: Koroška – Jože Kopeinig in Vinko Zaletel – in Beneška Slovenija, za katero je poročal prelat Humar Kazimir
- 19.00 Oktoberska pobožnost

Sreda, 7. oktobra:

- 7.00 Obisk Kongregacije za evangelizacijo narodov, papeških misijonskih društev, univerze Urbaniane in Zavoda za širjenje vere; srečanje s prefektom kongregacije kardinalom Rossijem.
- 11.00 Avdijenca pri sv. očetu na Trgu sv. Petra.
- 15.00 Struktura in naloge Kongregacije za evangelizacijo narodov, poslanstvo misijonskih društev, analiza in perspektiva današnjih misijonov – Prelat Janez Belej
- 19.00 Oktoberska pobožnost in somaševanje

Četrtek, 8. oktobra:

- 6.30 Somaševanje
- 8.30 Sodobna vzgoja misijonskih delavcev – Mons. Maksimilijan Jezernik
- 10.30 Misijoni in obveščevalna sredstva – Prof. Pavel Leskovec D.J.
- 15.00 Poročila: Za Ljubljano je poročal minorit Vid Junger, za Mariiborsko škofijo župnik Pepi Gider
- 17.00 Za Kopersko škofijo je poročal dekan Vladimir Pirih
Za redovniške skupnosti sta poročala, za moške o. Jože Kokalj, za ženske s. Tiburcija Lenassi
- 19.00 Oktoberska pobožnost

Petek, 9. oktobra:

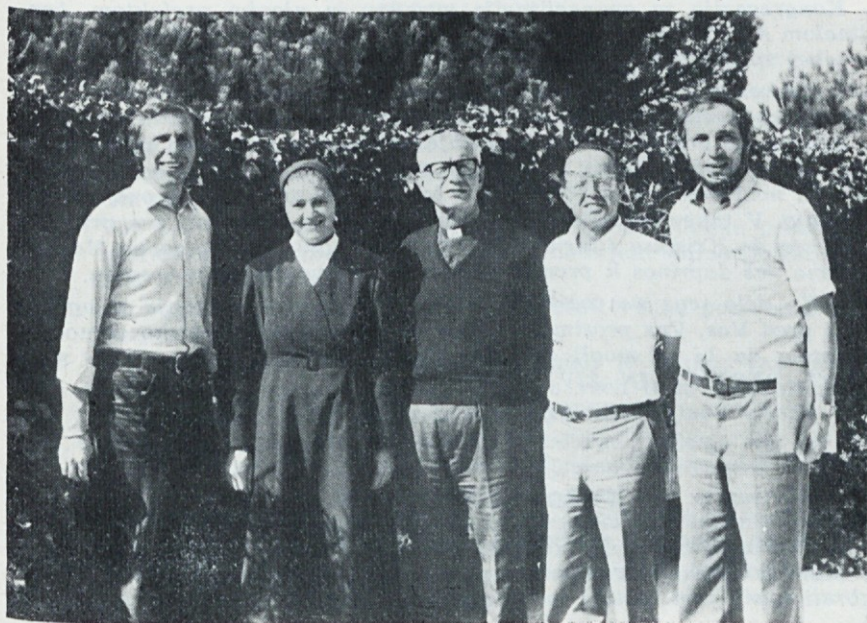
- 6.30 Somaševanje
- 8.30 Delo za misijone med vzhodnimi brati – Prof. Ivan Žužek D.J.
- 10.30 Poročila: Za Goriško je poročal prelat Kazimir Humar
Za Tržaško so poročali vikar škerlj Alojz, Novak Danica za rojansko Marijino družbo, Felicita Vodopivec pa za Marijino družbo na Via Risorta
Za Misijonsko znamkarsko akcijo v ZDA je poročala tajnica Sonja Ferjan
- 15.00 Za Argentino in delo Baragovega misijonišča pri Buenos Airesu je poročal Ladislav Lenček CM
- 17.00 Beatifikacije misijonskih škofov: A. M. Slomška, F. Barage in J. Gnidovca. – O prvih dveh zadevah sta poročala mons. šegula in Bruno Korošak, o tretjem je poslal pisano poročilo pospeševatelj procesa Stanko Žakelj CM, ker se osebno ni mogel udeležiti.
- 19.00 Oktoberska pobožnost z zahvalno pesmijo.

Sobota, 10. oktobra:

- 6.00 Romanje k Rožnovski Mariji v Pompeje pri Neaplju, somaševanje v kripti bazilike

Zgoraj Korošci: Vinko Zaletel, Micka Demšar, diakon Marketz in Jože Kopeinig — Spodaj: Franček Kraner, s. Terezija Pavlič, urednik KM, o. Jože Kokalj in Pepi Gider.

11.00 Ogled razvalin starih Pompejev

13.00 Romanje v cerkev bosonogih avguštincev v Neaplju na grob misijonarja Ignacija Knobleharja.

POZDRAVI

Koj ob začetku simpozija je rektor Slovenika predlagal pozdravni telegram svetemu očetu, pred zaključkom v petek zvečer pa so zborovalci sprejeli pozdrav škofom, redovnim predstojnikom ter dušno-pastirskim voditeljem v izseljenstvu in pozdrav slovenskim misijonarjem. Oba ta dva pozdrava so podpisali vsi navzoči udeleženci simpozija. Tu objavljamo besedila obeh teh pozdravov.

POZDRAV HIERARHIJI

Slovenskim škofom in redovnim predstojnikom.

Ob uri, ko zaključujemo prvi slovenski simpozij o misijonih pod gostoljubno Slovenikovo streho v Rimu, se s posebnim spoštovanjem in hvaležnostjo spominjamo tudi Vas. Zbrali smo se misijonarji in njihovi sodelavci, znanstveniki in praktični uresničevalci misijonskega poslanstva Gospodove Cerkve, da vprašanja, ki so s tem poslanstvom povezana, teološko poglobimo in tako pripravimo pot za boljše misijonsko delovanje. Pomemben del našega dela, ki nam je šlo razmeroma dobro od rok, je bilo tudi srečanje z vodilno misijonsko ustanovo v Cerкви – Kongregacijo za evangelizacijo narodov in njenim prefektom, kardinalom A. Rossijem. Tudi sv. oče se nas je v avdienci na Trgu sv. Petra posebej spomnil in blagoslovil naša prizadevanja.

Po končanem simpoziju, ki je povezoval načrte in delo naših misijonarjev v misijonskih deželah s prizadevanjem slovenskih vernikov v zaledju, se vračamo v svoje škofije in redovne skupnosti polni novih spoznanj, dobrih sklepov in načrtov za bodočnost, za rast božjega kraljestva med nami in v pokrajinah, kjer Kristusa nič ali skoraj nič ne poznajo. V takem misijonskem prizadevanju, h kateremu nas priganja ljubezen do Kristusa (Caritas Christi urget nos) in do njegove Matere, vidimo naš doprinos k prenovi življenja Cerkve doma in v svetu.

Ko delo tega simpozija in vsa misijonska prizadevanja polagamo tudi pred Vas, Vas prosimo za blagoslov in molitev, bratsko pomoč in varstvo, da bi se mogli pri tem zvesto držati Kristusa, ki je naša „POT, RESNICA IN ŽIVLJENJE“.

Vdano Vas pozdravljajo:

(Slede podpisi vseh udeležencev.)

POZDRAV MISIJONARJEM

Drage slovenske misijonarke in misijonarji!

Na pobudo „Slovenika“ in pod njegovo gostoljubno streho smo se zbrali misijonski teologi in animatorji v zaledju ter nekateri bivši in

sedanji misijonarji v dneh od 5. do 10. oktobra na prvi vseslovenski misijonski simpozij. Želeli smo globlje spoznati današnjo misijonsko problematiko, si približe ogledati osrednje vodstvo in ustanove misijonskega prizadevanja Cerkve ter izmenjati poglede na slovensko misijonsko delovanje.

Ob vsem razglabljanju smo imeli pred očmi zlasti Vas, slovenske misijonarke in misijonarje, ki tako požrtvovalno delujete za evangelizacijo tistih narodov, ki Kristusa še ne ali skoraj ne poznajo. Občudujemo Vašo vztrajnost na enem od najtežjih področij Gospodovega vinograda. Ponosni smo na Vas in se Vam posebej zahvaljujemo, da s svojim delom dostojno in plodonosno zastopate naš narod, našo krščansko in občečloveško kulturo sredi različnih narodov in kultur.

Čutimo, da je v teh dneh porasla naša zavest odgovornosti do Vas. Upamo, da bo rodila povečano prizadevanje na različnih področjih misijonske dejavnosti v zaledju, za Vas pa še več vsestranske pomoči in povezanosti z Vami, da bi tako vsak po svoje kar največ prispevali k uresničitvi gesla: SVET KRISTUSU – KRISTUSA SVETU!

V splošni avdijenci se je sv. oče Vašega in našzga misijonskega prizadevanja posebej spomnil in mu podaril svoj apostolski blagoslov.

Dragi prijatelji, obljubljam Vam svojo bližino, molitev in podporo. Posebej se Vas spominjamo ob letošnji misijonski nedelji ter Vas iz srca pozdravljamo!

(Slede podpisi vseh udeležencev.)

RESOLUCIJE

Za zaključek so bile sprejete soglasno naslednje resolucije:

1. Misijonsko delovanje je najtesneje povezano s pojmovanjem Cerkve: treba si je prizadevati za čim globlje razumevanje Cerkve v duhu drugega vatikanskega koncila.
2. Pospeševalci misijonske dejavnosti naj pritegnejo k sodelovanju čimveč laikov.
3. Več naj bi razmišljali o tem, kako posodobiti oblike prebujanja misijonske misli med mladino. Na prihodnjem simpoziju naj bi to bila ena glavnih tem.
4. Pri vzgoji misijonarjev je treba posvečati veliko pozornost vprašanjem inkulturacije in ekumenizma.
5. Teoretično poglobljanje misijonske misli je nujno: zato naj se misijonski študijski dan organizira po vseh treh slovenskih škofijah in v zamejskih škofijah, kjer žive Slovenci.
6. Misijonski simpozij naj bo nekaj stalnega: prireja naj se vsaj vsakih pet let, in sicer pod pokroviteljstvom „Slovenika“ v Rimu.
7. Predavanja in poročila letošnjega simpozija naj se zberejo v poseben zbornik, ker predstavljajo obrazložitev različnih misijonskih vprašanj in so prvi celoten prikaz misijonskega prizadevanja Slovencev po vojni. Redakcijo naj prevzame narodni direktor za misijonsko akcijo na Slovenskem.

8. Misijonski simpozij ugotavlja, da bi bilo za napredek misijonske miselnosti in dela v Sloveniji zelo koristno posebno misijonsko glasilo.
9. Zaradi boljšega obveščanja naj se pri narodnem vodstvu misijonske akcije ustanovi tričlanski odbor, ki naj skrbi za: a) zbiranje misijonskih novic in poročil, b) posredovanje le-teh tisku in radiu.
10. Narodni direktor za misijone naj slovenskim misijonarjem posreduje potrebna navodila glede tistih njihovih pisem, ki so namenjena objavi.
11. Z veseljem smo na simpoziju sprejeli novico, da je „Misijonska znamkarska akcija“ v Združenih državah Amerike zbrala potrebno vsoto za večno štipendijo slovenskemu duhovniku v „Sloveniku“ za študij misijologije na papeški univerzi Urbaniani, v skladu s statutom Slovenskega papeškega zavoda v Rimu.
12. Simpozij je izrazil željo, naj „Slovenik“ še naprej ostane v službi enotne misijonske akcije vseh Slovencev.
13. Misijonsko središče v Ljubljani naj zagotovi misijonarjem in misijonarkam „Fidei donum“ primerno hišo, kjer jim bo omogočen potreben počitek in oskrba.
14. Udeleženci prvega vseslovenskega misijonskega simpozija predlagajo, da se v spomin na ta dogodek postavi našemu misijonarju Ignaciju Knoblaharju nagrobna spominska plošča v Neaplju, v cerkvi, kjer je bil pokopan.
15. Prvi vseslovenski misijonski simpozij izreka posebno priznanje prelatu dr. Fajdigi in lazaristu Ladislavu Lenčku, velikima pospeševalcema misijonov, za izredno delo, ki sta ga opravila v dobro vesoljne in slovenske Cerkve.

Rim, 10. oktobra 1981.

Mons. Maksimilijan Jezernik
rektor „Slovenika“

duh. Franc Mikuž
narodni poddirektor Slovenske misijonske akcije, tajnik simpozija

Mons. Vilko Fajdiga
narodni direktor Slovenske misijonske akcije

duh. Ladislav Lenček, CM
urednik „Katoliških misijonov“

Že iz vsega doslej navedenega je razvidno, da je bil ta prvi vseslovenski misijonski simpozij nad vse uspešen, za kar gre pred vsem zahvala in priznanje monsinjorju Jezerniku, kar so udeleženci ponovno povdarjali. Iz bogate vsebine razglabljanj in poročil bomo v prihodnjem letniku, številka za številko, navedli vsaj v glavnem vse, kar smo zajemali iz sporeda udeleženci, da se bodo od simpozija obogatili tudi bralci našega lista, ki jih tudi smatramo za misijonske sodelavce, saj nam omogočajo izdajanje tega za vse slovensko misijonstvo pomembnega misijonskega glasila.

L. L. C. M.

OB VSTOPU V NOVI LETNIK ZAHVALA IN PROŠNJA PLEMITIM NAROČNIKOM

Ko smo za letošnji letnik „Katoliških misijonov“ lani napovedali zelo zvišano naročnino, so nam nekateri naši sodelavci in poverjeniki izražali bojazen, da bomo mnogo naročnikov izgubili.

Dejansko smo jih izgubili kakih petdeset. Skoraj vsi naročniki ste nam kljub podražitvi ostali zvesti. S tem ste bistveno pomagali, da so „Katoliški misijoni“ nemoteno izhajali in ohranjali med rojaki v zamejstvu in med izseljenci misijonsko zavest in ljubezen. S tem ste tudi vsem slovenskim misijonarjem omogočili to predragoceno misijonsko povezavo med njimi: spoznavanje poskusov, uspehov, naporov in težav enega je v oporo vsakemu izmed njih.

Vsem plemenitim zvestim naročnikom: iskrena hvala in Bog plačaj!

V novem letniku Vas bodo „Katoliški misijoni“ bolj pogosto obiskovali, kajti urednik to leto ne misli nikamor potovati in bo mogel mesečno pripravljati in izdajati naš list. Morda bo izšla le ta ali ona številka dvojna, zelo verjetno prva in druga.

List bo ohranil enako število strani, ilustracij in tudi isti značaj vsebine in ureditve.

Upali smo, da bomo mogli naročnino listu v novem letu kaj znižati, pa nam to zaenkrat še ni mogoče. Povsod je naročnina še naprej taka kot v prejšnjem letniku: 20 USA dolarjev. Ceno navajamo v dolarjih tudi to pot, kajti radi spreminjanja vrednosti valut v večini držav je s tem vrednost naročnine še najbolj zagotovljena.

TOREJ V VEDNOST IN RAVNANJE VSEM POVERJENIKOM IN NAROČNIKOM: NAROČNINA ZA LETO 1982 NA „KATOLIŠKE MISIJONE“ JE V VSEH DRŽAVAH 20 USA DOLARJEV (v Kanadi 25 kanadskih).

LEPO PROSIMO VSE ŽE DOSLEJ ZVESTE NAROČNIKE, DA OSTATE ZVESTI ŠE NAPREJ!

Ako pa kdo, ki ima rad „Katoliške misijone“, zares ne more plačati cele naročnine, ga prosimo, naj nam to sporoči, pa se bomo z njim pogovorili o njegovi naročnini in mu list še naprej z veseljem pošiljali.

„KATOLIŠKI MISIJONI“

RADO SUŠNIK SE JE VRNIL

Dragi prijatelji!

Po treh mesecih in pol v Argentini, desetih dneh na Koroškem, mesecu in pol v Sloveniji in po treh tednih v Parizu, sem v nedeljo 21. junija spet pristal na malgaških tleh. Po enem tednu v glavnem mestu Antananarivu, sem prišel v Vangaindrano ravno na praznik apostolov Petra in Pavla, na godovni dan mojega župnika Petra Opeka. Ko smo se pripeljali pred cerkev, je bilo v nekaj minutah dvorišče polno odraslih in otrok, ki so me prišli pozdravit. Šele po eni uri smo mogli v hišo. Videl sem, kot so videli tudi drugi ob svoji vrnitvi, kako imajo ljudje radi misijonarje. Ko sem naslednje dni šel po vasi, so me kristjani kar drug za drugim ustavljali na cesti in vabili v hišo. Še najbolj pa je bil moje vrnitve vesel Peter, ki je bil šest mesecev sam v Vangaindrano.

Čeprav je že dva meseca, kar sem se vrnil, pa sem včasih še kar „andafy“, kar pomeni „onstran morja“. Za to pa ste krivi vi, dragi prijatelji, ki ste me povsod tako prijazno in velikodušno sprejeli, da tega ne morem izraziti z besedami, in da se kar nisem mogel ločiti od Evrope. (Ali že veste, da sem v Parizu zamudil avion?) Pravijo, da na zahodu ne znajo več ceniti človeka kot človeka, da se vsi pehajo samo za imetjem, toda jaz sem med vami doživel ravno nasprotno: še so ljudje, ki imajo čut za človeka, ki ni denar njih Bog. Tako stari kot novi znanci ste bili z menoj tako dobri, da ne vem, kako bi se vam zahvalil. Moral bi vsakemu napisati vsaj kratko pismo, toda v beležnici je okoli sto naslovov, in če bi vsak teden napisal dve pismi, bi šele v enem letu prišli vsi na vrsto. Zato sem se odločil za takole skupinsko pismo, sicer smo pa v Kristusu vsi ena družina, v njegovem imenu sem prišel med vas in v njegovem imenu ste me tudi sprejeli. Iz Evrope mi bo verjetno najbolj ostala v spominu Velika noč v rojstnem kraju Spittalu na Koroškem, kamor sem se vrnil prvič, potem ko sem kot sedem mesecev star otrok odšel v Argentino. Tamkajšnji Slovenci ste me takoj sprejeli kot svojega, čeprav se prej z nikomer nisem poznal. Potem družinska maša na Brezjah in toliko drugih srečanj in doživetij, da vsega nisem sproti registriral.

Kako pa kaj na Madagaskarju? Tudi tukaj čas zelo hitro beži, čeprav tukaj veliko več kot čas velja človek. Če je mrlič v vasi, se za tri dni vse delo ustavi. Kar ne morem verjeti, da je že dva meseca, kar sem se vrnil. Ko sem prvo nedeljo (5. julija) tukaj maševal in pridigal, sem našim kristjanom izročil vaše pozdrave in jim povedal za vašo velikodušnost, na koncu pa še zmolil „Oče naš“ po slovensko. Na koncu maše pa so se oni zahvalil Bogu, da me je vodil na vseh potih (samo z avionom sem preletel kakih 40.000 km), staršem in družini, da so me pustili nazaj (tukaj ima družina zelo velik pomen) in meni, da sem se hotel vrniti. V znak hvaležnosti so mi dali tudi kuverto s 5.000 malgaškimi franki (20 dolarjev), kar tukaj pomeni četrtno mesečne plače, kdor jo seveda ima,

Misijonar Rado Sušnik (levi) v družbi z Jankom Kosmačem pred cerkvijo v Ankarani, ki jo je pred tremi leti sezidal laični misijonar Fredi Žitnik iz Misijonskega zavoda v Slovenski vasi v Argentini.

saj so večina poljedelci. Enako vsoto so mi potem dali še za god. Naslednji konec tedna, ko smo šli na podružnico Manašoa, pa je bilo še bolj slovesno. Že v soboto so pripravili skupno kosilo za vse kristjane, potem so pa še otroci in mladina izvedli enourni program pesmi in plesov. Dveh piškotov, ki jih je vsakemu dala sestra Margarita, so bili vsi bolj veseli, kot pa se pri vas otroci veselijo torte. Potem je bila še spoved, saj tu zelo cenijo ta zakrament, v nedeljo pa slovesna maša, ki je trajala uro in pol: prinos darov med petjem in plesom, spontane prošnje za vse potrebe, vsa cerkev povezana v eno, vsi so se držali za roke pri pozdravu miru, med petjem pesmi o miru, ljubezni in bratstvu, ki jih prinaša Kristus Odrešenik. Podobno je bilo 1. in 2. avgusta v vasi Sevakidy. Medtem, v nedeljo 19. julija, v tednu mednarodnega evharističnega kongresa v Lurdu, smo po maši imeli slovesno procesijo z Najsvetejšim. Ustavili smo se na treh krajih, kjer so bili zelo lepo pripravljene oltarji, zaključek pa je bil spet v cerkvi. Tretji oltar je bil pri hiši 105 let starega možakarja, ki pa je kmalu potem umrl. Vse je v redu poteklo, med molitvijo in petjem iz dna duše in z množično udeležbo kristjanov.

Pa se ne vrstijo samo veseli dogodki. Sredi julija smo pokopali Jacquesa, 16 letnega sina katehista v Sevakidy, ki je imel od rojstva distrofijo mišic, to zahrbtno in neozdravljivo bolezen. Lani smo pokopali dve leti mlajšega brata, ki je imel isto bolezen. Bila sta samo drobna kost in koža. Bojim se, da bo isto s 5 letnim Tončkom, ki je šele pri treh letih shodil. Oče je čisto potr, sorodniki in znanci pa pritiskajo nanj,

da bi se ločil od žene, češ da je vse to kazen prednikov, ker je žena iz druge rodbine. Za Malgaše ne imeti potomcev je hujše kot umreti. Kdo bo skrbel zate, ko onemoreš? Brez potomstva si dokončno mrtev, ker tudi po smrti ne boš imel kaj početi, saj verujejo, da predniki vodijo življenje potomcev. Ta vera je živa tudi v kristjanih, zato vas goreče prosim: molite za tega našega Joba, da bi mu Bog pomnožil vero in zaupanje vanj in mu dal moči v trpljenju.

Tudi politično ekonomska situacija ni nič rožnata. Korupcija je v vrstah funkcionarjev na višku in trgovina na črno cvete, da je groza. Ljudje so pa zadovoljni, samo da kaj dobijo, ni važno po kakšni ceni. Kos mila, ki mu je uradna cena 150 frankov, stane sedaj 1.000 ali več, če ga sploh dobiš. Januarska in februarska suša je uničila skoraj ves pridelek riža, tako da je tudi ta sedaj zelo drag. Ker je sedaj ravno žetev kave, ljudje še imajo malo denarja, toda do konca leta se bo lakota samo stopnjevala. Pred par dnevi sem bil v sestrski ambulanti, ravno ko je bilo tehtanje otrok. Eden, ki je pred meseci tehtal 3,500 kg, ima sedaj samo 3,100 kg, star je pa 8 mesecev. In koliko je podobnih primerov. Sestra dá vsakemu malo mleka v prahu, toda tudi tega ni več v trgovinah.

Šolska situacija vso to bedo samo povečuje. Vsa mladina hiti v gimnazije, zaposlitev pa ni. Na polju vidiš samo starce, ki se ubijajo, da bi otrokom omogočili šolanje. Vrhu tega v državne šole vedno bolj prodira ateistično in materialistično mišljenje, ki je ne samo v nasprotju s krščanstvom, ampak tudi z malgaškim pojmovanjem življenja. Zaradi pomanjkanja učnega kadra se tudi zelo malo študira, študentje stopajo ali pa ležijo v senci in popivajo. Dolgo ne bo šlo tako naprej, ali pa. Zaradi tega so cerkvene šole polne, ker se tam študira in daje celostna vzgoja, in to je spet vzrok, da hoče oblast poddržati vse šole. Cerkev močno brani osnovno pravico staršev pri vzgoji in izbiri šole za svoje otroke in tudi krščanski starši so vedno bolj osveščeni.

Tudi misijonarji smo prepričani, da edino življenje po evangeliju prinaša srečo in osvoboditev za vse ljudi, saj je edino Kristus Pot, Resnica in življenje za slehernega človeka. Brez ljubezni do bližnjega pa ni krščanstva.

Kaj pa ostali naši slovenski misijonarji? Hvala Bogu, sem ob vrnitvi vse našel pri zdravju in polnih rokah dela. Vsi so me tudi prišli pozdravit takoj prve dni, in v veselem razpoloženju smo pospravili okusne domače salame in dobro slovensko slivovko. Peter sedaj ne utrudno gradi farno dvorano, da se bo mladina imela kje zbirati. Janez Puhani in Marko Vilfan sta tudi že skončala temelje za novo cerkev v Manambondro. Tudi Klemen štolcar je spet pri zdravju in z Rokom pridno paseta božjo čredo na področju Ranomene in Midongija. Janko Kosmač pa postavlja kamenite oltarje po svojih mnogih podružnicah, ki naj pomenijo Kristusa, vir življenja in moči za vse kristjane. Buh in Slabe sta pa še na dopustu in upajmo, da se bosta vrnila polna zdravja in moči za delo v malgaškem božjem vinogradu. „Žetev je velika, delavcev pa malo.“ Tudi naša sestra Amanda je še vedno tako nasmejana in dobra z Malgaši in z nami, kot je vedno bila.

ZVONOVE V VANGAINDRANO!

Misijonarji slovenskega misijona na Madagaskarju se le malokdaj obrnejo na misijonske dobrotnike s prošnjami za pomoč. Zato bo prav, da jih tedaj, kadar nas prosijo, uslišimo, saj vemo, da so takrat v izredni potrebi.

To pot nas prosita misijonarja središčne misijonske postaje v Vangaindranu. To je eno večjih mest na jugu Madagaskarja, tako da ga najdeš na vsakem zemljevidu. Šteje tudi nekaj tisoč katoličanov, katerim paseta duše in nove pridobivata za Kristusa dva slovenska misijonarja, lazarista Peter Opeka in Rado Sušnik, a tudi med sodelavkami misijona, usmiljenkami, sta zdaj dve Slovenki, prednica s. Marija Pavličič in že dalje tamkaj delujoča Amanda Potočnik. Vsa ta lepa slovenska apostolska skupnost v Vangaindranu bo srečna, če bo prošnja dušnih pastirjev doživela uslišanje od naše strani.

Takole pišeta:

„Današnje najino pismo ima poseben namen: Poprositi misijonske prijatelje in dobrotnike okrog ‚Katoliških misijonov‘ za pomoč pri dobavi dovolj jakih zvonov za našo obširno vangaindransko cerkveno občino.

V naši veliki fari imamo pri cerkvi le dva mala zvončka, ki se po velikem mestu sploh ne slišita, razen v najbližji okolici naše cerkve. Zato kristjani povečini prihajajo pozno k bogoslužju. Zaman jim priporočamo, naj pohite, da pridejo točno. Upravičeno se izgovarjajo, da niso slišali zvonjenja. Kajpada, le malokateri ima uro in po hišah jih sploh ni, ampak se ravna jo kar po soncu. Tega pa večkrat ni oziroma je zagrnjeno z oblaki, pa tudi računi po sončni legi so večkrat varljivi.

Ko sva bila drug za drugim v Sloveniji, so nama tam rojaki kar precej zbrali v ta namen. A zdaj, ko se je vrnil tudi Janko Slabe, smo zvedeli, da je komaj polovica denarja v ta namen zbranega.

Slabe je tudi naročil za svojo cerkev na misijonu v Matangi tri zvonove, ki vsi skupaj tehtajo okoli 800 kg. Neki duhovnik, ki se spozna v zadevah zvonov, mu je dejal, da je to pač najmanjša teža za pošiljanje zvonov v tako daljavo. Slabe pravi, da se njegovih zvonovi zelo lepo medsebojno ujamejo in je zvonjenje sila ubrano.

So pa zvonovi draga stvar. A če človek pomisli, naj bi bili zvonovi dar slovenskih kristjanov malgaškim bratom v Kristusu, da jim bodo peli stoletja ter jih vabili k službi božji, ima človek res veselje do tega podviga.

Bo kdo dejal: Saj danes zvonovi niso več tako potrebni, zlasti ne po večjih mestih, kjer ima vsakdo svojo uro in se po njej ravna. Da, tako je morda tam, kjer imajo ljudje res ure. Za nas tu bodo pa zvonovi ne le vabljenje k službi božji, ampak prav za prav povsod slišna ura za vse mesto. Sicer pa naši rojaki dobro vedo, kaj jim pomeni na deželi

farni zvon, ki jih je dan za dnevno prijazno vabil k molitvi angelovega češčenja, oznanjal službo božjo, javljal smrti, ob pokopavanju spremljal pokojne na božjo njivo in prosil molitve rojakov zanje...“

Res, ganljiva prošnja naših vangaindranskih misijonarjev, ki sta jo podpisala Peter Opeka kot župnik in Rado Sušnik kot njegov sodelavec. Pa je prošnja tudi lepo utemeljena. Zato z objavo njune prošnje začnemo v „Katoliških misijonih“ novo rubriko misijonskih darov, in sicer z lepim prispevkom prijatelja slovenskih misijonarjev iz Kanade. Upamo, da bomo mogli v vsaki naslednjih številki objaviti vrsto večjih ali manjših darov za vangaindranske zvonove. Bog vam vsem poplačaj!

RAZBITO ZLATO.

Na reki ležijo črepinje svetlobe,
oranžno razlito zlato.
Moj vrč hrepenenj je zadel ob robove,
ko šel sem zajemat nebo.

In zdaj se pokrajina s svojim obrazom
nad drobci narahlo smehlja,
in ptice se spuščajo v nizko planjavo,
da vidijo konec srca.

A naše srce je kot vrč, ki ni snoven;
le to, kar je v njem, se zdrobi.
Spet šel bom zajemat, kjer v bistro vodó se
nebesna modrina iskri.

Bom pazil na rob, ki je stvarnost železa,
skrbno bom do mere zajel.
Da znova bo v srcu spomin na nebesa,
kjer svet je do vekomaj cel.

Misijonarji na terenu in misijonarji-sodelavci zaledja se neprestano srečujemo z razočaranji nad tem, kar bi hoteli storiti, in tem, kar z božjo pomočjo komaj dosežemo. Karkoli je temu vzrok, eno lahko zmeraj dodamo: pogled v nebesa, kjer srce najde Božjega Misijonarja in novo moč in novo veselje – in se zmeraj lahko uči iz izkustva, kaj je v Bogu zakoreninjena in tiho rastoča krščanska modrost.

VLADIMIR KOS

Morda Kristus tudi tega krščenega Eskimca že v otroških letih vabi:
„Odslej boš ljudi lovil!“ ...

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L. L. C. M.

V RANOMENO K ROKU GAJSKU CM IN USMILJENKI S. MARIJI PAVLIŠIČ

Napočil je že osmi dan mojega zadržanja na slovenskem malgaškem misijonu. Vesel sem bil vsega, kar sem doslej med našimi misijonarji doživel. In sem se že kar malo privadil okolju, zlasti sem bil zadovoljen, da še ni bilo prevroče, pa, kajpada, da mi gredo misijonarji tako na roko.

V sredo, 10. septembra smo se ob četrtna deset dopoldne spravili na rdeče pobarvani močni podeželski Volkswagen kar štirje: Rado in Marko, ki sta šofirala, obiskovalec in še kakih 20 let stari malgaški bogoslovec, ki se je na misijonu v Vangaindrano razgledoval po načinu misijonske pastoracije.

Pot je bila zame povsem nova, saj me še niso po njej nikamor peljali, in sem zato že po poti marsikaj novega doživel. Kmalu iz mesta sem kakih 150 m stran od pota, po katerem smo se vozili, zagledal na vzpetini veliko, bolj temno poslopje, z vhodom spredaj, a brez oken in s križem na vrhu pročelja. Vprašal sem misijonarja, ali je to kaka cerkev ali kaka podružniška kapela. Pa mi je odgovoril, da je to mestna grobnica. Dal jo je zgraditi mestni župan, bivši poslanik Madagaskarja pri Vatikanu, ta, ki me je bil obiskal pred nekaj dnevi. Hotel je izraziti svojo krščansko vero tudi na ta način, da je skupno grobnico krščansko označil. Tedaj so mi kratko razložili, kako taka grobnica izgleda znotraj. Mrliča ob pogrebu zavijejo v belo rjuho iz čim boljšega blaga. Ko trupel prinesejo do grobnice, ga je treba položiti na vrh skladovnice trupel, ki so bile preje položena vanjo. Kajpada je v taki skupinski grobnici, kjer trohni na stotine trupel, zrak silno okužen in neznosen; zato pa se navadno nosilci trupla, preden vstopijo v grobnico, pošteno opijejo, da smrad lažje prenašajo. Podobne skupinske grobnice s križem se najdejo še tu in tam na jugu otoka, kjer je kaj več kristjanov, verjetno pa še bolj pogosto na visoki planoti otoka, ki je vse bolj krščanska.

Malo naprej smo zavili na stransko gozdno pot, da mi mimogrede pokažejo takozvani „Concesion“ misijona. „Concesion“ je zemljišče, ki ga dežela začasno odstopi komu v obdelovanje, in sicer prav pogosto brezplačno; navadno dobe taka zemljišča kaki tujci, ki so večji obdelovanja in izkoriščanja in imajo tudi druge pogoje za to. Tako je oblast tudi nekaterim slovenskim misijonarjem oziroma njih župnijam določila v ta namen zemljo, in tu smo bili na zemljišču vangaindranskega misijona, ki ima lepo lego in ni preveč oddaljeno od misijona. Ne spomnim se dobro, ali so na tem zemljišču misijonarji započeli veliko akcijo gojenja kavovcev, pa se jim stvar ni obnesla, ker niso bili tega dela prav vajeni, kajti mlade nasade je treba gojiti in čuvati; morda so skrb za misijonske kavovce prepustili proti plačilu kakemu domačinu, ki jim ni posvečal dovolj pozornosti; vsekakor na zemljišču misijonskega „concesiona“ o kavovcih ni bilo ne duha ne sluha, vsaj zame ne. Misijon pa mora imeti nekje vendarle nekaj kavovcev, ki rode, saj sem videl na hodniku nadstropja misijonske hiše precej sušečega se še ne izluščenega kavinega zrnja,

Pogled s ceste na poti v Ranomeno — na grobnico s križem.

in tudi so mi pravili, da je bila kava, ki smo jo ob raznih prilikah pili, „misijska“, se pravi, pridelana na zemlji misijona.

Na zemljišču nisem opazil kakega sadnega drevja ali kake kakorkoli obdelane zemlje. Pač pa sem zagledal precej veliko leseno kočo, ki misijonarjem služi za razna srečanja. Tam so se zbrali na primer, ko jih je obiskal tedanji provincial lazaristov Franc Rode, in potem ko sta prišla na Madagaskar Klemen Štolcer in Marko Vilfan. Sicer pa služi koča organizacijam cerkvene mladine za razne tečaje in sestanke. Zadnje čase je koča vedno zaklenjena, kajti nepridipravi so preje, ko misijonarji še niso zaklepali, nekajkrat kar vse pobrali, kar se je dalo iz koče odnesti. Je pa ta „concesion“ res v prijetnem gozdiču nizkega drevja oziroma grmičja, nedaleč od glavne poti, tako da je za srečanja kaj pripraven.

Vrnili smo se na pot, ki vodi v Ranomeno. Malo naprej smo na desni strani zagledali na zunanji kar čedno zidano naselje gobavcev, kakor so mi povedali, a pripomnili, da je v državnih rokah in da zato ni dobro vodeno terj je v njem le malo bolnikov, kar je vsekakor škoda. Videl sem na primer pri sestrah v Farafangani še večjo gobavsko naselbino, tudi prav lepo urejeno, a povsem zasedeno in mnogo gobavcev težko čaka, da se napravi prostor zanje, ker jim je tam lepo.

Še naprej smo na levem pobočju, ki je ob poti padalo v dolino, zagledali mnogo ljudstva; vsi so v lepem redu delali drug ob drugem na terenu. Zvedel sem, da so iz ene in iste vasi, ki se je z lastnikom zemljišča domenila, da bo v določenem času očistila vse zemljišče, in zdaj se bo kakih 40 ljudi,

moških in žensk ter mladine obeh spolov, ubadalo z izkopavanjem kamenja in skalovja, sekanja drevesja, ruvanja korenin in drugega... skratka, goščavo morajo spremeniti v rodno zemljo, ki jo bo mogel gospodar nameniti ali pridelovanju riža ali kave, nasadom klinčkovega grma ali kaj podobnega. Ko bo delo opravljeno, bo dobila vas v plačilo od gospodarja debelega prašiča. To bo praznik! Saj si Malgaši le redkokdaj morejo privoščiti svinjsko pečenko.

Dohiteli smo moža na kolesu. Rado ustavi in se prijazno pogovarjata; mož je učitelj in katoličan iz vasi, ki spada še pod vangaindransko župnijo in v Radotov delokrog. Malo naprej nas neki možakar, o katerem je Rado dejal, da bi rad postal katoličan, prosil, če sme prisesti, in ker je bil na avtu še prostor za enega, se je to zgodilo. Še naprej naletimo na levi strani pota na množico ljudstva: trg, na katerega teden za tednom prebivalci iz okolice prinašajo svoje pridelke, trgovci pa najrazličnejšo robo na prodaj, spet drugi pa kupujejo. Ko so zagledali poznani jim misijonski avto, so mnogi prihiteli k vozilu in veselo pozdravljali Radota, ki ga poznajo, kajti tudi ta vas še spada pod župnijo, kjer Rado deluje. Tudi mence so vsi s stiskanjem rok prijazno pozdravljali, ko jim je Rado povedal, kdo sem.

Po dokaj slikoviti vožnji po padajoči in dvigajoči se pokrajini smo dospeli do ne ravno široke, temne reke, čez katero kajpada ni bilo mostu. Treba se bo prepeljati z motornim brodom, na katerega je čakalo že nekaj vozil in precej ljudi, brod je pa komaj odplul na ono stran. Tik pred nami je čakal v vrsti avto, kamioneta, kot pravimo, ki je imela posebno zastavico, in Rado je razložil, da na njej prevažajo kosti nekega mrliča, katerega bi sorodniki radi pokopali v vasi onkraj reke. Izstopili smo iz avtomobila; tedaj se nam je približala zgovorna, kakih 60 let stara ženica, ki je bilo videti, da bolj težko hodi, in se nekaj razgovarjala z Radotom. Čez čas je odšla, pa se kmalu spet vrnila, in sicer z več jajci in bananami, proseč, da bi ji prihodnjic Rado ali kdo drug z misijona, ko spet pride, prinesel gotova zdravila. Misijonar nam je povedal, da je bila ta ženska nevarna tatica, pa, ko so jo ujeli, so jo obsodili na ječo, a so ji zraven še kite na nogah prerezali, da bi jim v prihodnje ne uhajala, ko bi jo po kaki ponovni kraji spet zalotili...

Med tem je brod že pripeljal na našo stran, in ko se je izpraznil, smo se počasi zvrstili nanj vsi čakajoči. Kazalo je, da je voda reke precej globoka, a ker je tekla mirno, smo srečno prišli čez. Ko smo izstopili in lezli navkreber po strmini, je Rado spet doživel srečanje z znanci: prišla sta, da se prepeljeta čez reko na ono stran, okrajni glavar in predsednik cerkvenega odbora v Ranomeni.

Pot z avtom je bila na oni strani reke še lepša, a je po malem začelo deževati. Že sem bil vesel, da bom na Madagaskarju spet doživel dež, ki sem ga že oni dan na letališču v Farafangani, a je brž nehalo pršiti. Vozili smo po lepi dolinici. Ko smo dospeli do malega mostu, me je Rado opozoril na več zidanih poslopij, kakih 200 m zračne črte od nas na desnem hribu, češ da je to misijon v Ranomeni. Prijetno kot še nikjer sem tedaj doživel hribovito okolico misijona na višini in kar nestrpen sem bil, ko smo morali napraviti še precej ovinkov, da smo dosegli višino in prišli na cilj po treh urah vožnje iz Vangaindrana.

Še nismo prav ustavili avtomobila, že zagledamo pred misijonskimi poslopji oba naša misijonarja: Gajška Roka in s. Marijo Pavlišič. Oba dva sta

Zraven malgaške sestre stoji Rok Gajšek, ob njem obiskovalec, zraven s. Marija Pavlišič in Rado Sušnik.

se s spremstvom komaj uro prej vrnila s turneje, na katero sta šla v petek, da sta obiskala oddaljene vasi s katoličani. Od petka do srede so mogli obiskati štiri postojanke. Poleg naših misijonarjev je šla na pot še ena sestra in pa katehist. Tisti dan pred srečanjem z nami so vstali že ob 4 zjutraj, zmolili hvalnice, zajtrkovali in se podali na pot: 25 km pešhoje, da so prišli do mesta, kjer so bili v petek pustili avtomobil, ko ni bilo več ceste, da bi se mogli peljati, z njim napravili še preostalih pet km, da so prišli do misijona uro pred nami.

S sobratom Rokom Gajškom sem se bil v življenju že enkrat srečal. Bilo je to pred nekako 8 leti, ko sem moral v domovino na provincialni občni zbor kot delegat v Argentini živečih sobratov slovenske province, delujočih v Baragovem misijonišču. Tedaj sem se podal tudi na obisk sobratov v Beogradu in pri njih naletel na misijonarja Roka, ki se je takrat prvič nahajal na dopustu. Že tedaj je napravil prav lep vtis name s svojim mirnim, skromnim nastopom. Usmiljenko s. Marijo Pavlišič sem pa prvič videl.

Rok Gajšek se je rodil v vasi Žetale pod Donačko goro, kakih 20 km od Ptuja. Za študij gimnazije je vstopil k lazaristom. Lazaristi so tudi njegov brat in dva bratranca Letonja. Po novicijatu in študiju bogoslovja je zapel novo mašo leta 1968, potem je pa v Lyonu v Franciji 8 mesecev študiral francoščino. Leto dni je pomagal sobratom na Čukarici v Beogradu, leta 1970 se

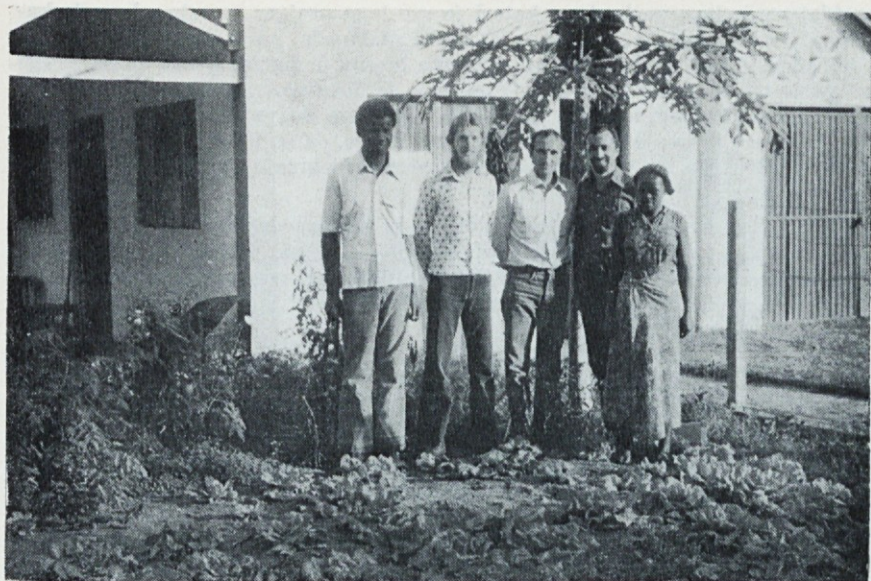
je pa poslovil in si najprej v Parizu tri mesece izpopolnjeval francoski jezik, nato pa odletel na Madagaskar. Domači jezik je študiral v kraju Vohipeno. Tako se je vsestransko usposobil, da je začel pomagati v Vangaindranu, kjer je imel na skrbi podružnice župnije. Tam je ostal dve leti. Ko je škofijski misijonar Cikanek (zdaj dušni pastir v Braziliji), ki je deloval skupaj s tudi škofijskim misijonarjem Silvom Česnikom v Ranomeni, otok zapustil, je bil Gajšek 18. septembra 1973 tja nastavljen. A tudi Česnik je moral radi bolezní zapustiti Madagaskar (šel v noviciat lazaristov v Metz u in sedaj kot lazarist večino časa posveča organizaciji Cerkev v stiski, največ v Lurdu med romarji). Gajšek je bil tedaj v Ranomeni v pomoč francoskemu sobratu Andresu, a ko se je ta upokojil in se vrnil v Francijo, je ostal tam kot duhovnik sam. Pač pa sta bila tam za mizarsko delavnico, drug za drugim, najprej bogoslovec Ivan Selak, potem pa laični misijonar Baragovega misijonišča Tone Jemec; vsak od njiju je ostal tri leta. Gajšek je decembra 1974 doživel veliko pridobitev misijona: prišle so na pomoč misijonarke, usmiljenke sv. Vincencija Pavelskega, ki so se naselile na griču kakih 500 m stran od misijonske postaje, katere so takoj postale predragocena pomoč na misijonu. Pač pa je na Gajška padla skrb za kakih 40 km oddaljeni misijon v Midongy, na katerem sta bila uspešno delovala pet let škofijska duhovnika Pepi Gider in Franček Kraner, ki sta se po končani petletni dobi vrnila na dušnopastirsko delo v domovini. Po njunem odhodu je Rok vsaka dva meseca, skupaj s sobratom Janezom Puhanom, obiskoval ta oddaljeni misijon, do katerega sta se vozila na motornih kolesih, saj sta le tako mogla dosegati tudi bolj oddaljene vasi misijona in obiskovati katoličane in pripravnike na krst. Šele pred letom dni je Gajšek dobil za Ranomeno in Midongy stalnega sodelavca, škofijskega duhovnika Klemenca Štolcerja in zdaj z njim skupaj oskrbuje Midongy in župnikuje po svoji obširni župniji.

Misijon Ranomena ima namreč skrbeti še za 14 lastnih podružnic. Misijonar gre vsak mesec na takozvano „turnejo“, na kateri vsakokrat obiše navadno kakih pet postojank. Z njim gresta vedno dve usmiljenki, običajno je ena s. Marija Pavličič, pa katehist. Turneja navadno traja pet do šest dni. Večino poti morajo napraviti peš, zato ni čudno, da je misijonar Gajšek precej izsušen. Kajpada taka potovanja niso nič kaj ugodna; poleg telesnega napora in zasilne prehrane, pomanjkanje pravega počitka, ker morajo spat na lesenih tleh, v družbi podgan, bolh, stenic in komarjev... Ko je ena domačih sester prvič šla na turnejo po teh krajih, ni dve noči nič spala, ker še ni bila navajena na te neugodnosti.

Gajšek ima v pomoč katehista, ki je na misijonu polno zaposlen že 12 let; star je 30 let. Kajpada ima mesečno plačo, ker ne more nič drugega delati. Po postojankah so gotovo tudi katehisti, ki niso tako zaposleni in tudi ne plačani; nadzoruje jih glavni katehist iz centrale, ki zato tudi hodi z Rokom na vse turneje.

V središču misijona, v Ranomeni, je katoličanov kakih 400, po drugih krajih župnije pa okrog 900 do 1.000. Žal je veliko takih, ki so sicer krščeni, a ne žive krščansko. V neki vasi je na primer 200 krščenih, pa jih k službi božji prihaja le 20; seveda ni povsod tako slabo.

Misijon v Ranomeni ima veliko in lepo „concesion“ in na njej posejanih kakih 1.000 kavovcev. Peljali smo se v avtomobilom tja pogledat, pa moram

Pred misijonsko hišo v Ranomeni: Malgaški semeniščnik, Marko Vilfan, Rok Gajšek, Rado Sušnik in Malgašinja.

reči, da je bil pogled na te nasade zelo žalosten: kavovci so bili, kot da bi jih toča oklestila, brez cvetja in domala brez zelenja. Pač pomajkanje izkušnje, pažnje, pomoči zemlji. Z misijonarjem Puhanom sva se kasneje menila, kako dobrodošel bi bil slovenskemu misijonu kak laični agronomski strokovnjak, ki bi se posvečal dobri izrabi zemlje, ki jo imajo misijonske postojanke ali kot lastnino ali dano v izrabo od oblasti. Z dobrim obdelovanjem bi mogli misijoni toliko pridobiti, da bi se zlahka vzdrževali, je menil misijonar Puhan. Pogled na misijonsko „concesion“ mi je bil toliko bolj žalosten, kolikor lepša je bila v zahajajočem soncu narava, ki je tod res prekrasna: spodaj slikovite doline, zgoraj, daleč proti obzorju pa vedno višji hribi in gorovje skoraj skrivnostnih oblik.

Po veselim pozdravljanju so mi najprej odkazali sobo, kjer naj bi odložil svoje stvari in počival. Potem se je sestra poslovila in šla na grič k svojim, mi smo se pa spravili h kosilu, ki ga je pripravil kuhar-domačin in ki se nam je po dolgem potovanju pač zelo prileglo. Kuharja nam je misijonar Gajšek zelo pohvalil ne le kot stvaritelja kuharskih umetnosti, ampak tudi kot vernika, jaz sem si pa med jedjo mislil, če je res tako dober vernik, kakor se je izkazal kot kuhar, mora biti misijonar dejansko zelo zadovoljen...

Po kosilu sem najprej malo preskusil ležišče, nakar smo šli obiskat postojanko sester, ki je na najvišji točki Ranomene, še višje kot hiša in cerkev misijonarjev. Ker jaz bolj težko hodim, smo tudi tistih 500 m napravili z avtomobilom. Na vrhu griča, prav na robu strmine, je še pred prihodom sester Gajšek

sezidal zanje lepo poslopje, v kateri je vse lepo urejeno, posebno lepa je kapelica. Sestra prednica Marija nam je vse razkazala, pa tudi povedala, da sta zdaj od petih sester doma samo dve, ona in ena domačinka, ker da so ostale tri odšle na letne duhovne vaje. Pred hišo je obsežno dvorišče, s katerega se naokrog odpira lep razgled po okolici, na njem se pa čez dan kar naprej igrajo otroci, ki imajo sestre zelo radi, saj čutijo, da so jim kot druge mamice. Dvorišče obkroža lep vrt, na katerem sestre pridobivajo najrazličnejšo povrtino.

Po hribu navzgor so začele prihajati iz vasi spodaj dekleta, ki so želele biti pri maši, katero naj bi daroval misijonar Gajšek. Kapelico smo kar napolnili: Dekleta, ki so članice Marijine družbe in so lepo prepevale (med njimi je ena tudi aspirantinja za sestro), obe sestri, misijonarji z obiskovalcem in katehist.

V razgovoru z s. Marijo Pavlišič sem zvedel tele podrobnosti iz njenega dosedanjega življenja in delovanja: Rojena je bila leta 1937 v Črešnjevcu pri Semiču v Beli Krajini. Po ljudski šoli je pomagala doma do 18. leta. Nato je šla v bolničarsko šolo v Novo mesto. Ko jo je opravila, je bila nastavljena v Središču ob Dravi. Tam je delovala zdravnica dr. Praprotnik, ki je po enem letu vstopila k usmiljenkam in odšla v Beograd v noviciat. Tedaj je šla tudi Marija drugam v službo, in sicer v Maribor. Tam se je dvakrat tedensko udeleževala skupaj z drugimi 30 dekleti veroučne ure. Njena starejša sestra, o kateri je misijonarka rekla, da je precej drugačnega značaja kot ona, je vstopila k usmiljenkam in dobila ime po mladostni svetnici Goretti. Ona je pa vstopila v isto družbo šele dve leti za njo in je leta 1961 začela postulat, v Beogradu pa preživela čas noviciata. Kot sestro so jo poslali na delo naj-

Pred sestrsko hišo na hribu Ranomene.

S. Marija Pavlišič z nekaterimi verniki Ranomene.

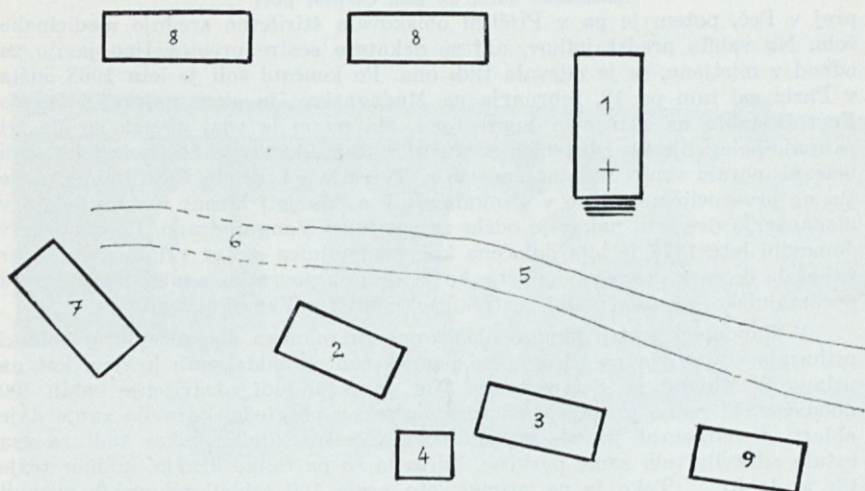
prej v Peč, potem je pa v Prištini obiskovala štiriletno srednjo medicinsko šolo. Na vabilo predstojnikov, naj se nekatere sestre prostovoljno javijo za odhod v misijone, se je odzvala tudi ona. Po končani šoli je leta 1968 odšla v Pariz, od tam pa 12. februarja na Madagaskar, in sicer najprej v mesto Fort Dauphin na skrajnem jugu otoka. Šla pa ni le ona, ampak so šle tri skupaj, poleg nje še zdravnica s. Justina Roje (ki se je čez nekaj let radi boleznimi morala vrniti v domovino) in s. Terezija Pavlič. Iz Fort Dauphina je šla na prvo delovno mesto v Tangainony k s. Marjeti Mrhar in tam delala v dispanzerju dve leti, nakar je odšla za pet let v Vangaindrano. Po dopustu v domovini leta 1976 je bila določena kot predstojnica sester v Ranomeni, kjer je ostala do časa drugega dopusta, ko je zdaj ob povratku v misijone prevzela predstojniško mesto v veliki sestrski postojanki v Vangaindrano.

V Ranomeni sestre nimajo oblastveno priznanega dispanzerja, a bolniki prihajajo stalno tja po zdravniško pomoč, tudi iz oddaljenih krajev, kot na primer iz Midongyja. Sestre imajo tam na skrbi tudi zdravljenje kakih 400 gobavcev, ki redno prihajajo po zdravila in na preglede. Zdravila zanje daje oblast, a velikokrat jih ni, pa jih morajo sestre kupiti, kakor tudi za vsa ostala zdravila tudi same poskrbe. Zdravila so pa toliko dražja, kolikor težje jih je dobiti... Tako je na primer leto prej 100 tablet gobavskih zdravil stalo 600 malgaških frankov, a stane danes ista količina 1.600 frankov. Bolnik mora vsak dan zaužiti eno tableto. Bolezni je tamkaj zelo veliko, tudi radi

pomanjkanja higijene: črevesni paraziti, kožne bolezni, tuberkuloza – poleg gobavosti in drugega. Za težje bolnike je posebna težava, ker ni poti in mostov in jih je tako nemogoče prevažati, pa jih morajo nositi na nosilih. V vsaki vasi je posebna kočja, kamor spravljajo bolnike, za katere potem skrbe domači. Ko zmanjka zdravil in druge pomoči, bolnika spet vzamejo domov, da tam umre. Pomoč, ki jo sestre nudijo bolnikom, je zelo cenjena in bolniki so zanj zelo hvaležni.

Tako je naša sestra v prvi vrsti bolničarka, vsaj v Ranomeni je bilo tako. Poleg tega se ukvarja veliko tudi z mladino, ki se rada zbira na njih postojanki. Kot je bilo že omenjeno, je v veliko pomoč tudi v pastoralnem delu, ko s še eno sestro in katehistom spremlja misijonarja na turnejah k podružnicam; s seboj vzame tudi zdravila, sodeluje pa pri katehizaciji zlasti ženskega sveta.

Po maši v sestrski kapelici je bilo treba kar nazaj na misijon. Zdaj sem si mogel malo bolj ogledati poslopja, ki mu pripadajo. Na desni strani poti stoji na vzvišenem zemljišču podolgovata, zidana cerkev, do katere se pride po kakih osmih stopnicah. Sezidali so jo francoski misijonarji, naš česnik jo je pa izpopolnil in olepšal. Zemljišče je ločeno od ceste s tričetrt metra visokim zidom. Na drugi strani ceste, skoraj nasproti cerkvi, je ob poti vrsta poslopij misijona: Najprej mizarska delavnica, v kateri sta že omenjena Janko Selak in Tone Jemec izdelovala leseno pohištvo za razne postojanke slovenskega misijona, zlasti tudi klopi in drugo za cerkve. Ker imajo na misijonu električni generator, ima ta delavnica tudi nekaj mizarskih strojev, vendar največjega niso nikdar mogli uporabljati, ker električne sile zanj ni bilo dovolj. Ker je mizarnica zgrajena čisto na robu strmega griča, zato so spodaj pod njo zgradili prostor, ki služi za dvoranico, v kateri se srečujejo na različne sestanke.

Legenda: 1 - cerkev; 2 - župnišče; 3 - hiša za goste; 4 - kuhinja; 5 - cesta; 6 - kakih 500 m ceste k sestram; 7 - sestrski hiša; 8 - porodnišnica in šola; 9 - mizarska delavnica misijona.

Zbrani verniki po maši, potem ko so pozdravili obiskovalca.

Skoraj čisto zraven mizarnice stoji lična bela hišica z obednico in sobami za goste. Malo naprej, sredi vrta, je kuhinja, odkoder nam je kuhar nosil obede. Kakih deset metrov naprej pa stoji spet bela, prvi podobna hiša za župnijsko pisarno, misijonarjevo stanovanje in drugo. Cerkev in ta misijonska poslopja so v središču raztresene vasi, saj so blizu cerkve tudi nekatera v malgaškem načinu zidana poslopja za javne zgradbe: porodnišnica, šole in še kaj, v upravi občine. Vsekakor, misijon leži na zelo vidnem in lahko dostopnem kraju, kar je vsekakor v prid apostolskemu delu.

Naslednje jutro so bile v cerkvi molitve in sveta maša. Ker je bil četrtek, je bila ta jutranja pobožnost pred vsem za otroke, ki se jih je udeležilo precejšnje število, poleg več odraslih. Z mašo so združili molitev hvalnic tako, da so v začetku peli himno in psalme, po obhajilu pa Hvaljen bodi Gospod, Bog Izraelov. Mladina je organizirana v organizaciji Kristusovi pričevalci; v škofiji je zanjo zadolžen naš Janez Puhan. Sodelovanje vernikov pri maši je vodila mlada deklica, a še mlajša, komaj devetletna, pa je brala berilo.

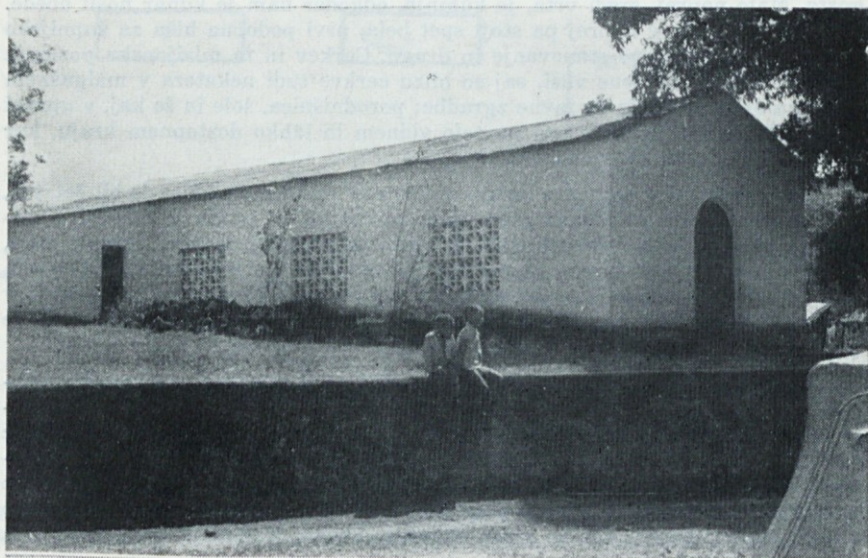
Po maši so se ljudje zbrali pred cerkvijo za pozdrav obiskovalcu. Namesto odsotnega predsednika cerkvenega odbora me je pozdravil eden odbornikov, katehistov oče. Izročili so mi darilo: Pet iz slame spletenih torbic različnih velikosti, tako je šla druga v drugo in so vse sestavljale eno. Kajpada sem se moral zahvaliti, spet po tolmaču. Po zajtrku v župnišču sta se približali tudi obe sestri ter me prav tako obdarili: lep prrt s prtiči, vse vezano z malgaškimi motivi, kar so same naredile. Sestra Marija je Radotu izročila

še naročilo zdravil, vedoč, da me bo ob koncu obiskovanja sam peljal v glavno mesto Antananarivo, in mu dala v ta namen okrog 100.000 malgaških frankov, kar bi odgovarjalo 500 dolarjem.

Moj obisk v Ranomeni pri sobratu Gajšku in sestri Mariji je bil končan. Lepo sem se poslovil od dobre sestre. Rok Gajšek je šel pa kar z nami v Vangaindrano, česar sem bil zelo vesel. Vozili smo se pa na dveh avtomobilih. V rdečem Volkswagnu sva bila midva z Markom, Rok in pa Rokov električni generator, ki ga bo posodil misijonarju Puhanu za slovesnosti blagoslovitve nove cerkve na podružnici misijona Manambondro, v Sandravinani. V drugem, Rand Rowerju, ki ga je vozil Rado, pa je bil semeniščnik in šest fantov, ki so šli na zborovanje v Farafangano, kamor jih bo popoldne peljal Rado, ki je na škofijski ravni odgovoren za njihovo organizacijo.

Veselo smo hiteli nazaj po isti poti. Kajpada, razgled se nam je odpiral drugačen kot pa zjutraj, ko smo prihajali, zato je bila vožnja spet zanimiva. Dobro voljo nam je nekoliko zamračil neki Malgaš, pol Kitajec, ki nam je s svojim kamionom še pred reko prišel nasproti, češ, naj pohitimo, kajti vsak čas bodo prenehali voziti z brodom, ker ga morajo popraviti, kar bo pač trajalo morda cel teden ali še več. Ustrašili smo se: Kaj, če ne bomo mogli čez reko?! Še bolj nas je zaskrbelo radi Gajška, kako bo mogel nazaj na svoj misijon, tudi če zdaj še pridemo čez? Iz Vangaindrana mora še v Farafangano, potem pa nazaj na svoj misijon. A ko smo dospeli do reke, je brod, hvala Bogu, še prevažal in srečno smo se prepeljali čez. Ostala je le še skrb gléde vrnitve Gajška. A sam si ni delal preglavic iz tega. Tako smo srečno privozili v Vangaindrano.

Cerkev v Ranomeni.

S. Amanda Potočnik z dvema deklicama.

PRI SESTRAH, KJER DELUJE S. AMANDA POTOČNIK

Doma sem se najprej preoblekel, saj je na potu postalo kar vroče, tudi sem se moral še obriti, ker v Ranomeno nisem vzel s seboj tozadevne priprave. Misijonarji smo bili namreč povabljeni k sestram usmiljenkam na kosilo, ki so ga pripravile v pozdrav obiskovalcu.

Sestre so bistveno pomembne za misijonsko delo na sploh, tako tudi v Vangaindranu in okolici. V njihovih šolah se vzgaja mnogo mladine, bolniki od vseh strani prihajajo po zdravstveno pomoč v njihov dispanzer, sestre obiskujejo bolnike po domovih, tako tudi uboge, zapuščene po vaseh, vodijo Marijino družbo, sodelujejo pri župnijskem svetu in sploh pri pastoračiji, zlasti po vangaindranskih podružnicah, skrbijo za lepoto hiše božje in cerkveno perilo, skratka so v neprecenljivo pomoč misijonarjem.

Svojo postojanko imajo sestre v Vangaindranu komaj kakih 100 m stran od misijonske hiše in cerkve. Da imajo lažji dostop do hiše božje, k vsakdanji službi božji, je v ta namen čez cesto, ki seka hrib med cerkvijo in sestrsko postojanko, narejen železen mostiček. Ob cesti spodaj imajo sestre velik dispanzer, kjer je vedno dosti ljudi, zlasti mamic z otroki, saj v dispanzerju ne dele le zdravil in navodil, ampak tudi mleko v prahu za podhranjene. Malo dalje naprej ob cesti so šolska poslopja in telovadna igrišča, bolj v notranjost se pa razteza obširno dvorišče, obdano od še drugih poslopij v malgaškem stilu, vse pa okrašeno z drevjem, ki je prav tedaj bujno cvetelo v najrazličnejših barvah. Prav v ozadju je hiša sester, pred njo pa velik kip Marije

Brezmadežne s čudodelno svetinjo, v naravni velikosti na podstavku sredi cvetja in zelenja.

Preko mostiča smo po tem dvorišču stopili Janez Puhau, ki je tudi prišel s svojega misijona, Rok Gajšek, Rado Sušnik, Marko, bogoslovec in jaz mimo Marijinega kipa in vstopili v sestrsko hišo. Prednica nas je pozdravila in nas popeljala v obednico: Velik lesen prostor v stavbi, tudi po malgaško narejeni; po dolgem velika miza, vsa obložena z jedili in pijačo. Ko smo se s še drugimi sestrami in postulantkami pozdravili, so sestre in misijonarji zapeli molitev pred jedjo, nakar smo se posluževali pripravljenih dobrot. Med sestrami je bila tudi naša s. Amanda Potočnik, ki sem jo bil že nekajkrat doslej na Madagaskarju srečal, tudi ob prihodu na Madagaskar, saj me je z drugimi prišla čakati v Farafangano, nisem je pa še predstavil našim bralcem.

Sestra Amanda je visokorasla, vedno nasmejana, skromna in iskreno ljubezniva ter uslužna. Rojena je bila leta 1943 in sicer v Poljanski dolini. Doma je napravila kuharski tečaj, predno je dvajsetletna vstopila v družbo usmiljenk. Kot sestra je delovala ves čas na čukarici v Beogradu, dokler ni odšla v Pariz za odhod v misijone na Madagaskar. Tu je njeno poglavitno delo obiskovanje ubožcev po 14 vaseh vangaindranske župnije, pri čemer se veliko posveča katehezi med starejšimi ljudmi. Posebno se zavzema za go-bavce. Vprašal sem jo, če ji sožitje in delo med domačini dela kake težave, pa mi je brez pomisleka odgovorila, da prav nobenih in da se jim je povsem prilagodila. Kadar ji čas dopušča in ob posebnih prilikah, kakor je bila na primer to pot, pomaga tudi v kuhinji. Misijonarje rada razveseli s kakim domačim pecivom, na primer s potico za praznike.

Pri obedu so bile poleg malgaške prednice in s. Amande še sestra Francozinja, ki ji je zaupano zdravstvo, še dve malgaški sestri vangaindranske skupnosti, pa še ena malgaška sestra, ki se je tu ustavila na potu od duhovnih vaj v Farafangani domov v Fort Dauphin; poleg sester so bile navzoče tudi vse postulante. Lepo smo se pomenili v bratskem razpoloženju. Kajpada sem na koncu vstal in se sestram z nekaj francoskimi besedami zahvalil za povabilo, ostalo pa po slovensko, kar je tolmačil Rado celotnemu omizju. Zapeli so še zahvalno pesem v malgaščini, nakar smo se pred Marijinim kipom fotografirali in se razšli.

Popoldne sem malo počival, molil brevir, maševal in pisal popotne zapiske. Po večerji pa smo ob Puhau, ki je družbeni superior slovenskega misijonskega področja in zelo moder, razgledan človek, kramljali o razmerah v deželi pod političnim vidikom. Pravil nam je o državnem predsedniku, ki so ga na to mesto postavili malgaški imovitejši sloji in ki mora voditi državo tako, kakor ti hočejo. Predsednik bi se moral tega vpliva otresti in razgibati deželo v razvoj, saj je otok sam na sebi zelo bogat na naravnih dobrinah. Uradno je država socialistična republika in zato se naslanja na rdečo Rusijo, o socializem je tamkaj bolj krinka, ker je zdaj pač moderen. Prav tiste dni je malgaški kardinal, nadškof glavnega mesta izdal ostro pisano pastirsko pismo o težkih razmerah in opozoril na dolžnosti katoličanov, skrbeti za skupno blaginjo. Ker je moral pri tem ožigosati tudi to in ono nepravilnost v ravnanju oblasti, mu je vlada to pismo zamerila. Puhau nam je tudi govoril o pritisku vladne stranke na katoliško mladino. Puhau je škofijski vodja nekih mla-

Po obedu na sestrski postojanki v Vangaindrano; med navzočimi je tudi misijonar Puhan (drugi od desne proti sredi), katerega misijon je obiskovalec za tem doživel.

dinskih verskih organizacij in opaža, kako stranka skuša vpreči v svoj voz najsposobnejše voditelje.

Po tem razgovoru s Puhanom, v katerem sem bolj in bolj spoznaval močno osebnost, me je še bolj zanimala pot na njegov misijon Manambondro, kamor se je morala drugo jutro odpraviti kar cela ekspedicijska ekipa in sester, kajti tam bo s škofom na čelu slovesnost podeljevanja zakramenta svete birme in blagoslovitve temeljnega kamna nove cerkve, katere graditve se je lotil naš misijonar.

(Sledi.)

SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ POMAGA VSEM MISIJONARJEM BREZ IZJEME. NAD 40.000 DOLARJEV JE V LETU 1980 RAZDELIL MEDNJE. KER JE NAŠIH MISIJONARJEV SKORAJ 80, PRIDE POVPREČNO NA VSAKEGA KOMAJ 500 DOLARJEV LETNO, TO JE SPRİČO VELIKIH NJIHOVIH POTREB KAJ MALO. ROJAKI OD VSEPOVSOD! DARUJTE VEČ IN POGOSTO ZA NAŠE MISIJONARJE!

DRUGO POTOVANJE V AFRIKO K MISIJONARJEM

L. L. C. M.

Ko je obiskovalec v prvem potovanju okrog slovenskih afriških misijonarjev mogel obiskati le okrog 30 slovenskih misijonarjev in misijonark na Madagaskarju, v Tanzaniji, v Zambiji, Keniji, Burundiju, Rwandi in Etiopiji, jih je v še drugih deželah ostalo kakih 20, ki bi jih kajpada tudi morali obiskati. Nameraval je to drugo afriško potovanje opraviti šele v letu 1982, a ker se je moral udeležiti v oktobru letošnjega leta prvega vseslovenskega misijonskega simpozija v Rimu, je nameiral oboje združiti: obisk še ostalih afriških misijonarjev in udeležbo na simpoziju. To je obiskovalec tudi že napovedal v listu v številki za julij-avgust.

Res se je sredi avgusta, potem ko je pripravil še številko za september-oktober, podal na pot, in sicer tokrat najprej ne v Pariz, ampak v Rim, ker je upal tam tudi dobiti še vse vizume, ki jih v Argentini ni mogoče dobiti. Nastanil se je v Sloveniku, ki ima vedno prostor in srce ne le za misijonarje, ampak tudi za misijonske sodelavce, in mu je uspelo dobiti vizum za Slonokoščeno obalo in za Liberijo, dočim je vizuma za Južno Afriko in Zaïre dobil že v Buenos Airesu. V Rimu pa ni mogel dobiti vizuma za Togo, ker tam konzulata te države ni; prav tako tudi ni dobil vizuma za Kamerun, ker so na konzulatu terjali razne papirje, ki bi jih obiskovalec misijonarjev moral šele iskati, pa si tudi ni preveč prizadeval za to, kajti od brata marista Zdravka Kravosa, ki v tej deželi deluje, je imel glas samo iz Slovenije, kjer je bil na dopustu, ni ga pa dobil iz Kameruna, kamor je pred odhodom pisal, pa se je bal, da misijonarja sploh še ni nazaj na misijon. Glede Toga je bil pa obiskovalec uverjen, da bo mogel dobiti dovoljenje za vstop v to deželo v katerikoli sosednji afriški državi. Tako je šel v začetku septembra kljub vsemu kar na pot.

V Južni Afriki je imel veliko srečo, da je mogel obiskati vse tamkajšnje slovenske misijonarje in misijonarke, pri čemer sta mu bistveno pomagala v Johannesburgu živeča gospa Česnik-Koširjeva in njen mož, saj je bil v njihovi gostoljubni družini gost vedno, kadar je moral spet in spet preko Johannesburga na razne misijone tamkajšnje dežele. Obiskal je torej p. Albina Kladnika, brata Valentina Pozniča in p. Franca Bratina, potem pa oblatinje s. Vincencijo Novak, s. Elizabeto Pogorelec in obe sestri šteh, Benigno in Alojzijo. Seveda je moral na sedem različnih misijonskih postojank, ki so mestoma tudi po 1.000 km oddaljene, če je hotel vse obiskati. Iz Krugersdorpa blizu Johannesburga so ga tamkajšnje uršulinke, ki imajo v zelo lepem spominu naši dve, pred kakimi petimi oziroma desetimi leti umrli sestrostri S. Ksaverijo Lesjak in s. Benigno Bregar, popeljale v 600 km oddaljeni kraj Serowe v sosednji državi Botswani k uršulinki s. Zori škerlj, potem ko so mu na meji priskrbele vizum za to deželo. Ko se je obiskovalec z letalom vrnil nazaj v Johannesburg, je od tam poletel v Kinshaso v državi Zaïre, bivši Belgijski Kongo, kjer je od treh tamkaj delujočih slovenskih misijonarjev mogel obiskati

samo br. Marcela Kerševana CM, kajti škofijski duhovnik Tone Pačnik je bil tedaj v domovini, do Kristusove sestre Mojce Karničnik pa sploh ni upal priti, ker so do njenega misijona globoko v notranjosti dežele le zelo redke zveze.

Vsi ti misijonarji in misijonarke so, razen s. Škerlj, stari od 67 do 82 let in je bil obiskovalec zelo vesel, da je prav te mogel doseči, saj je z njimi skoraj pol stoletja v pismenih zvezah in na njegov obisk morda ne bi mogli več dolgo čakati. . .

Iz Zaïra bi moral iti obiskovalec v Togo k trem slovenskim frančiškanom, a mu na konzulatu te dežele niso hoteli izdati vizuma, češ da v potnem listu ni več za to prostora. Res je bil njegov že drugi potni list poln vizumov in raznih štampiljk ter zapisov obmejnih organov v zvezi z njegovimi dosedanjimi potovanji, a obiskovalec je bil uverjen, da bodo na konzulatu napravili tako, kot so na primer v Etiopiji, da so izdali vizum na svojem uradnem papirju, pa ga v potni list prilepili. Tako afriški obiskovalec že radi tega ni mogel v Togo, a se je pridružil še drug razlog: pomanjkanje časa, ker je na dosedanjih potovanjih moral ob več prilikah preveč čakati, da je mogel naprej, in mu je zato mesec septembra bolj hitro potekel, kakor je pa predvideval; pač račun brez krčmarja. . . V Rimu je moral biti že prve dni oktobra, ker simpozija ni hotel zamuditi. Tako se je sicer težko, a vendar odločil, da Togo samo preleti in pristane malo dalje naprej na Slonokoščeni obali, kjer deluje kar šest slovenskih misijonarjev in misijonark. In je v Kinshasi vstopil v letalo etiopske družbe ter po peturnem poletu doživel Abidjan, glavno mesto Slonokoščene obale. Upal je, da bo v tej deželi našel oba brata Ivana in Pavla Bajca, škofijska duhovnika, pa se je zgodilo, da se Pavel še ni vrnil iz domovine. Prav lepo pa je obiskovalec doživel osebnost in delo starejšega od njiju, Ivana Bajca, na misijonu Fresco, na katerem pa na dveh postojankah delujejo tudi štiri slovenske sestre Frančiškanke Brezmadežne iz tiste družbe, katere članice so pred desetletji delovale na Kitajskem v Čaotungu skupaj z mons. Jožefom Kerecem in misijskim zdravnikom dr. J. Janežem, ena od njih je delovala skupaj s sosestrami med izseljenci v Avstraliji. Delo teh misijonark na Slonokoščeni obali je obiskovalec kar dodobra spoznal. Nekatere od sester že dolgo delujejo v družbi, v misijonu pa le šele malo časa, druge so še mlade in jih čaka še velika misijonska bodočnost. S. Emanuela Fras, najstarejša, je bila 30 let provincialka te družbe v Franciji, kjer delujejo tudi te slovenske sestre, s. Bernardka Jurkovič, bolničarka, je prišla na mesto začetnice te sestrskeske postojanke tamkaj, s. Magdalene Černe, zdaj v Franciji. Mladi sta s. štefana Sever, učiteljica, in s. Anica Starman, zdravnica, voditeljica velikega državnega dispanzerja, ki se zdaj pod njenim vodstvom razvija v bolnišnico. Starejši dve s svojo navzočnostjo in delom tamkaj izpričujeta, da je v gotovih okoliščinah mogoče zelo uspešno sodelovati na misijskem polju, tudi če človek ni več tako mlad.

Obiskovalec je na tem potovanju želel obiskati tudi duhovnika Alojzija Rinka, ki deluje v glavnem mestu Liberije, v Monroviji, pa tudi tega ni mogel doseči, spet iz dveh razlogov: Najprej, ker mu je zmanjkalo časa, potem pa, ker mu je vizum, ki so mu ga v Rimu dali, potekel že 28. septembra, on je bil pa tedaj še na Slonokoščeni obali, ker se mu

je potovanje preveč zavleklo, in vizum ni bil več veljaven.

Tako je obiskovalec to pot, na tem enomesečnem potovanju po Afriki obiskal le misijonarje v štirih afriških državah in se srečal s 14 od njih. A če prišteje k temu še o. Evgena Ketiša OFM iz Toga, ki se je, bivajoč še na dopustu v Sloveniji, udeležil misijonskega simpozija v Rimu in s katerim je bil tamkaj pet dni ves čas skupaj in je njegovo lepo osebnost doživel, čeprav ne v njegovem delokrogu, je bil prav za prav ob tej priliki skupaj s 15 našimi misijonarji.

O vsem tem obiskovanju, na katerem je spet zvočno filmal in slikal, bo obiskovalec podrobno pisal v „Katoliških misijonih“, ko pač ti obiski pridejo na vrsto.

Je pa obiskovalec sam zase sklenil, da bo čez kaki dve leti, ko še ne bo imel 70 let, če mu bo zdravje dopuščalo, obiskal v Afriki še vse tiste misijonarje, ki jih doslej iz tega ali onega razloga še ni dosegel, in še tiste, ki bodo med tem verjetno na novo prišli tja, ker bi rad čim bolj v polnosti izpolnil svoj načrt: obiskati vse slovenske misijonarje in misijonarki. Bog mu k temu pomagaj!

ROJAKI V ARGENTINI, ZLASTI NAŠI NAROČNIKI!

Ko prebirate članke in pisma naših misijonarjev, ki polnijo „Katoliške misijone“, si gotovo včasih zaželite, da bi z njimi sodelovali ne le z molitvijo, ampak tudi na druge načine.

Že nad trideset let se Vam v ta namen nudi prelepa prilika, da takorekoč „igraje“, čeprav z žrtvami pomagate našim misijonarjem v velikih potrebah njihovega delovanja. To je vsakoletna

MISIJONSKA VELETOMBOLA

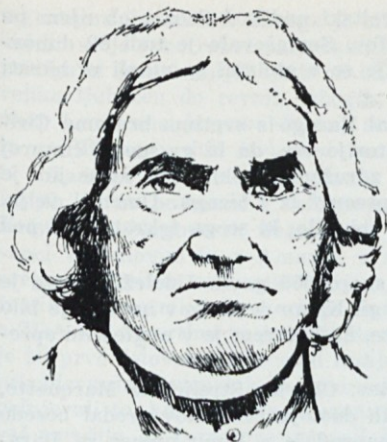
okrog praznika Razglašanja Gospodovega,
ki bo 3. januarja popoldne v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi.

(Vse podrobnosti v oglasih „Oznanila“)

PRIJATELJI SLOVENSКИH MISIJONARJEVI! PRIDITE IN SODELUJTE,

da tudi letos obdarimo naše borce na Kristusovi fronti!

Kdor z misijonarji sodeluje, se tudi njihovega zasluženja udeležuje!

BARAGO NA OLTAR!

NADŠKOF DR. ŠUŠTAR V MARQUETTU

(Po „Svobodni Sloveniji“, Buenos Aires, 8. oktobra 1981.)

Koncem avgusta in v začetku septembra letošnjega leta je ljubljanski nadškof obiskal rojake v ZDA in v Kanadi, poseben namen njegovega potovanja pa je bil, dati s svojo navzočnostjo povdarek letošnjemu Baragovemu dnevu v Marquettu, kjer je Baraga deloval kot škof in umrl.

Slovesnosti Baragovega dne so se začele že v soboto, 5. septembra, ko se je v marquetteški stolnici zbralo blizu 500 slovenskih rojakov. Če pomislimo na ameriške razdalje, je bila to za mnoge zelo velika žrtev, saj je na primer iz Toronta v Marquette kar 1.200 kilometrov, v eno smer, seveda. Z nadškofom Šuštarjem je somaševalo še pet ameriških škofov ter osemnajst slovenskih duhovnikov. Na koru pa je pel mogočen zbor „Slovenska pesem“ iz Chicaga pod vodstvom dr. p. Vendelina špendova.

V mašnem nagovoru je nadškof Šuštar na kratko orisal veličino Baragovega dela in se potem ustavil ob delu za njegovo beatifikacijo. Posebej je priporočil, naj bi z letošnjega Baragovega dne izšla trojna pobuda: začeli naj bi z znanstvenim raziskovanjem Baragovih del in jih idzali v kritični dvojezični izdaji; ob proučevanju teh spisov bi lahko ugotovili značilnosti Baragove duhovnosti; raziskovanje pa naj bi končno dalo še bolj otipljive sadove, namreč postavilo Baraga pred današnji svet.

O teh predlogih se je nadškof Šuštar pogovoril tudi z marquetteškim škofom Markom Schmittom, ki je zanje pokazal veliko zanimanje. Po tej plati lahko računamo, da bo Baragov dan v Marquettu pomenil premik pri delu za njegovo beatifikacijo.

Višek slovesnosti Baragovega dne pa je bila maša v nedeljo, 6. septembra, ob 16. uri. Prišli so vsi škofje sosednjih škofij, pa tudi vsi tisti, ki kakorkoli delajo za Baragovo beatifikacijo kakor na primer washingtonski nadškof Hickey, oklahomski škof Salatka in še mnogi drugi.

Slovesno bogoslužje je vodil novi detroitski nadškof Szoka, ob njem pa je bilo še pet nadškofov in devetnajst škofov. Somaševalo je tudi 80 duhovnikov. V vsej zgodovini marquetteške škofije se v stolnici še nikoli ni hkrati zbralo toliko škofov in duhovnikov.

V nagovoru je nadškof Szoka primerjal Barago s svetima bratoma Ciriлом in Metodom. Navzoče je pozval, naj storijo vse, da bi ga mogli čimprej videti na oltarju. Bogoslužje so spremljali združeni pevski zbori, ki se jim je pridružil tudi slovenski zbor „Slovenska pesem“ iz Chicaga. Omeniti velja, da so skoraj vsi navzoči med mašo prejeli obhajilo, ki so ga tokrat delili pod obema podobama.

Po maši je bila slavnostna večerja s skoro 650 gosti. Udeležili so se je vsi škofje, slovenski rojaki in še mnogi drugi. Kakor je to že v navadi, je bilo med večerjo tudi zborovanje Baragove zveze, na katerem je v angleščini spregovoril tudi nadškof Šuštar.

Zborovanje Baragove zveze je vodil Rev. Charles Strelick iz Marquette, ki je po pozdravu in predstavitvi cerkvenih dostojanstvenikov predal besedo Rev. Danielu Ruppju, ki je poročal, kako napreduje v Rimu proces za Baragovo proglasitev za svetnika. Na tem srečanju so tudi povedali, da je bil za „moža leta“ Baragove zveze izvoljen p. Fortunat Zorman iz Lemonta in da bo drugo leto Baragov dan v Milwaukee v državi Wisconsin.

VELIČASTNA PROSLAVA BARAGE V ŠMARTINU PRI KRANJU

KRANJ – ŠMARTIN, 20. septembra. — Danes ob 16. uri je odbor za Baragovo beatifikacijo v sodelovanju s šmartinskimi verniki in duhovniki župnij kranjske dekanije v tukajšnji župnijski cerkvi sv. Martina prvokrat pripravil slovesnost Baragovega dneva v spomin na štiriletno bivanje in delovanje tega velikega misijonarja dobre in evangelijske zavzetosti med Gorenjci.

Slovesnost je ob somaševanju koprskega škofa Janeza Jenka in ljubljanskega pomožnega škofa Stanislava Leniča, vicepostulatorja za Baragovo beatifikacijo dr. Vilka Fajdiga, in drugih duhovnikov (vseh je bilo okoli sto) v nabit polni župnijski cerkvi vodil ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Alojzij Šuštar. Nadškof Šuštar je tudi blagoslovil doprsni kip Barage, delo kiparja Goršeta, in spominsko ploščo, delo inž. arhitekta Marinka. V slavnostnem govoru je slovenski pisatelj Alojz Rebula živo orisal Baragov misijonski in človeški lik. Glasbeni del so prispevali združeni pevski zbori kranjske dekanije pod vodstvom dirigenta Jožeta Močnika (orgle Angela Tomanič), ki so navdušili z ubranim petjem.

Škof Lenič je v uvodu v mašo in kasneje povedal, da bo v ponedeljek, 21. septembra, minilo 158 let, odkar je bil Baraga v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika. Po enoletnem bivanju v semenišču je nato leta 1824 prišel v Šmartin za tretjega kaplana. Opozoril je na tri razsežnosti tamkajšnjega dušnopastirskega delovanja: oznanjevanje evangelija, pisateljsko delo (Dušna paša) in diakonijo – ljubezen do revežev. Baraga se je silno zavzemal za to, da bi ljudi po dobro opravljeni spovedi pritegnil k prejemanju obhajila. „Pri nas je večna porcijunkula,“ je Lenič ponovil ljudski glas, ki se je širil med

takratnimi šmartinci. Baraga je bil že ob drugi uri zjutraj v spovednici „... v katero se je tako rekoč zabarikadiral“ (Rebula, Duh velikih jezer). S svojimi pridigami je privabljal ljudi od blizu in daleč. Posebno značilna je bila zanj velika ljubezen do revnih, ubogih, beračev, zanje se je dobesedno razdaljal. Škof Lenič nas je povabil, naj se odpremo Kristusovi odpuščajoči ljubezni in naj Baragov duh živi med nami.

Nadškof Šuštar je v govoru preletel svoje ameriško popotovanje po krajih, ki so povezani z delovanjem in spominom na velikega oznanjevalca Kristusove blagovesti. Zaželel je, naj Baraga postane vezni člen med Slovenci v domovini in v Ameriki v skupnem prizadevanju, da bi se odločneje premaknil proces za beatifikacijo v Rimu in da bi škofa Barago lahko kmalu častili kot svetnika. Opozoril je na vezi med šmartinom in Harbor Springsom v ZDA – v šmartinu se je kalil Baragov misijonski poklic, Harbor Springs pa je bil prvo delovno mesto med Indijanci. Vernike je povabil, naj se pridružimo prizadevanju slovenskih in ameriških škofov tako, da bomo sami najprej izpolnjevali to, kar je Baraga oznanjal. Današnja slovesnost ni proslava, temveč naročilo, da bomo uresničevali duha dobrote in ljubezni, ki ga je izžareval Friderik Baraga, potem bomo vredni obhajanja Baragovega dne, je sklenil ljubljanski nadškof.

Po evharistični daritvi je nadškof Šuštar blagoslovil doprsni kip (glina) Friderika Barage in spominsko ploščo, na kateri piše: Škof Friderik Baraga, misijonar med Indijanci v Severni Ameriki, je deloval v tej cerkvi kot kaplan v letih 1824-1828. Kip in plošča sta v cerkvi na vidnem mestu na levi od vhoda.

Po blagoslovitvi je slovenski pisatelj Alojz Rebula, pisec Baragovega življenjepisa (Duh velikih jezer) z umetniško besedo, ki je kot magnet pritegnila vernike, orisal štiriletno Baragovo delo v šmartinu pod župnikom Jernejem Kalanom. Dejal je, da se je tu „Baraga vrgel na delo, kot da bi prišel v slovenski Ars“. V štirih letih je duhovno razgibal in prenovil župnijo.

„Rimska kanonizacija ne dodaja ničesar Baragovemu svetništvu,“ je bil jedrnat Rebula, kajti „božja Nobelova nagrada je bila našemu Baragu že podeljena.“ Tega „heroja duha“ moramo Slovenci sami najprej sprejeti, kajti „sprejeti Barago pomeni izpričati pristnost slovenskega krščanstva“, nas je opomnil govornik. „Baraga ne potrebuje nas, mi potrebujemo njega!“, je sklenil pisatelj svoje razmišljanje. Sledilo je spontano navdušeno ploskanje množice.

Prelat Fajdiga, ki je povezoval celotno slovesnost, nas je v sklepu pozval, naj se zaupamo Baragi v vseh težavah in stiskah. S ploskanjem smo nagradili tudi pevce, ki so nas razgrelji posebno s Hladnikovim Večernim zvonom. Zavzeto smo prisluhnili tudi odlomku iz Dušne paše.

Domači župnik Ciril Berglez je povedal, da so slovesnost Baragovega dneva organizirali na željo Odbora za Baragovo beatifikacijo, da bi se tudi v šmartinu počivil spomin na velikana duha in evangeljske preprostosti. Prelat Fajdiga pa je dodal, da letos obhajamo 50-letnico dogodka, ko je na Brezjah leta 1931 Odbor za Baragovo beatifikacijo slovesno podpisal spomenico na ameriško Baragovo zvezo, naj ta v Rimu začne postopek za Baragovo prištetje med svetnike. Na slovesnost so se pripravili predvsem duhovno, vabili so ljudi k dobro opravljeni spovedi in obhajilu, kot je to delal Baraga.

Zlasti si je za to prizadeval domači župnik v pokoju Franc Brule, ki je pri vsaki nedeljski maši dodajal prošnjo „Za našega nekdanjega kaplana škofa Friderika Baraga“. V šmartincih je še vedno živa zavest, da je Baraga nekoč deloval v tem kraju.

BARAGA IN SVETI VINCENCIJ PAVELSKI

(Ob 400-letnici rojstva sv. Vincencija Pavelskega objavlja dr. Filip Žakelj.)

(Nadaljevanje.)

Četrta jablana: ZAUPANJE

Na četrti jablani pa nabirajmo zlata jabolka zaupanja, katerega nas uči sv. Vincencij Pavelski s svojim naukom in zgledom. Baraga bo gotovo sv. Vincencija prosil, da bi tudi mi vsaj skušali držati se teh naukov in posnemati Vincencijevega zgleda.

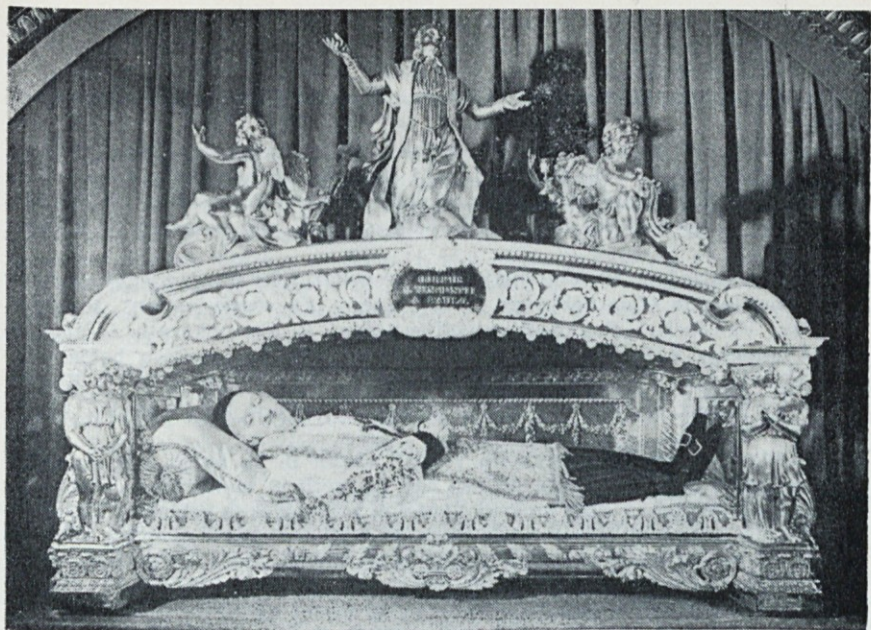
„Gotovo smo prepričani, da nas resnice svete vere ne morejo goljufati; in vendar nič prav ne znamo vanje zaupati in smo bolj pripravljeni zaupati v besede ljudi in v obljube goljufivega sveta. In ravno zato tako malo pridemo naprej v čednostih in tako malo storimo za božjo čast“, pravi sv. Vincencij. (Friderik Baraga, Zlate jabolka, 3. natis, Ljubljana 1856, str. 75.)

Nato pa Baraga nadaljuje z razlago te Vincencijeve trditve: „Svetniki božji so le po tem zadobili večno življenje, ko so se na božjo besedo bolj zanašali kakor na besede ljudi in so bolj Bogu verjeli kakor goljufivemu svetu, ker so vedeli in dobro premislili, da bosta nebo in zemlja prešla, božja beseda pa večno ostane. – Jezus je rekel, da je on **pot, resnica in življenje** (Jan 14, 6), to je, da nam njegova beseda kaže pravo pot v nebesa, nam; njegova beseda gotovo razodeva resnico, in bomo po njegovi besedi, če jo zvesto dopolnjujemo, večno življenje zadobili.“ (Prav tam, str. 75.)

Potem pa spet sv. Vincencij govori: „Navaditi se moramo v vseh rečeh za lepo lučjo vere hoditi; to nam je potrebno za naše lastno zveličanje in tudi za zveličanje bližnjega; le-ta luč nas prečudno potrdi in razsvetli naša srca. Gotovo nam ne more nobena druga reč srca napolniti in nas po varni poti voditi kakor le večne resnice. Veruj mi, da bo, kdor se opira na božje resnice, kmalu prišel do krščanske popolnosti in bo mogel velike reči storiti.“ – Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 75/6.)

„Kadar se človek na svojo lastno pamet in moč zanaša, si veliko škodo dela. Postavim: kadar kak višji ali kak pridigar ali spovednik zaupa v svojo lastno modrost, učenost in pamet, mu Bog odvzame svojo pomoč in ga samemu sebi prepusti, da mu s tem da spoznati, kako malo sam more; in iz tega pride, da z vsem svojim trudom in prizadevanjem malo ali nič dobrega ne opravi. – Ravno zavoljo tega tedaj včasih tako malo dobrega storimo v svojih opravilih“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 77.)

„Prizadevajmo si to prav zapopasti, da ne smemo nikoli sami v sebi zaupati in da sami od sebe nismo dobri za nič drugega, kakor da skazimo božje namene, ki jih z nami ima. Če se bomo v tem prav prepričali, se bomo popolnoma božji voditvi prepustili in ga bomo neprenehoma prosili, da naj nam pomaga.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 78.)

Truplo sv. Vincencija v srebrni žari nad glavnim oltarjem cerkve pri Sv. Lazarju v Parizu.

„Nikdar se veliko ne zanašajmo na prijaznost in pomoč ljudi, zakaj ne morejo nam prav pomagati; in kadar Gospod Bog vidi, da se preveč nanje zanašamo, nas on zapusti.“ – Sv. Vincencij. (Prav tam, str. 78.)

Baraga dostavlja, „kateri v človeka zaupa... in ki njegovo srce Gospoda zapusti“ (Jer 17,5).

In še nadaljuje: „Sv. Vincencij je bil o tej resnici tako prepričan, da ni le nobenega zaupanja imel v prijaznost in pomoč posvetnih ljudi, ampak da se je te pomoči tudi ogibal, kolikor je le mogel, kadar se mu je ponujala. Nekoč ga je višji poglavar mesta prosil, da naj zanj govori pred kraljico zavoljo reči, ki jo je želel prejeti; in mu je obljubil, da bo tudi on, kolikor bo mogel, njegovemu redu dobrega storil. Nato mu je sv. Vincencij odgovoril tako: Kolikor bom po pravici mogel za vas storiti, bom storil. Kar pa moj red zadene, prepustimo vse božji previdnosti.“ (Prav tam, str. 79.)

„Kdor se v svojih opravilih zvižac in ovinkov poslužiti, razžali previdnost božjo in se njegove očetovske skrbi ne vrednega stori“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 80.)

Baraga takoj potem navaja Vincencijev zgled. „Ravno ta svetnik je vse zvižace v svojem govorjenju in dejanju sovražil in se jih nikoli ni hotel poslužiti, ampak je rekel, da pusti vse ovinke in zvižace pravdarjem in drugim modr'm tega sveta.“ (Prav tam, str. 80.)

„V velikih potrebah in težavah je čas pokazati, da zares v Boga zaupamo. Verjemite mi, da trije delavci več store, kadar Bog pomaga, kakor deset

drugih; in pomaga vselej, kadar nam človeške pripomočke odvzame in kadar nam opraviila izroči, ki so večja kakor naša moč.“ – Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 82.)

Baraga takoj nato na dveh primerih pokaže to Vincencijevo zaupanje v Boga:

Le-ta svetnik je v vsem svojem dejanju veliko zaupanje v Boga skazal; in Bog, ki je obljubil, da tistih, ki vanj zaupajo, ne bo nikdar zapustil, je včasih s čudeži pokazal, da mu je zaupanje njegovega zvestega služabnika všečno: in mu je moč dal taka velika dela opraviti, nad katerimi se še zdaj svet čudi.

Le-to zaupanje je sv. Vincencij tudi lepo pokazal, ko mu je njegov ekonom prišel povedat, da nima nobenega vinarja več. – „O, vesela novica“, je odgovoril sv. Vincencij: „Bog bodi zahvaljen! Zdaj je čas pokazati, če imamo pravo zaupanje v Boga! O, kako neskončno veliko je bogostvo božje previdnosti, ali naše obupanje in omahovanje ji veliko nečast dela.“ – Kmalu potem ga je Bog še bolj v zaupanju potrdil, ker mu je pomoč poslal. (Prav tam, str. 82/3.)

„Kadar hočemo kako opravilo v božji službi in za božjo čast opraviti, moramo najprej Boga prositi, da naj nas razsvetli in nam svojo sveto voljo spoznati da; potem se sicer smemo človeških pripomočkov poslužiti, kateri so potrebni in pripravi, da se božja volja in božji nameni dopolnijo; toda se ne smemo preveč nanje zanašati, ampak le na božjo pomoč; in moramo le od Boga pričakovati, da nam bo pomagal to opravilo po sreči opraviti. Zraven tega pa moramo biti trdno prepričani, da bo vselej najboljše za nas, karkoli se bo zgodilo, dasiravno se bo morebiti slabo zdelo po naši pameti.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 83.)

Baraga kar ne more nehati z navajanjem zgledov in naukov sv. Vincencija:

Temu svetniku se je bil nekdo priporočil v molitev in on mu je odgovoril: „Ljubi moj prijatelj, danes sem se vse dopoldne v opravilih pomudil, tako da sem le prav malo molitve mogel opraviti, in še ta je bila raztresena; tedaj vidite, kako malo se morete danes na mojo molitev zanesti. Ampak to me vendar ne stori žalostnega, ker vse svoje upanje v Boga postavim in ne v svoje molitve in tudi ne v svoje prizadevanje, in trdno verujem, da je sedež božje milosti in dobrote na našo revščino postavljen: (bolj ko smo revni in pomoči potrebni, bolj se nas Bog usmili in nam pomaga).“ (Prav tam, str. 83/4.)

Kadar opravljamo svoja navadna dela, da si pridobimo, kar nam je v življenje potrebno, ne smemo preveč v skrbeh in v strahu biti, ampak si moramo pametno in modro prizadevati, kolikor moremo, in potem vse božji previdnosti prepustiti s srčnimi željami, da bi Bog hotel vsa naša opravila po svojih namenih voditi in nam svojo voljo na znanje dati. In trdno verujemo da zadržki, kadar Bog hoče, da bi kako opravilo bilo srečno dokončano, nič ne škodujejo, opravilo bo vendarle dokončano; in manj ko bo zraven našega dela, več bo božjega“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 84.)

Baraga k temu Vincencijevemu navodilu spet omenja njegov zgled:

V življenju ravno tega svetnika se bere, da je vselej, preden se je človeških pripomočkov poslužil, dasiravno so bili dobri in potrebni, prej svoje

opravilo Bogu priporočil in je potlej mirno čakal, da bi Bog njegovo delo po svoji previdnosti obrnil na pravo pot in k svoji časti. In je večkrat rekel, da Bog po svoji previdnosti stori, da se tista opravila najsrečnejše izidejo, glede katerih človek želi za božjo previdnostjo hoditi, ne pa **pred** njo. (Prav tam, str. 84.)

Z Bogom premislimo še naslednje Vincencijeve nauke:

„Če močno hitimo in si silno prizadevamo najti pripomočke, da bi se obvarovali nesreč in žalostnih prigodb na tem svetu in da bi jih odvrnili od sebe, nimamo še pravega zaupanja v Boga, zakaj ker s takim zadržanjem hočemo prehiteti božjo previdnost, s tem očitno pokažemo, da bolj zaupamo v svoje prizadevanje kakor v božjo previdnost in da se bolj zanašamo na človeško modrost kakor na božjo besedo.“ – Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 86.)

„Kakor hitro spoznamo božjo voljo v kakem opravilu, dasiravno je težko, ga moramo vendar pogumno začeti in ga stanovitno opraviti, četudi se še tako velike težave nasproti stavijo; zakaj Bog nam bo gotovo pomagal v takih delih, katera po njegovi volji opravljamo.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 87/8.)

Le-ta svetnik je s svojim velikim in stanovitnim zaupanjem v božjo previdnost opravil velika dela za božjo čast in za zveličanje duš. Kadar je spoznal, da je božja volja, da naj opravi to ali ono opravilo, ga je srčno začel in ga ni več popustil in ni obupal, četudi so se mu še tako velike zoprnosti in težave nasproti stavile. Ravno takrat, kadar je imel prestati največ nasprotovanj in hudobij od ljudi v svojih dobrih delih, je le še bolj v samega Boga zaupal in je še z večjo stanovitnostjo opravljal svoje delo. (Prav tam, str. 88.)

„Postavimo vse svoje zaupanje v Boga in bodimo popolnoma podložni njegovi previdnosti in potem se nič ne bojmo, naj ljudje govore ali store zoper nas, karkoli hočejo; vse se nam bo k dobremu obrnilo. Četudi se ves svet vzdigne zoper nas, se nam ne bo moglo nič prigoditi, kakor kar bo Bogu všečno, v katerega smo postavili vse svoje zaupanje.“ – Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 89.)

„Kadar kdo vse svoje zaupanje v Boga postavi, ga Bog zmerom posebno varuje in je tedaj popolnoma brez vse nevarnosti. nič zares hudega se mu ne more prigoditi.“ – Sv. Vincencij. (Prav tam, str. 89.)

Baraga pripominja:

Kar tukaj sv. Vincencij pravi, ravno to je bilo tudi v njegovem dejanju popolnoma videti. Karkoli se je njemu ali njegovim duhovnom primerilo, to ga ni nikoli storilo žalostnega ali nejevoljnega, ampak se je zmerom poln zaupanja do Boga z veselim srcem popolnoma prepustil božji previdnosti. In bere se v njegovem življenju, da je bil vselej takrat še posebno vesel, kadar se je njemu ali njegovim duhovnom prigodilo kaj zoprnega, ker je takrat imel lepšo priložnost le v Boga zaupati in se njegovi sveti volji popolnoma podvreči. (Prav tam, str.89.)

„Če smo se zares popolnoma v božje roke podali s trdnim zaupanjem v njegovo previdnost, se ne smemo bati nobene zoprnosti. Če nam jo Bog pošlje, bo gotovo vse tako obrnil, da bo nam k dobremu, po potih, ki nam zdaj niso znane, ali nekoč jih bomo spoznali.“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 90.)

A Z I J A HONGKONG

Od tam nam piše salezijanski misijonar STANKO PAVLIN dne 17. septembra:

„Prejel sem žalostno vest, da mi je doma umrl edini brat Radovan, ki sem ga srečal, ko sem bil nazadnje doma. Tako ostanemo zdaj le še tri sestre in jaz od naše družine.

Za buenosaireško misijonsko tombolo sem že avgusta nekaj poslal, a mislim poslati še kaj.

Sobrat Wang iz Kunminga na celinski Kitajski mi redno piše, in sicer v italijanščini. Imam tudi nekega bivšega gojenca, ki hodi redno na Kitajsko, in on mi odnaša pisma za Wanga in še kaj drugega. V Vietnamu naši sobratje kar lepo naprej delajo; več novincev je napravilo zaobljube. Sobratje, ki sicer žive navadno posamič vsak na svojem koncu, se snidejo za kako slovesnost in kak sestanek.

V začetku oktobra bo prišel v Hongkong naš vrhovni predstojnik gospod Vigano. Tedaj se bodo tam zbrali tudi vsi provincijali iz bližnjih dežel: Filipini, Japonska, Tajska, Indija in Koreja.

Z s. Anico Miklavčič se po telefonu večkrat kaj pogovoriva.“

TAJSKA

Iz Bangkoka smo dobili prijazno pismo s. KSAVERIJE PIRC O.S.U. Tole ve povedati dne 17 avgusta:

„Salezijanci praznujejo te dni 50 letnico misijonskega dela na Tajskem. Kardinal Rossi jim je prinesel blagoslov svetega očeta. Na proslavi v Bang-pongu, ki je veliko mesto na jugu Tajske, je bil lep pogled na kakih 100 mladih slepcev obojega spola, ki so peli zahvalo Bogu in salezijancem, kateri jim omogočajo izobrazbo. Pri proslavi so bile zastopane vse redovne družbe, ki delujejo v tej deželi, moške in ženske, in teh ni malo. Slovenija je zastopana na Tajskem le po uršulinkah.“ (Op. ur.: Ker smatramo tudi misijonarja Mirka Tružnjaka za Slovence, kar po rodu je, bi zastopal naš narod tamkaj tudi on...!)

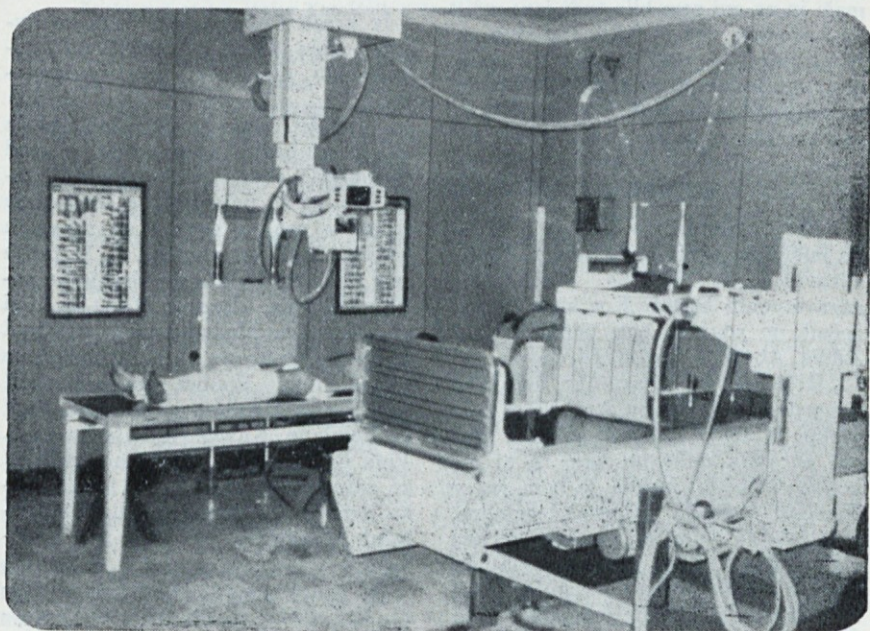
INDIJA

Mislim, da še nismo objavili pisma brata IVANA KEŠPRETA SDB, ki nam je na cvetno nedeljo iz Madrasa pisal med drugim tudi tole:

„Tu se je začela vroča doba. Na današnjo Cvetno nedeljo je bila cerkev pri jutranji maši nabito polna. Ko sem vedil petje, sem se tako potil, da je bila srajca čisto mokra.

Iz dr. Janeževega delokroga: Tri njegove bolničorke; spodaj pogled na moderni rentgen.

Lepo se pripravljamo na Veliko noč. Imamo zelo veliko pevskih vaj. Pri polnočni sobotni maši bosta dve mali Jugoslovanki prejeli prvo sveto obhajilo.“

Iz Bombaya nam v začetku septembra piše s. KONRADINA RESNIK, ki je bila poleti v Ljubljani, kjer je ponovila svoje obljube ob petdesetletnem jubileju svetega poklica. Zdaj se je že vrnila na svoj misijon:

„Čas hitro beži in spet delam v naši bolnici tu v Bombayu. Med drugimi našimi pacienti je tudi bombayski nadškof Simon Pimenta. Bolnica je vedno polna, tako da se dela ne manjka.

Doma je bilo zelo lepo, poromala sem tudi na Brezje, k Novi Štifti, k Sv. Križu pri Belih Vodah. Povsod sem se spominjala misijonskih prijateljev. Narava je v Sloveniji zdaj nad vse lepa, pa tudi cerkve so vse v cvetju. V Komendi sta bili dve novi maši in na eni sem bila tudi jaz; veliko narodnih noš je bilo, ljudstva se je pa kar trlo, tudi duhovnikov pred oltarjem je bilo mnogo. Kaj takega se v Indiji zlepa ne vidi.“

A F R I K A

ETIOPIJA

Koncem septembra nam je z novega misijona pisala s. JANJA ŽUŽEK, zdravnica iz Družbe misijonskih zdravstvenih sester. Kot smo že poročali, je zdaj še bolj oddaljena od Addis Abebe v kraju Diredawa.

„Moja sestra Rezka, ki deluje v Severnem Yemenu na Arabskem polotoku, je šla v Indijo, kjer je v Ponomi opravila duhovne vaje in si nekoliko odpočila. Morda jo bom jaz v Yemenu obiskala meseca decembra.

O delu tu Vam mislim kasneje kaj več napisati. Zdaj samo povem, da sem ta teden začela z vzgojo naših treh deklet, ki bi rade vstopile v našo

kongregacijo. Ob tej priliki je generalni vikar našega vikarjata, ki je Etiopec-kapucin, blagoslovil našo novo kapelico. V pridigi nam je govoril o Svetem Duhu, početniku in vzdrževalcu duhovniških in redovniških poklicev, ter nam priporočil, naj se res pred vsem nanj obračajmo. Po dnevnem delu v bolnišnici učim dnevno dekleta angleščino, sem navadno z njimi pri razvedrilu ter molim z njimi skupaj zjutraj in zvečer. Naslednji teden bom začela zahajati vsak teden enkrat k sestram Mate-re Terezije, ki imajo tu hišo za umirajoče, bolnike in sirote; tam bom pod zdravniškim vidikom pregledala bolnike in onemogle ter sestram svetovala, kako in kaj ravnati, katere morajo k nam v bolnico poslati, itd. Sestre so zelo vesele te pomoči, saj nobena od njih ni zdravniško ali bolničarsko usposobljena.“

BURUNDI

Iz kraja Rukago nam koncem avgusta piše AVGUST HORVAT, salezijanski duhovnik, tele zanimivosti:

„Smo še vedno v suhi dobi, blata ni, a namesto njega nas povsod spremljajo oblaki prahu. Pa tudi tega smo se že navadili. Le izpirati je treba ta prah z vodo – od zunaj in pogosto tudi od znotraj... V juliju smo imeli tudi brata provincijalke naših usmiljenk, lazarista Menu-ja, ki si ga spoznal na Madagaskarju. Pridigal je dvojne duhovne vaje za usmiljene sestre. Onih v Ruandi sem se udeležil tudi jaz, kot njegov prevoznik. Tudi s. Bogdana Kavčič je bila tam. S. Vida Gerkman pa to pot ni prišla in se zato nisva srečala. To je bilo neka jnovega, da nam je pridigal dolgoletni misijonar. Vsi smo bili zadovoljni.

Mi v Rukago smo spet polnoštevilni. Naš sobrat iz Brazilije se je sreč-

Kristusova sestra Mojca Karničnik s črnčkom v naročju in z njegovo mamico.

no vrnil in štiriperesna deteljica lepo nadaljuje z delom. Sezona se bliža koncu. Letos je bila izredna letina in kave je bilo povsod veliko. Naša zadruga je pridelek na veliko odkupovala. Meni so zaupali izplačevanje. Smo pa morali odkupiti veliko več kave, kot smo imeli v zadrugi denarja, pa smo izdajali potrdila, na podlagi katerih bomo ljudem plačevali, ko bomo kavo prodali. Na višku sezone smo bili tako dolžni ljudem kar 11.000.000 burundijskih frankov. Ljudje imajo v nas zaupanje in radi počakajo na plačilo. Trgovci oziroma prekupovalci so imeli vedno denar na razpolago, a niso dobivali kave, ker jim ljudje enostavno ne zaupajo, saj pa tudi res povsod varajo.

16. avgusta je bil posvečen v škofiji Muyinga v Burundiju prvi duhovnik salezijanec domačin, ki se imenuje Jožef Kabadugaritse. Bila je ve-

lika slovesnost. Mi vsi štirje smo tudi šli tja in smo tisto nedeljo prepustili službo božjo katehistom. Te dni se je novomašnik mudil pri nas na oddihu, potem se je pa vrnil v Ruando v bogoslovje, od koder čez nekaj dni odpotuje v Zaire, kjer bo njegovo delovno mesto. V Zairu je še večja potreba po duhovnikih kot tu.“

ZAIRE

Od tu nam piše, iz kraja Kole, misijonarka, Kristusova sestra MOJCA KARNIČNIK koncem avgusta.

„V počitniškem času smo in čeprav dela tudi sedaj ne manjka, je vzdušje vendarle počitniško. Polovica sester je odšla v Popokabako na vsakoletno tradicionalno srečanje z ostalimi sestrami, na duhovne vaje in na duhovno osvežitev z raznimi nekaj dnevni mi tečaji. Tu smo ostale štiri, od teh tri delajo v bolnici, jaz sem pa doma

za gospodinjo. Kolikor morem, načrtujem in pripravljam delo za prihodnje leto v šoli. Poleg tega pripravljamo zdaj skupino staršev ter botrov na krst majhnih otrok, ki bo prihodnjo nedeljo. Pričela sem se učiti tudi še enega tukajšnjih jezikov: ohindu. To je jezik, katerega se doslej še ni učil noben tujec in ni v njem še pravičesar zapisanega. Za nas, ki smo vajeni učiti se iz knjig, je to zelo trd oreh.

Našo škofijsko knjigarno sem Vam gotovo že omenjala. Mislim, da je bila to zelo posrečena zamisel, saj prej ti ljudje, katerih velika večina ni nikdar v življenju prišla v Kamango ali Kinshaso, niso mogli priti do kake knjige. Večina knjig, katere naročam v Kinshasi, je religiozne ali vzgojne vsebine in prepričana sem, da vršim tudi z njimi neke vrste apostolat. Vsak dan pride nekaj kupcev, zadnje dni v mesecu, ko pridejo prosvetni delavci iz vse škofije v Kole po plačo, je pa pravi naval. Mnogi so se navadili, da od vsake plače odločijo določeno vsoto za nakup knjig. Meseca aprila, v času velikonočnih počitnic, smo imeli tu osemdnevni izobraževalni tečaj za ravnatelje šol; prišlo jih je okrog 120 in tedaj so mi knjigarno skoraj izpraznili.

Tri sestre smo konec julija opravile enotedenske duhovne vaje. Škofov tajnik nam je prišel nekajkrat govoriti, drugače smo bile pa kar same. Gospod nam je bil silno dober in lahko rečem, da so bile te duhovne vaje ene najboljših, kar sem jih kdaj delala. Štirikrat dnevno smo se zbrale k skupni molitvi, pri večernicah je pa vsaka povedala ostalim, kako ji je potekal dan. Zanimivo: vse smo bile edine, da mora biti naše življenje in tudi delo prežeto z molitvijo. Sama sem zlasti razmišljala o tem, kako

vzkladiti aktivno življenje s kontemplacijo, da bi vse življenje postalo molitev.

Novo je še to, da je Zaire dobil novega pro-nuncija in to v osebi našega rojaka msgr. Uhača. Upamo, da pride k nam v Kole septembra, ko bo naša škofija praznovala 50-letnico evangelizacije. Pomislite, kako mlada je naša Cerkev! Sicer je Zaire obhajal lani 100-letnico, a v naš „kot“ so prišli misijonarji orat ledino komaj pred 50-imi leti. Pridružite se nam, da skupno zahvalimo Gospoda za vse, kar je preko teh naših vrlih predhodnikov za to ljudstvo storil. Prosimo ga skupaj tudi za nas, da bi znali biti za te ljudi, ki željno iščejo Resnico, „luč sveta in sol zemlje.“

Iz Bruslja nam je na povratku na svoj misijon 14. oktobra pisal škofijski misijonar TONE PAČNIK lepo pismo:

„Med tem, ko sem bil na dopustu, sem bil brez zveze z Vami. No, zdaj se spet oglašam, ker se že vračam v moj ljubi Zaire.

No dopustu sem marsikaj videl in se marsičesa naučil, istočasno sem se pa tudi telesno okrepal, saj sem v teh štirih mesecih pridobil kar 20 kg na teži. „Domovina, ti si kakor zdravje“, upravičeno ponavljam s pesnikom.

Zdaj se mi pa zelo mudi nazaj, kajti, ko sem se odpravil na dopust, nekaj podružnic misijona nisem mogel več obiskati. Pa bi jih zdaj rad obiskal vsaj pred Božičem; če to zamudim, se mi zdi, da bo že preveč duhovne škode radi moje odsotnosti.

V Zaire se vračam z novim zagonom. Posebej še zato, ker sem doma srečal dva novomašnika, ki se mi bosta, tako pravita, pridružila. Eden od njiju je mlad fant: Zvone Podvinski, drugi je Jože Sömers, ki je že 27 let star, pa zato toliko bolj resno

Zgoraj: skupina ministrantov v Kole, kjer deluje s. Mojca.

Spodaj: br. Štefan Burja (levi) s svojim sobratom Darijem (glej naslednjo stran!).

in moško odločen. Morda se še kdo pridruži. Vabim vse prijatelje misijonov, da se združijo z menoj v molitvi za njih vztrajnost. Tu v Belgiji so predstojniki misijona tudi že odobrili načrt, da odpremo novo misijonsko postajo, kajpada, ko bodo te nove moči dejansko prišle na delo. Tako bom verjetno začel kmalu pripravljati vse potrebno za ta podvig. Ta nova postaja bo 150 km stran od te, kjer sedaj delam, v pravem gozdu, to je v tistem kraju Lokongo, o katerem sem Vam zadnjič pisal in ste objavili, kako so škofa z menoj vred prelepo sprejeli. Če se mi načrt posreči, bo to nekaj velikega za tukajšnje dušnopastirstvo. Tisti, ki imajo le dvakrat na leto možnost za prejem zakramentov, bodo imeli svojo župnijo. Za nas bo pa seveda tudi veliko bolj praktično in manj napor-

no, upravljati ta okromni teritorij v duhovnem pogledu.“

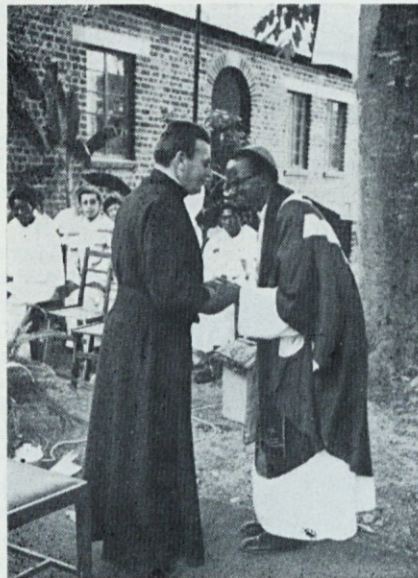
KENIJA

Br. ŠTEFAN BURJA SDB iz Siakago se nam večkrat aglasi, ampak le z nekaj vrsticami na razglednici. Zadnja je bila z dne 2. oktobra. Na njej se zahvaljuje za denar, ki smo mu ga poslali, nekaj iz nabirke sorodnikov zanj, nekaj pa iz sklada KM za vse slovenske misijonarje. Zahvaljuje se tudi v imenu sobrata-duhovnika. Pravi, da jim je denar prav prišel za popravila v župnijski dvorani in za popravila vodne črpalke, ki se žal le pre pogosto pokvari in je treba kupovati nadomestne dele. Brez črpalke pa ne morejo dobiti pitne vode.

ZAMBIJA

Od tu se nam je kratko oglasila laična misijonarka, bolničarka BARI-

Nadškof Lusake mons. Milingo čestita našemu rojaku Jožetu Rovtarju po slovesni maši.

CA ROUS, ki deluje v Mpiki kakih 600 km stran od delokroga naših v Lusaki. Pisala nam je v začetku julija in nam tole pove:

„Letos bo naša bolnica, kjer delujem, slavila 25-letnico obstoja in bodo velike slovesnosti. To bo v oktobru. Prišel bo tudi škof in bo imel pontifikalno mašo na prostem. Prav gotovo se bo zbralo veliko ljudstva.“

Upamo, da nam bo misijonarka o tej proslavi kaj več poročala.

V medškofijskem semenišču, Mpi-
ma, ki je le kakih 150 km oddaljeno od Lusake, živi in deluje jezuitski brat JOŽE ROVTAR, ki je obhajal 25-letnico svojih redovnih zaobljub; o tem in drugem nam dne 12. avgusta tole poroča:

„Pred nekaj dnevi sem prejel vaše pismo, v katerem me prosite, da bi kaj napisal o svojem jubileju.

No, 25-letnica zaobljub ni nič tako posebnega in se navadno ne obhaja slovesno, vendar so v našem velikem semenišču iz raznih razlogov pripravili veliko slovesnost. Za to se je potrudil vicerektor semenišča, ker je bil rektor tedaj na dopustu. Ta vice-rektor Chisha Aron je Zambijec, škofijski duhovnik iz nadškofije Kasama in deluje v semenišču že pet let, in sicer najprej kot spritual, zdaj pa kot vicerektor. Poučuje pa liturgijo, tradicionalne afriške religije in zadevo komunikacijskih sredstev, a je sicer profesor katehetike. Povabil je na slavlje nadškofa iz Lusake Emanuela Milinga, vse bližnje duhovnike in redovnice, pa tudi vse mlajše zambijske duhovnike, ki so študirali bogoslovje pri nas. Jaz sem pa povabil slovenske misijonarje.

Vsi povabljeni kajpada niso mogli priti, vendar je somaševalo s škofom nad 20 duhovnikov. Od Slovencev so prišli sobratje duhovniki Grošelj, Rozman, Mujdrica in Mlakar.

Slovesna maša na prostem na enem dvorišč vélikega meškofijskega semenišča v Kabwe v Zambiji. Mašuje nadškof Milingo, slavljenec, brat Rovtar Jože D.J., ki je slavil 25-letnico zaobljub, pa stoji v črnem talarju sredi belooblečenih bogoslovcev.

Sveta maša se je obhajala na prostem. Med mašo na lepo dekoriranem prostoru, kar so pripravili bogoslovci, ki so oskrbeli tudi petje, je bila škofova pridiga. Med kosilom, na katerega so bili povabljeni vsi navzoči, so bogoslovci priredili bogat zabavni spored. Tudi so mi bogoslovci podarili lep relief iz bakra. Sam nadškof pa mi je med plesom podaril obredno sekiro. To sekiro sem pozneje pustil v našem mariborskem novicijatu, kajti 15. aprila sem šel domov na dopust.

No dopust sem šel zelo bolan. Imel sem vnetje živca na nogi (išias). Ko pa sem prišel domov, se mi je zdravje hitro izboljševalo in zdaj, ko sem prišel nazaj v Zambijo, se počutim kar dobro. Z dopusta sem se vrnil

25. julija. Takoj sem se spet vključil v delo, ker je marsikaj v moji odsotnosti zastalo. Bogoslovci so se koncem julija razkropili na pastoralno prakso po župnijah. Tudi profesorji so odšli drug za drugim na odih, zato sem se moral pravočasno vrniti, ker nekdo mora biti doma tudi med počitnicami, saj je treba marsikaj popraviti, prebeliti, itd. S tem sem zdaj zaposlen in imam precej delavcev. V začetku septembra pa pridejo že novi bogoslovci-prvoletniki, za katere se bo priredil nekaj tri tedne trajajoči uvod v bogoslovje. Teh prvoletnikov je pripravljenih 33.

Dobili smo tu novega profesorja za filozofijo, in sicer Zagrebčana p. Joška Weissgerberja. Prišel je poma-

gat za tri leta. Zdaj se počasi uživlja v razmere in podnebje. Pri nas je letos končalo tretji letnik filozofije-bogoslavlja 24 študentov. V septembru bodo pa že v Lusaki za študij bogoslovnih ved.“

KAMERUN

Iz Ombesse, kjer deluje v tej deželi, piše sredi avgusta brat maršist ZDRAVKO KRAVOS:

„Ko sem se vrnil iz domovine, sem prišel na isti misijon kot prej. Iz domovine sem bil šel v Rim na duhovni tečaj za dva meseca, po tej duhovni prenovitvi so me pa povabili v Kanado. Zdaj imam jugoslovanski potni list, ker sem z veseljem sprejel jugoslovansko državljanstvo. Vedno sem hrepenel po tem, da po-

Naš rojak Zdravko Kravos

stanem pristen del našega naroda: „Slovenec sem, tako je mati djala, ko me je, dete, pestovala.“

V Kanado sem želel tudi zato, da bi obiskal naše rojake v Torontu in v New Yorku. A ni bila božja volja. Iz Afrike mi je prišel telegram, da moram takoj nazaj, ker da se je eden od sobratov smrtno ponesrečil. Brat Filip Lambert je pomagal delati vodnjake. Ko je bil v globini izkopanega vodnjaka, mu je padel na glavo koš opek, ki mu je zlomil tilnik in hrbtenico. Sestra ga je spremljala na avionu, ko smo ga poslali v Nigerijo v bolnišnico, da bi mu pomagali. A na avionu je umrl, trenutek pred smrtjo pa se ji je še zahvalil, se posejal in izdihnil. Filip je bil zelo dober misijonar. Ob njegovi smrti smo videli, kako nas ljudje tu cenijo in nas imajo radi. Žalovali so za njim kot za bratom. Ali se je ta nesreča in izguba dogodila radi neumnosti, neprevidenosti, nemarnosti – ne vemo. A mi moramo v vsem tem gledati božjo roko in jo poljubiti, tudi če nas tepe. Torej vrnil sem se, da nadaljujem, kar je ta brat započel, in da pomagam v zavodu. Posledice te smrti bodo za naše delo tu v Ombessi velike. Naši bratje so stari, nekateri bolehní, zato maristi tu ne moremo več vzdrževati treh zavodov in se je odločilo, da bomo opustili Ombesso. To bo naše zadnje šolsko leto s to lepo in pridno kamerunsko mladino. Junija 1982 odidemo. Zase upam, da bom ostal v Afriki, kjer koli že, še nekaj let. Zdrav sem in se počutim še močnega. Ko našemu duhovniku pripeljem bencin v velikih galonih za 200 litrov vsak, jih igraje prenašam sem in tja. Še črnici se boji, ko vidi, kako se galoni vrte v mojih rokah kot igračke... No, to je slovenska nečimrnost. A kdo nas bo pchvalil, če se sami ne...? Stari Slovenci smo pridni in delavni, žal,

današnja naša mladina ni več; je si-
cer napredna, a na čisto drug način.
Na našem vrtu sem gojil veliko sad-
nega drevja, a sem vse razdelil med
uboge. Imam jako mehko srce in ve-
like roke, da vse hitro oddam. To je
druga moja slovenska nečimrnost.
Naj bo... Počitnice imamo tu do 15.
septembra, v tem času hodim v sest-
ski zavod in k misijonarjem, da jim
kaj uredim in popravim, pa da jih
malo s svojim vedrim značajem raz-
veselim, zato so me povsod veseli.
No, boste rekli, to je pač tretja ne-
čimrnost... Se strinjam z vami. Pa
bom drugič vseeno nadaljeval z ne-
čimernim pripovedovanjem.

Misijonskim prijateljem povejte, da
Skalonov Zdravko moli za vse tiste
tete in strice, ki praznijo svoje de-
narnice za misijone. Zelo sem Vam
hvaležen, da me niste izpustili pri
obdarovanjih. Bog naj blagoslovi vse
Slovence po svetu!“

JUŽNOAFRIŠKA UNIJA

Od tam obiskovalcu pišejo tri od
oblatinj sv. Frančiška Saleškega, ki
jih je obiskal, zahvaljujoč se za ve-
selo srečanje po nad 40 letih medse-
bojnega dopisovanja. Zraven pa do-
dajo še nekatere vesti.

S. BENIGNA ŠTEH piše dne 11.
oktobra tole iz Koelenhofa blizu Cape
Towna:

„Naša sestra provincijalka, ki ste
jo obiskali v bolnišnici, je sedaj pri
nas doma. Vedno bolj peša, čisto
vdana in mirna je. Ljubi Bog hoče
to žrtev.

Slovesnost zaobljub in preobleke
afriških sester smo obhajali. Prišlo
je mnogo njih sorodnikov, nekateri
od daleč z avtobusi že v soboto. Za
spalnice smo jim dali šest šolskih
sob. Cerkev je bila napolnjena. Pater
Noel, s katerim ste bili veliko skupaj,
je preobleki načeloval in pridigal. Vsi,

denja po skoraj 40 letih. Ostale so
dobre, iz njih družin smo že in upa-
mo, da bomo še dobili več poklicev.
Po slovesnosti preobleke in sveti ma-
ši smo vse lepo pogostili. Popoldne
so pa vsi že odpotovali, vsak na
svoje delo z novim veseljem.“

S. ELIZABETA POGORELC piše
iz Port Nollotha že 28. IX.:

„Pravkar sem prejela „Katoliške
misijone“ za september in oktober,
kjer pišete tudi o vseslovenskem mi-
sijonskem simpoziju v Sloveniku v
Rimu. Tiste dni bom še bolj združena
v molitvi z vsemi rojaki, ki se boste
zbrali v Rimu, in bom iskreno pripo-
ročila zadeve tega simpozija Prvemu
Misijonarju.

Pišem iz tega kraja, kjer nado-
mestujem sestro prednico, domačinko.
Ona je šla na simpozij za zakonce
in na svoje duhovne vaje. V začetku
oktobra imajo naše šole 10 dnevne
počitnice pred zadnjimi, najtežjimi
letnimi izpiti. Ona se bo kot učiteljica
v času odsotnosti še malo poglobila
za šolsko delo, ki ni lahko. Port No-
lloth je naš tretji misijon, kar smo
prišle semkaj. Prvi je bil Pella, dru-
gi Matyeskloof, kjer ste me našli,
tretji pa Port Nolloth, ki leži ob
Atlantskem oceanu. To je mali trg,
ki so poslušali dobrega srca, so se
duhovno obogatili. Tudi petje pri slo-
vesnosti je bilo dobro pripravljeno.
Med došlimi je bilo tudi več žneva, ki
so me poznale in s katerimi sem de-
lala in jih učila v njih mladih letih.
Tako one kot jaz smo bile vesele sni-
150 km zahodno od Springboka. Nek-
daj so tu cvetele tovarne v zvezi z
ribclovom, kar se pa počasi opušča.
Napovedujejo pa boljšo bodočnost,
kajti pravijo, da je kraj bogat na
diamantih, vendar to še ni prav go-
tovo. Kraj je za moje zdravje zelo
ugoden, tu se počutim veliko bolj
pri močeh, ozračje je sveže, saj kraj

leži čisto ob morski obali. Sredi oktobra se bom najbrže vrnila v Springbok, ko se spet začno šole.

Sporočite vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom našo iskreno zahvalo za dar, ki ste mi ga prinesli. Brez take pomoči bi bile naše roke takorekoč zvezane pri apostolskem delu.“

S. VINCENCIJA NOVAK nam pa piše na predvečer svojega slovesa iz ljubljene Keimoesa, kjer je delovala dosetletja in pustila za podvig tega lepega misijona svoje najboljše moči, kajti odšla je na drugo postojanko.

„Pošiljam Vam novi naslov, kamor odidem jutri zjutraj. Kraj Aeiamaulei oziroma Heirachabis ima tudi misijon, podoben onemu, ki ga zapuščam. Vodijo ga misijonarji oblata, kajpada ni tako lepo razvit kakor Keimoes. Imajo šole, pa tudi internat za otro-

ke, ki jih je kakih 100. Sestre so že stare in mi dela ne bo manjkalo.

Povedala bi Vam še marsikaj, a je pozno ponoči in jutri zgodaj odidem, da me nihče ne bo videl, saj slovo bi bilo pretežko.“

MADAGASKAR

Misijonar IVAN ŠTANTA nam je nazadnje pisal 7. septembra. Njegovo kratko pismo nam med drugim tole pove:

„Jaz sem še vedno tam, kjer si me Ti obiskal, v Ihosy. Nič ne vem, kdaj mi bodo dali dovoljenje, da bom po dolgem času lahko obiskal domače kraje.

2. avgusta je bil v juški katedrali posvečen za duhovnika prvi domači duhovnik iz naše škofije. Po posvečenju bo še nadaljeval študije bogoslovja v Ambaturuki v Tananarive.“

Cerkvica v Ambalavato v ankaranski župniji; spredaj je že nekaj gradiva za gradnjo nove.

Nova cerkva v Marapasy na področju ankaranske župnije; v ospredju je katehist in mladina, ki je prihitela k pevski vaji.

Škofijski duhovnik JANKO KO-SMAČ nam je pisal tri pisma iz Ankarane na področju slovenskega misijona na jugu Madagaskarja. Najdaljše je iz 9. IX. in v tem pismu popravlja nekatere podatke v obiskovalčevem popisovanju obiska pri njem v Ankarani v številki za september/oktober v tem letniku. Prav radi jih objavljamo, da se poročilo popravi oziroma izpopolni:

„Dobil sem že tiste „Katoliške misijone“, v katerih opisujete obisk v Ankarani. V glavnem ste dobro in lepo opisali ter me pohvalili bolj kot zaslužim. So pa v opisu netočnosti in spodrsrljaj. Največji se mi zdi, da ste Fredija Žitnika samo mimogrede omenili, nič pa, kako se ga v Ankarani še vedno s hvaležnostjo spominjajo. Streha na moji hiši ni iz cinka,

ampak le pocinkana pločevina. Le cerkev ima streho iz aluminija. Mala hišica, v kateri sva z Radotom spala, ni kaka kašča, ampak hišica, tudi v malgaškem smislu majhna. Kašče so navadno na veliko bolj visokih „nogah“. Pred prihodom na Madagaskar sem bil preje dve leti kaplan in štiri leta župnik upravitelj. Najbolj oddaljena župnija oziroma podružnica je oddaljena od Ankarane 35 km in ne 50. Glede nedeljskega bogoslužja se trudim, da bi ne bilo odvisno le od momperovega (misijonarjevega) obiska. Gotovo je obisk veliko večji, kadar vedo, da bo prišel misijonar. Zato velikrat pridem nenapovedan. Glede obdelovanja zemlje: cerkvena zemlja je le okoli cerkve, torej blizu, in tu so kavovci. Rodna zemlja za riž je oddaljena in ni cerkvena last.

Če bi ravno hotel pridelovati riž, bi zemljo najel. Ker pa je veliko drugega dela, ker ni nič cerkvene zemlje za riž in ker je ta zelo oddaljena, ne pridelujem riža.“

V zadnjem pismu z dne 6. oktobra pa nam misijonar tole pove:

„Nocoj sem se vrnil iz Vangaindrana, kjer smo ustoličili novo predstojnico s. Marijo in praznovali vrnitev z dopusta Franceta Buha, Jankota Slabeta in s. Marije Pavlišič. (Vprašanje urednika. Ali je nova prednica vangaindranskih sester naša s. Marija Pavlišič, ki je bila preje

prednica v Ranomeni, ali pa misijonar govori o kaki drugi Mariji... ?!) Lepo je bilo!

Gradnja mostu čez reko pri Vangaindranu lepo napreduje. Zdaj so že začeli postavljati most v pravem pomenu besede, kajti stebri, ki ga bodo nosili, že vsi stojijo. Mogoče bo res most narejen že do božiča, kot nekateri pravijo.

Te dni malo več pišem, ker sem na nekakem okrevanju. Padel sem namreč z motorjem, kar na ravnem, na pesku na poti proti Ankarani. Udaril sem se v stopalo in na koleno desne noge. Nesreča ne počiva...“

S to dvojico, zadnjo številko letošnjega letnika zaključujemo letnik 1981. Stroški izdajanja in razpošiljanja so bili veliki in dchodki vplačane naročnine še daleč ne krijejo izdatkov. Zato se s tem ponovno obračamo na vse naročnike, da pohite s plačilom naročnine, zlasti če imajo poravnati še kaj iz prejšnjih let! Vsem ostalim se pa toplo priporočamo za prostovoljne prispevke v tiskovni sklad!

Na vasi, menda v Ankarani, kjer deluje Janko Kosmač.

RAZDELITEV SKLADA „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE V LETU 1980

V ta sklad se stekajo vsi tisti splošni darovi za vse slovenske misijonarje in misijonarke, ki se pošiljajo oziroma oddajajo „Katoliškimi misijonom“.

Že ob razdelitvah prejšnjih let smo povdarili, odkod nam prihajajo prispevki in od kod ne. Domala vse, kar se v Združenih državah nabere za naše misijonarje, odpošlje sama takozvana Misijonska znamkarska akcija. Prav tako tudi vse, kar nabere Misijonski krožek pri Mariji Pomagaj v Torontu, sam razpošlje med misijonarje. Kar pridobi zanje Marijina družba v Rojanu v Trstu, tudi sama vse odpošlje oziroma odda. Domala vse pa, kar pridobi v ta namen druga Marijina družba, ki ima sedež v Marijinem domu na Via Risorta v Trstu, pošlje v razdelitev „Katoliškimi misijonom“. Kar zberejo na Goriškem, v nemajhni meri že tam razdele zlasti na dopust prihajajočim misijonarjem, vse ostalo pa pošljejo našemu skladu. Kar koroški rojaki darujejo naravnost slovenskemu Dušnopastirskemu uradu, navadno zadnje čase le-ta razdeli sam misijonarjem, pač pa pošlje lepo vsoto, ki jo v ta namen odstopi Katoliška mladina iz Akcije svetih Treh Kraljev, v celoti „Katoliškimi misijonom“ v razdelitev vsem slovenskim misijonarjem. Od drugod pošiljajo navadno kar na naš list v njegov sklad, v katerega se steka tudi vse, kar rojaki v Argentini namenijo vsem slovenskim misijonarjem, zlasti dohodek vsakoletne misijonske tombole, ki je bil v letu 1981 izredno velik: 18.000 dolarjev, in sicer radi izredno nizke cene te valute v tistem času v Argentini, kar pa se je zdaj popolnoma prevrglo in bo misijonska tombola argentinskih rojakov v začetku januarja 1982, ki gre v sklad 1981, bolj malo dolarjev rodila. Pač pa bo vse, kar prihaja tujih valut, ohranilo svojo vrednost.

V Sklad KM za vse slovenske misijonarje za leto 1980 (v katerega smo dali tudi dohodek imenovane misijonske tombole v začetku 1981) se je tako zbralo toliko, da smo mogli določiti misijonarjem nad 42.000 dolarjev. Razdelili smo pa denar takole:

36 duhovnikom smo oddali vsega skupaj 25.600 dolarjev, 29 sestram 11.795 USA dol., redovnim bratom, ki jih je sedem, 2.983 dolarjev in štirim laikom 1.700 dolarjev. Skupaj 42.078 USA dolarjev, in sicer 76 misijonarjem.

Od duhovnikov so dobili: Pavlin Stanko 1.090, Cukale Jože 900, Opeka Peter 810 in Rozman Stanko 800, dočim je 30 duhovnikov prejelo vsak po 700 dolarjev. Roberts Edvard in Tružnjak Mirko sta prejela vsak po 500 dolarjev.

Od sester jih je dobilo 25 po 400 dolarjev, Novak Frančiška je prejela 513, Pirc Ksaverija in Škerlj Zora po 500, Flajšman Frančiška pa 300 dolarjev.

Bratje so prejeli: pet po 400 dolarjev, Burja Štefan 483, Rovtar Jože pa 500 dolarjev.

Od laikov je dr. Janež Janez prejel 500 dolarjev, ostali trije pa vsak po 400.

Da en ali drug misijonar dobi nekaj več kot ostali ali pa nekaj manj, zavisi od nekaterih okoliščin; vidi se pa, da v veliki večini misijonarji iste

vrste (duhovniki, bratje, sestre, itd.) dobe enako podporo.

Kar je darovano posebej za kakega misijonarja, to seveda ni vključeno v gornjih vsotah, ker se vsakemu posebej pošlje, kar mu je dobrotnik namenil.

Ta seznam ne navaja vseh imen misijonarjev, ampak samo imena tistih, ki so dobili kako drugačno vsoto pomoči. Misijonarji sami boste pač vsak samega sebe in dar, ki vam je moral biti poslan, zasledili, če ne med posebej imenovanimi, pa med tistimi, ki so prejeli enake vsote. Ta seznam objavljamo ne le v sporočilo dobrotnikom, ampak tudi v kontrolo misijonarjem. Če kak misijonar ni prejel navedene vsote, bo naredil „Katoliškim misijonom“ uslugo, če to sporoči.

Denar je bil skoraj vsem misijonarjem in misijonarkam ali osebno oddan, po pošti poslan ali kakemu drugemu misijonarju zaupan v razdelitev še drugim.

Ob tej priliki se „Katoliški misijoni“ v svojem in – upamo, da lahko – tudi v imenu vseh misijonarjev zahvalijo darovalcem in darovalkam za ljubezen, s katero ste žrtvovali eni manj, drugi več, vsak po svojih močeh, in ker pravi slovenski pregovor, da je lepa zahvala že tudi najboljša prošnja, se „Katoliški misijoni“ z misijonarji toplo priporočajo tudi za pomoč in sodelovanje v novem letu! Bog pa naj bo vsem najboljši plačnik!

L. L. C. M.

Škof Gomez (levo) in o. Jože Cukale (desno) na seji odbora za kontrolo tuberkuloze v Južnem 24. Parganasu v Bengaliji.

PO MISIJONSKEM SVAETJU

INDIJSKA CERKEV v dvojnem pogledu postaja misijonarska. Duhovnikov je 11.000. Večinoma domačini. Med njimi je le 840 tujih misijonarjev, ker novi nimajo dostopa. V zadnjih letih je prišlo v Indijo vsega 23 misijonarjev. In še ti pod drugačnimi naslovi: kot profesorji, znanstveniki in podobno. V nekaterih predelih je veliko duhovniških poklicev. Poleg tega pa jih indijska Cerkev pošilja tudi v kraje izven Indije. Število le-teh že skoraj dosega število tujih misijonarjev v Indiji. Seveda pa je treba razsodno premisliti te podatke. Indija je velika in podeželje skoraj ne pozna krščanstva. Delo je več ali manj omejeno na velika mesta. Saj so se tuji misijonarji vrgli predvsem na šolsko področje. Zato bi tudi za Indijo danes bilo potrebno na tisoče misijonarjev od drugod, da bi mogli postaviti na noge celotno indijsko Cerkev. A ker ne morejo priti, si Indijci sami pomagajo, kolikor le morejo.

BEGUNCI IZ VIETNAMA IN LA-OSA doživljajo različno usodo. Ko je v Argentini čutili, da so nezadovoljni in se mnogi celo javljajo, da bi se vrnili nazaj v Vietnam, so v Kanadi bolj zadovoljni. Morda so bili zlasti katoličani na njihov prihod bolje pripravljene. Ko je imel škof Lojze Ambrožič konec junija mašo za vietnamske begunce, je iz njegovega govora in iz izpovedi beguncev

izzvenelo, da je po zaslugi sponzorjev prilagajanje v Kanadi bolj uspešno kot je v Argentini.

V LURDU je pri „maši narodov“ sodelovalo z vseh kontinentov navzočih 15 kandidatov, 300 škofov in 3.000 duhovnikov. Kardinal Gantin je lepo povedal: Papež mi je dal svojo pastirsko palico v obliki križa, s katero povsod opravlja obrede in je nekako neločljiva od njegove osebe. To je zunanje znamenje njegove navzočnosti.“

PAPEŽ POGOSTO GOVORI MLADIM, letos 19. julija pa je na evharističnem kongresu namesto njega prav mladim, ki so imeli noč bdenja, spregovoril kardinal Marty: „Veliko so mi te dni pripovedovali o duhovnih, apostolskih in vzgojnih gibanjih. Svetujem vam vse tri skupaj. V službi novega sveta morate biti duhovni, odgovorni ljudje in apostoli. Potrebujemo duhovnikov, svetnikov na križiščih cest, potrebni so nam pogumni in odgovorni laiki.“ Spregovoril je tudi brazilski škof Helder Camara. „Dragi prijatelji, zakaj ste tukaj? Tu ste, ker ste se odločili, da boste ustvarili nov svet, odgovornejši in bolj človeški. Kaj lahko storite, vi mladi? Vi lahko prerasete svet!“

AFRIŠKI ŠKOFJE so zborovali letos v Kamerunu. Sodelovalo je šest kardinalov, petdeset škofov in predstojnikov redovnih družb, ki so najbolj udeleženi pri misijonskem delu afri-

ške celine. Med njimi je bil tudi p. Arrupe. Glavna tema razgovora in tudi vsebina listine je evangelizacija in pravičnost. Že Janez Pavel II. je dejal, da je tragedija beguncev v Afriki morda ena najhujših tragedij naše dobe. Mlade afriške države so še vedno polne vrenja, težka gospodarska in socialna vprašanja tarejo večino teh držav. Škofje se zavedajo svoje odgovornosti. Prva naloga je evangelizacija. A ne morejo iti mimo težkih socialnih vprašanj, kot tudi ne greh škofje Južne Amerike.

JAPONSKIH KATOLIČANOV je več v Braziliji kot na Japonskem. Dasi se v domači deželi – Japonski – misijonsko delo ne premakne z mrtve točke, ima japonska Cerkev kar 150 misijonarjev na tujem. Ne moremo reči, da so ravno misijonarji. Boljše ime je: izseljenski duhovniki. Samo v Južni Ameriki jih je 90. Delujejo med japonskimi rojaki. Čeprav je politična situacija čisto različna, velja za Japonsko kot za Kitajsko: več je duhovnikov med izseljenci kot doma. Ali bodo te izseljenske katoliške skupine kaj prispevale k misijonskemu delu v lastni domovini, je težko reči. Morda kitajski duhovniki in tudi vernik, če se bodo mogli v bližnji bodočnosti vrniti nazaj na celinsko Kitajsko.

PORAST DUHOVNIŠKIH POKLICEV je počasna in na raznih krajih različna. Dočim je v Sloveniji v upadanju, je po celem svetu duhovniških kandidatov vsako leto več. Leta 1978 je bilo 62.670 redovnih in škofijskih pripravnikov, leta 1979 pa 64.980. Od leta 1975, ko je bila kriza največja, se je število povečalo za osem odstotkov. K temu odstotku veliko pripomorejo misijonske dežele. Za primer: porast poklicev je v Gabonu za 6 odstotkov, v Angoli (!) za 5, v Keniji za 9, v Oceaniji za 7,5, v Aziji za

5,7 odstotkov. Največji porast je v Bangladešu, Burmi, na Tajskem in v Libanonu. Torej revščina in nemir nista ovira. Pač pa je ovira blagostanje. Tako je v Severni Ameriki porast le za 1,77 odstotka. V nekaterih evropskih državah je porast večji: Češka 5,5. Portugalska 8,4, Španija samo 3,7, pač pa Avstrija kar 14,5 odstotka. Evropa v celoti 2,2 odstotka. Južna Amerika, ki je znana, da se zadnji čas množe poklici, je zaznamovala 8 odstotkov. Največje upadanje poklicev pa so ugotovili v Jugoslaviji, na Irskem in v Italiji.

ČRNSKI KARDINAL Gantin ni bil samo papežev zastopnik v Lurdu, ampak tudi na Moravskem. V Velehradu, nekdanji prestolnici Moravske in na sedežu Metodove škofije, so bile slovesnosti v čast slovanskih apostolov Cirila in Metoda, ki sta sozavetnika Evrope. Takrat se je na Velehradu zbralo okoli 30.000 ljudi, veliko je bilo mladih. Gantin je prebral papeževo poslanico, v kateri je med drugim dejal: „Sveta brata sta svetel zgled krščanskega univerzalizma, ki ruši pregraje, odpravlja sovražstvo in vse ljudi združuje v ljubezni Jezusa Kristusa, Odrešenika sveta”.

UGANDA še vedno trpi. Po izgonu Amina so se vrstili predsedniki, dokler ni znova prišel na oblast Obote. Praktično je Uganda dežela brez oblasti. Zato so na dnevnem redu umori posameznih skupin, ki jih uprizarjajo vojaki-klateži. Pa tudi masovni umori med rodovi. Vse to je povzročilo begunstvo. Okrog 400.000 ljudi ali kar pol milijona je zbežalo ali v Sudan ali v Zaire. Med 13 milijoni prebivalcev je danes v Ugandi 5 milijonov katoličanov. Ta mlada Cerkev ima že tudi celo vrsto afriških redovnih družb in razmeroma veliko duhovniških poklicev. Vlada pa še

Bogoslovci domače afriške rodovne družbe se takole zabavajo.

vedno lakota, negotovost, nemiri. poboji in strah.

MUSLIMANI V AFRIKI vedno bolj živahno delujejo. P. Viktor Mertens se je posebej posvetil temu študiju.

Obiskal je skoraj vse afriške dežele, govoril s politik, apostolskimi nunciji, škofi, duhovniki in laiki. Ni dvoma, da je islam zelo misijonarski po vsej Afriki. Misijonski center je še vedno muslimanska univerza Al-Az-

har v Kairu. A vsak veren musliman se zaveda odgovornosti, da mora biti misijonar. Vedno bolj se poslužujejo radia, časopisja, televizije za svojo propagando. Ustanavljajo muslimanske klube v krajih, kjer so muslimani v manjšini. Vendar Martens pravi, da dejstev ne smemo dramatizirati, čeprav prizna nekako bojno razpoloženje posebno nekaterih držav v kompaktno islamskem območju. Misijonsko delo je treba vložiti predvsem v animistično črnsko Afriko, kjer je delo zelo uspešno, in prehiteti islamski vpliv. Kljub nerazpoloženju tu in tam pa naj Cerkev vendarle išče stike z muslimani in skuša bojno razpoloženje spremeniti v dialog. Za to se zelo trudi Tajništvo za neverne, ki ne zamudi nobene prilike – kot recimo veliki post – da se ne bi obrnilo na muslimane, jim čestitalo in jih vabilo k skupnemu delu na področjih, kjer je tako delo možno. Mnogi pa se vprašujejo, ali bi imeli danes tak problem z muslimani, ali bi bili taka sila, če bi v srednjem veku zavzeli drugačno stališče, recimo stališče Frančiška Asiškega.

„TO BO UDAREC ZA VATIKAN“ je izjavil eden peterih na novo posvečenih škofov v Pekingu. Posvetil jih je brez odobrenja Cerkve predsednik „Kitajske narodne cerkve“ Zong Huaide, ki je bil prav na tak način leta 1958 sam posvečen. Isti je ocenil imenovanje Dominika Tanga za kantonskega nadškofa za ilegalno. Imenoval in poslal ga je papež Janez Pavel II. Tang pa še vedno čaka v Hongkongu. Upa, da se bodo razmere pomirile in bo mogel iti na kitajsko celino. Vsekakor je napetost velika. Zanimivo pa je dejstvo, da je bilo na posvečenju teh petih škofov le 400 vernikov. Torej kitajska podtalna Cerkev odklanja kitajsko narodno cerkev. To daje upanje, da bo tudi

ta poizkus polagoma propadel. Posebno, če na kitajski celine zavlada prava svoboda. Vsa poročila obiskovalcev, med njimi duhovnikov, govoré za to, da se ohranja močna skrita Cerkev, ki upa na boljše čase. Škoda pa je, da bo narodna Cerkev, ločena od Rima – zlasti med mladino – ustvarila zmedo.

HINDUISTI IN KRISTJANI so se v indijskem mestu Rajpuru zbrali za skupni razgovor. To je bilo prvo mednarodno posvetovanje med tema dvema verskima skupnostima. Tema zborovanja je bila: pomoč vere pri ustvarjanju pravične družbe. Iskali so skupne točke: pravična družba po nazorih kristjanov in hinduistov, nenasilna borba za socialno in rasno pravičnost, kako krivični družbeni sistemi lahko zlorabijo verske skupnosti v svoje razdiralne namene. Gotovo je manjših stikov med hinduisti in kristjani veliko, saj vsaka najmanjša krščanska celica v Indiji že sama po sebi vodi do razgovora in navezovanja stikov. A v takem slogu, na mednarodni višini in na nekako uradni način je bil tak simpozij prvič organiziran. Seveda kakšnih posebnih konkretnih sadov ne moremo še pričakovati. A korak je storjen.

V RODEZIJI – zdaj Zimbabwe – je škof Tobias Wunganayi v pastirskem pismu opozoril in prosil vse: posameznike, družine, rodove in politične skupnosti, naj ne zapravijo težko dosežene svobode z medsebojnim obračunavanjem. Prišel je čas obnove, ne čas rušenja. Vse preteklo pa je treba odpustiti in pozabiti.

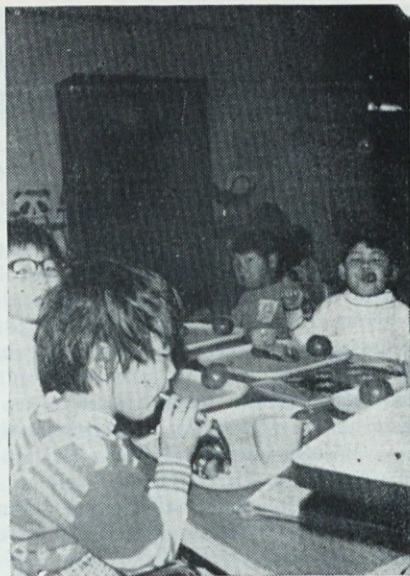
TAJSKA ima izredno veliko budističnih menihov. Kar 10 odstotkov moških prebivalcev živi v budističnih samostanih. To je treba prav razumeti. Niso menihi za vse življenje. Mladi fantje za tri mesece pridejo v samostan in žive trdo meniško življe-

nje. To je nekak noviciat ali iniciacija za življenje. Šele ko se vrnejo iz tega meniškega življenja, so priznani kot dozoreli. Kdor tega ne napravi, velja le kot pol-mož in se težko poroči. Tudi odrasli ljudje, ki so že preživeli svoj noviciat, se nekateri vsako leto za nekaj časa umaknejo v meniško samoto. To delajo celo kraljevi sinovi in kralj sam. Tako na nek način budizem oblikuje ves narod. In prav s tem Tajaska uči potrošniški zapad, kaj pomeni za človeka samota, meditacija, odpoved. Svojevrstni misijon!

AFRIKA ima trenutno 56 milijonov katoličanov. Samo zadnje leto je število narastlo za 1.300.000 vernikov. Vseh prebivalcev je 456 milijonov. Seveda je država od države različna: ponekod so kraji, kjer je večina že katoliška, drugod je procent zelo nizek. Vzemimo samo države: Mavritanija, Alžir in Somalija. Pred 80 leti je bil le en odstotek katoliški, danes je vendarle 12 odstotkov vsega prebivalstva katoličanov. Torej napredek, dasi skromen in počasen. Ni dvoma, da je trenutno afriški misijon najbolj obetajoč. Prav tako pa je vsaka pre nagljenost nestvarna. Cerkev in misijonarje „od drugod“ čaka še ogromno dela.

V VIETNAMU – je po izjavi londonske Amnesty-organizacije še 20.000 političnih zapornikov, za katere ni bil napravljen še noben proces. Tako v komunističnih kakor v desničarskih državah pod vojaškimi režimi ugotavljajo podobne nepostavnosti, ki so v nasprotju z ustanovno listino Združenih narodov in gazijske pravice. O vsem tem je spregovoril v svoji zadnji – socialni – okrožnici Janez Pavel II. Bo tudi to „glas vpijočega v puščavi“?

GADAFI, vodja Libije je postal strah ne le kristjanov, ampak tudi mnogih

Japončki pri malici v misijonskem zavodu

muslimanskih državnikov. Katoliške Cerkve ne prenese. Med dva milijona in pol prebivalcev v Libiji je le 45.000 katoličanov, večinoma so to priseljenci, strokovnjaki ali delavci. Med njimi je dobilo dovoljenje za dušnopastirsko delo 10 frančiščanov. Eno stvar pa Gadafi prenese: redovnice v bolnicah. V Tripolisu jih je petdeset, v Bengaziju pa čez devetdeset. In kaže, da bi jih bil pripravljen še sprejeti, ker je v zdravstvenih krogih njihovo delo zelo cenjeno.

KREPKA BESEDA PARIŠKEGA ŠKOFA: „Mi, ki živimo v bogatih deželah, smo podredili svojim koristim ves ostali svet. To nas bo ugonobilo. Propadli bomo, ker izgubljammo tudi dušo. Cela ljudstva so obsojena na smrt zaradi lakote, revščine, bolezni. Njihova občutljiva omika se utaplja pod pritiskom našega napredka. Naša civilizacija si piše smrtno obsodbo.“

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

SREČANJE Z MISIJONARJI V SLOVENIJI

„Družina“, avgust 1981

POSTOJNA, 16. avgusta — Čeprav je sončna avgustovska nedelja vabila ven, so prijatelji misijonov od blizu in daleč napolnili postojnsko cerkev, da bi pozdravili misijonarje, ki so prišli domov za stalno ali na oddih. Bogoslužno srečanje je vodil koprski škof dr. Janez Jenko, ob njem pa je bil še ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič. Somaševalcem se je pridružilo še več okoliških duhovnikov, rektor Slovenika msgr. Jezernik, msgr. Bavdaž iz vatikanskega državnega tajništva in drugi. Spored je povezoval voditelj misijonske dejavnosti na Slovenskem prof. dr. Vilko Fajdiga.

V dolgi vrsti so stopali misijonarji in misijonarke, duhovniki somaševalci in na koncu oba škofa skozi glavni vhod postojnske cerkve. Prav je, da so šli k oltarju po tej poti, saj je zunaj stala vrsta mater z majhnimi otroki; zaradi katerih niso mogle v cerkev, tako pa so lahko vsaj pozdravile misijonarje in škofa.

Najprej je prelat Fajdiga pozdravil navzoče in orisal pomen vsakoletnega srečanja z misijonarji, ki se v poletnem času nahajajo v domovini. Pozdravil je tudi goste iz Rima ter predstavil misijonarje. O vsakem je vedel povedati kaj zanimivega, dodal pa je, da bodo po maši misijonarji sami spregovorili o sebi in svojem delu.

Uvod v mašo je povedal škof Lenič. Pozdravil je misijonarje, te ambasadorje slovenske vernosti, ki nosijo Kristusovo blagovest in tudi naše ime na vse celine. Prav oni so na poseben način znamenje, da naša Cerkev še živi. Zaželel jim je, naj bi njihov zgled spodbudil še veliko plemenitih mladih fantov in deklet, da bi odšli za njimi.

Mašna berila so brali misijonarka in dva misijonarja, homilijo pa je imel koprski škof Jenko. Z živo besedo je razlagal Jezusovo naročilo, naj njegovi učenci gredo po vsem svetu in oznanjajo evangelij vsemu stvarstvu. Misijonarji so v prvih črtah vsesplošnega prizadevanja Cerkve, da bi božjo besedo prinesla vsem ljudem, toda za uspeh misijonarjev smo soodgovorni vsi, tudi tisti, ki živimo v domačem okolju. Misijonarji smo lahko tudi doma in pričujemo za Kristusa s svojim zgledom, našim misijonarjem pa pomagamo z molitvijo, žrtvami in še na veliko drugih načinov.

Med mašo je ubrano prepeval domači pevski zbor, pri obhajilu pa so škofa in misijonarji odšli med ljudi, da bi jim razdelili kruh življenja.

Pretresljiv je bil prizor, ko je dolgoletna misijonarka v Indiji s. Konradina Resnik pred škofom Leničem obnovila svoje zlate redovne zaobljube. Svojo obljubo je povedala v angleščini, saj skoraj pol stoletja uporablja ta jezik v Indiji, škof Lenič pa je njene obljube sprejel in jo nagovoril v slovenščini, ki jo tudi sestra še vedno tekoče govori, kar je zgovorno dokazala. Veteranko med našimi misijonarji je pozdravila mlada Postojnčarka s šopkom.

Po maši so verniki mogli slišati vsakega misijonarja posebej. Prvi je prišel k mikrofonu zambijski misijonar p. Jože Kokalj, ki se je po petnajstih letih vrnil domov in bo v prihodnjih dneh prevzel vodstvo slovenske province Družbe Jezusove. Deloval je v mestni župniji v zambijskem glavnem mestu, zato je iz izkušenj svojo misel usmeril v priporočanje verskega tiska.

Njegov sobrat Stanko Rozman, tudi Zambijec, je z rahlo hudomušno besedo pripovedoval o svojih zgodah in nezdodah; z veliko simpatijo pa je spregovoril o preizkušnjah najstarejšega slovenskega misijonarja v Zambiji p. Radka Rudeža, s katerim zdaj delujeta na isti postojanki.

Kar tri misijonarje z Madagaskarja smo lahko pozdravili v Postojni: Janka Slabeta, s. Terezijo Pavlič in s. Marijo Pavlišič. Ljudje so z velikim zanimanjem prisluhli skromnim besedam obeh sester, ki pa so govorile o velikih dejanjih.

Iz Indije sta prišla salezijanski misijonar Ludvik Zabret in s. Konradina Resnik. Oba bi lahko še dolgo pripovedovala o svojih izkušnjah in delu na indijski podcelini. V Zaire se te dni vrača Tone Pačnik, na Slonokoščeno obalo pa Pavle Bajec, ki je bil precej dolgo doma na zdravljenju. Pozdravili pa smo lahko misijonskega veterana z Daljnega vzhoda salezijanca Andreja Majcena, potem misijonarko iz Alžirije s. Jerico Sirnik ter lazarista Karla Kerševana, ki se je iz Afrike, kjer je pustil svoje življenjske moči, za stalno vrnil domov. Še nekaj naših misijonarjev je bilo letos poleti doma in so se že vrnili ali pa bodo prišli še pred jesenjo, med njimi France Buh z Madagaskarja, p. Lovro Tomažin iz Zambije ter p. Evgen Ketiš iz Toga.

Po srečanju v cerkvi, ki je trajalo dobri dve uri, je postojnski dekan msgr. Vladko Pirih organiziral prijateljsko večerjo v bližnji restavraciji, kjer so navzoči posebej tople pozdravili mater primorskega misijonarja (Madagaskar) Janka Kosmača.

MISIJONSKI DAN V LJUBLJANI

LJUBLJANA, 30. septembra. — Danes, ob 9. uri, je odbor za misijonsko dejavnost pri ljubljanski nadškofiji pod vodstvom dr. Vilka Fajdige, voditelja dela za misijone v Sloveniji, v gornji predavalnici ljubljanske teološke fakultete pripravil zelo obiskano srečanje z misijonarji. Obiskovalci smo zavzeto prisluhli Andreju Majcenu, Jožetu Kokalju, Tereziji Pavlič, Ludviku Zabretu, ki so nam z besedo, sliko in glasbo predstavili svoje delo in kraje njihovega delovanja. Ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Alojzij Šuštar pa je v osrednjem predavanju govoril o „družini in misijonih“ v luči lanske rimske škofovske sinode, ki je razpravljala o nalogah krščanske družine v sedanjem svetu.

Po uvodnem pozdravu prelata Fajdige, ki je prireditve povezoval, prebranih odlomkih iz svetega pisma in duhovni misli Andreja Majcena, smo z zanimanjem prisluhli predavanju nadškofa Šuštarja, ki je poudaril, da je osnovna celica misijonske dejavnosti prav krščanska družina. Ta mora to dejavnost uresničevati kot sestavni del svojega poslanstva tako, da se zanima za misijone, moli za misijone, jih gmotno podpira, širi duha misijonske zavzetosti v svoji okolici, sodeluje pri misijonskih akcijah in prireditvah, prebira čtivo o misijonih itd. Molitev za misijone naj postane sestavni del dru-

žinske molitve, gmotna pomoč misijonarjem pa naj spada k družinskemu proračunu, je dejal nadškof.

Sledil je kratek pogovor z misijonarji, ki so nam povedali, kako se je v njih prebudil misijonski poklic. Po kratkem odmoru je jezuitski provincial p. Jože Kokalj, nekdanj misijonar v Zambiji, pestro prikazal posebnosti, ukoreninjenosti in običaje afriške družine. Govoril je o matriarhatu, treh zakonitih načinih poročanja v Zambiji, spoštovanju in dolžnostih do prednikov, številnih obsedenic, vplivu in moči čarovnikov, uvajanju v polnoletnost, ljubezni afriškega človeka do otrok, razkolu med starejšimi in mlajšimi rodovi, spoštovanju afriškega človeka do redovnic, ki so najbolj cenjene osebe, strahu pred duhovi prednikov itd.

Za njimi je usmiljenka Terezija Pavlič iz Tangajnonija na Madagaskarju z diapozitivi osvetlila delo svojih sester v zdravstvenem dispanzerju. Ob teh posnetkih smo spoznali, kako pomembno je delo redovnic v misijonih.

Ob dvanajstih smo se obiskovalci „misijonskega dne“ skupaj z redovniki udeležili euharistične daritve v dvorani teološke fakultete, da bi z molitvijo podprli delo naših misijonarjev. Ob 14. uri pa smo se ponovno zbrali v predavalnici, da bi spremljali predavanje salezijanskega brata Ludvika Zabreta, ki se je pravkar vrnil iz bolnišnice po hudi bolezni. Ludvik, kmetijski strokovnjak, nam je z enkratnimi posnetki prikazal svoje delo na farmi blizu Madrasa v Indiji ter na Goi. Z domačini je iz pragozda izkrčl rodovitna zemljišča, na katerih pridelujejo sladkorni trs, koruzo, sadje, itd. Zgradil je internat, šolo, bolnišnico in otroški vrtec. Presenetila nas je njegova iznajdljivost, ko je jaslice pripravil kar na traktorski prikolici. Po pogovoru z Ludvikom in vtisih s celotne prireditve smo se razhajali z zavestjo, da misijonska dejavnost ne sme biti le stvar nekaterih navdušencev ob redkih priložnostih (obisku misijonarja, misijonski nedelji ali misijonskih prireditvah), pičel dar v puščico, kratka molitev ali celo avanturistična prigoda, temveč naša resnična zavzetost in krščanska dolžnost.

SLOVO V MISIJONSKEM ZAVODU

Misijonski zavod v Buenos Airesu je kakor drevo z mnogimi vejami in listi, od katerih nekateri odpadejo prezgodaj, pa bolj redkimi sadovi. A ti so toliko bolj dragoceni.

Gotovo bi bili krivični Bogu in gojencem, če bi rekli, da so edini sadovi le duhovniški in misijonski poklici. Saj dober krščanski laik danes lahko pomeni veliko, pa kjerkoli je in v kateremkoli poklicu.

In da je zagotovljena popolna svoboda, morejo ostati v zavodu fantje do konca gimnazije, pa četudi imajo pred seboj drugačen poklic, kot bi si ga mi želeli.

Letos septembra smo se poslovili od dveh gojencev: eden je odšel v Ljubljano, da kot bogoslovec-lazarist začne s študijem in oblikovanjem svojega vincencijanskega poklica. Drugi pa je odšel z misijonarjem g. Buhom CM na Madagaskar, da tri leta svojega mladega življenja posveti delu za malgaški misijon.

V sredo, 9. septembra, smo imeli v Misijonskem zavodu poslovilno kosilo,

Janko Erjavec in Miloš Mavrič

na katerega sta bila povabljena tudi misijonar g. Buh in pa bogoslovec Branko Jan, ki se je ravno mudil na počitnicah. Preprosto in kratko slovo.

Bolj pomembna je bila sveta maša popoldne. Pred njo so fantje še igrali – seveda navdušeni za nogomet – s svojima bivšima gojencema tekmo: Slovenija proti Madagaskarju. Zmagal je Madagaskar. Pa na veselje vseh, ne le skupine, ki je igrala za Madagaskar.

Sveta maša pa nas je zbrala v daritev in molitev. Oba mlada fanta sta se vsak na svoj način darovala Bogu, pa mi vsi smo kot en zbor darovali oba za delo v božjem kraljestvu.

Prvi se je dokončno poslovil Miloš Mavrič. Odpotoval je v nedeljo, 13. septembra. Ni bilo lahko, poleg staršev je zapustil v Argentini sedem bratov in eno sestro. Miloš je kot najstarejši osem let preživel v Misijonskem zavodu. Vsa družina bo nagrajena – po božje, ne po človeško – za ta dar. Saj je darovala svojega prvenca Misijonski družbi.

Naslednji dan, 14. septembra, je odpotoval v Pariz Janko Erjavec. Dočim se je na letalu Miloš znašel sam, je imel Janko to srečo, da je z njim potoval g. Franc Buh, ki se je vračal s počitnic nazaj na Madagaskar. V Parizu bo Janko dobil še potrebne dokumente, potem pa čim hitreje odletel na pomoč svojemu prijatelju Marku Vilfanu, ki je pred dvema letoma odšel tja iz istega zavoda.

Redki sadovi, a toliko bolj dragoceni.

Po odhodu Jankota – bil je paznik povišanja svetega križa – smo molili večernice v ta namen, da bi oba opravila svoje poslanstvo, pa tudi za to, da Bog ne bi šel mimo nas, ampak da bi spet klical, fantje pa da bi imeli pogum, reči da, kateri in kadar bodo klicani.

Tako se pretaka življenje skozi zavod. Prihajanje in odhajanje. Istočasno smo se že uradno poslovili tudi od Miloševega brata Marka, ki je edini v peti gimnaziji, njega pa čaka najprej vojaščina in potem študij na univerzi. Ker je zdaj doma najstarejši v številni družini, bo tudi opora svojim staršem.

Obema družinama za ta dar iskrena hvala!

SESTRA CECILIJA RODE, USMILJENKA, JE PRIŠLA IZ IRANA, PA GRE SPET NAZAJ

Bralci „Katoliških misijonov“ pač dobro poznajo s. Rode, ki kot prednica petih usmiljenk prav toliko različnih narodnosti deluje v veliki državni gobavski naselbini v bližini Tabriza, drugega največjega mesta danes zloglasnega Irana.

Ni prišla na počitnice, saj je bila pred štirimi leti na oddihu v domovini in v Argentini, kjer ima dva brata in sestro z družinami. Tudi ni zbežala iz nemirne in krute države fanatičnega islama, še manj je bila iz nje izgnana, saj ni Francozinja, ampak Argentinka po državljanstvu. Prišla je le zato, da tu obnovi svoj potni list, kakor terjajo predpisi v njenem primeru.

Sestra Rode je kmalu po prihodu v Argentino prišla tudi na obisk Baragovega misijonišča, kasneje je bila skupaj s svojim bratom, rektorjem gimnazije v tej ustanovi prof. Vinkom Rodetom povabljena na kosilo v samostanski skupnosti, kjer je bila prilika, da nam je veliko zanimivega povedala o razmerah pod Komeinjem v Iranu in kako zdaj žive gobavci, med katerimi deluje.

6. decembra je pa prišla v Slovensko vas na srečanje z vsemi rojaki, ki se zanimajo še posebej za misijone.

V nedeljo, 2. novembra je bila povabljena k rojakom v Ramos Mejja, kjer je po dopoldanski službi božji predavala o svojem misijonu med gobavci ter o tamkajšnjih razmerah, pri čemer sta ji bila v oporo s svojimi vprašanji gospoda Marijan Šiferer in Marijan Loboda.

Udeležila se je tudi sestanka slovenskih duhovnikov v isti namen, da je zbranim dušnim pastirjem odgovarjala na vprašanja o položaju krščanstva v deželi, kjer deluje, posebno pod sedanjim režimom.

Sestra je v Argentini uredila svoje dokumente in odhaja sredi meseca decembra nazaj v Iran, in sicer preko Rima, kjer misli obiskati še drugega svojega brata, dr. Franceta Rodeta, ki je bil pred nedavnim povabljen v Sveto mesto, da tam bistveno sodeluje pri Tajništvu za neverne.

Upamo, da bo sestra do tedaj v Argentini še marsikakemu krogu posredovala svojo ljubezen do gobavcev, ki je niti težke razmere v njihovi deželi ne zmanjšajo. Bog daj, da bi srečanje z njo poglobilo naše poznanje tako preizkušenega iranskega naroda in da bi zanj tudi kaj več molili!

MISIJONSKA NEDELJA V BUENOS AIRESU

Kot vedno, so se tudi letos slovenski dušni pastirji v svojih pridigah pri vseh slovenskih mašah spomnili misijonstva Cerkve, verniki so pa med mašo obilneje prispevali v puščico, vedoč, da s tem podpró papeške misijonske družbe, posebno Družbo za širjenje vere, katere člani so, zlasti starejši, še iz časa življenja v domovini, v begunskih taboriščih ali začetkih izseljenskega življenja, ko se je splošno vpisovalo v to papeško misijonsko družbo. Že dolgo se po večini krajev našega izseljenstva ne pobira posebej za to organizacijo vesoljne Cerkve, zato se pa nje člani bolj velikodušno odzovejo na ta svetovni misijonski dan. Vse nabirke pri službah božjih na ta dan odpošlje slovensko dušno pastirstvo argentinski misijonski centrali kot prispevek slovenskih emigrantov misijonski akciji Cerkve.

Popoldne se je na običajnem kraju in ob običajnem času obhajala centralna misijonska proslava, se pravi v Slovenski hiši ob 16. uri. Delegat za dušno-pastirstvo med Slovenci v Argentini mons. Anton Orehar je s somaševalcema Matijo Lamovškom in Ladislavom Lenčkom opravil sveto mašo za misijone in pridigoval o naši misijonski dolžnosti. Po službi božji so udeleženci skoraj napolnili veliko dvorano, kjer se je razvijala misijonska proslava po sledečem redu.

Tradicionalni misijonski sodelavec Marijan Loboda je pozdravil navzoče in med njimi posebno starše in druge sorodnike naših misijonarjev, potem je pa izvajal:

„Po vsem katoliškem svetu se dvigajo danes molitve k Bogu za misijone in se zbirajo gmotna sredstva v pomoč misijonarjem, skratka, misel vsega katoliškega sveta je danes pri misijonih. Tudi mi smo se kot člani slovenskega verskega občestva odzvali pozivu Cerkve. Saj misijonski odlok 2. vatikanskega cerkvenega zbora določa: „Ker božje ljudstvo živi zlasti v škofijskih in župnijskih občestvih in v njih postaja na neki način vidno, pripada tudi njim, da pričujejo za Kristusa med narodi.“ Delo s Cerkvijo na misijonskem področju je dolžnost vsakega katoličana. Čim bolj se čutimo katoličane, bolj smo misi-

jonski. A je tudi obratno: Čim manj smo misijonski, manj smo katoliški. Dejansko je veren katoličan le tisti, ki ima dobro mero misijonskega duha in ki zavestno izvaja svojo misijonsko dolžnost. To zavest dolžnosti, sodelovati pri misijonih, je treba tudi med nami vedno bolj buditi in širiti. Otresti se moramo že enkrat napačnega mišljenja, da delo za misijone slabí naše drugo versko in narodno dejstvovanje. Saj je misijonsko sodelovanje nekaj tako bistveno krščanskega, da je lahko samo v oporo, nikdar pa ne v škodo zdravemu delu za narodno skupnost. Naj letošnja svetovna misijonska nedelja v nas vseh oživi in utrdi zavest, da smo prav vsi poklicani k molitvi, delu in žrtvam za širjenje božjega kraljestva na zemlji, vsak po svojih močeh.

Letošnja misijonska nedelja je pa za nas Slovence še posebno pomembna. V tem mesecu, od 5. do 10. oktobra je bil v Rimu 1. Vseslovenski misijonski simpozij. V papeškem slovenskem zavodu SLOVENIKU so se zbrali zastopniki slovenskih misijonarjev in vodilni misijonski delavci iz domovine, zamejstva in izseljenstva ter razpravljali o misijonih Cerkve in o slovenskem deležu pri njih. Veseli in ponosni smo lahko, da Slovenci vedno bolj iščemo, kako bi čim bolj sodelovali pri veliki misijonski nalogi celotne Cerkve, sledeč pozivom Kristusovega namestnika papeža Janeza Pavla II.“

Po tem uvodnem razmišljanju je argentinski udeleženec Misijonskega simpozija Ladislav Lenček CM podal kratko pa jedrnatu poročilo o tem, za slovensko misijonsko sodelovanje zgodovinsko pomembnem dogajanju, nekar je Marijan Loboda prebral dolgo vrsto sklepov, ki so jih udeleženci simpozija sprejeli in posredovali vsemu slovenskemu božjemu ljudstvu v razmišljanje in rvanje. (Sklepi so objavljeni v tozadevnem poročilu v prvem delu našega lista.)

Drugi del misijonske prireditve v proslavo misijonske nedelje je bil posvečen slovenskim misijonarjem. Z dvema zvočnima kinoaparatomoma so predvajali zvočni film o obiskovanju slovenskih misijonarjev na Madagaskarju in v Zambiji. V nepretrgano tekočem polurnem filmu smo spoznali in slišali kakih 25 slovenskih misijonarjev, ki so se nam sami predstavili, in poslušali petje njih vernikov, zlasti pri svetih mašah. Nekaj posebnega je bilo doživetje maše na prostem pred cerkvijo v Kizito pri Lusaki v Zambiji in veselo darovanje črncev za novo, prostornejšo cerkev, ko so s petjem, plesom in vrskanjem prinašali svoje darove pred oltar.

Umevno, da je bil zvočni film kot delo začetnika tehnično pomanjkljiv, a nam je nedvomno nudil svojsko doživetje naših misijonarjev in njih ljudi. Kdor je gledal film z ljubeznijo do naših misijonarjev v srcu, je bil s filmom zelo zadovoljen.

MISIJONSKO PREDAVANJE PRI SLOVENSKI KULTURNI AKCIJI

Teološki odsek Slovenske kulturne akcije je naprosil obiskovalca slovenskih misijonarjev, ki je obenem trenutno predsednik te slovenske kulturne ustanove za vse izseljenstvo in zamejstvo, da bi v predavanju na enem kulturnih večerov podal nekaj obračun svojega obiskovanja slovenskih misijonarjev, ki ga je v glavnem zaključil po treh potovanjih k njim.

Tako je bil ta večer Slovenske kulturne akcije 24. oktobra, v tednu po svetovni misijonski nedelji, kar je bilo posebno pomembno. Predavatelj je podal podatke o vseh misijonarjih, ki jih je bil obiskal, karakteristiko njih

Ob slovesu s. provincialke pred križem v Baragovem misijonišču: Od leve na desno: Ladislav Lenček, s. Zora, s. Klara, s. Dežman, superior Franc Sodja, Jože Bokalič, prednica s. Mateja in Janez Petek; celotna skupina Vincencijevih sinov in hčera v Baragovem misijonišču z Domom sv. Vincencija.

osebnosti, delokrogov, razmer, težav in uspehov njihovega delovanja. Predavanje bo ob priliki objavljeno tudi v našem listu.

Navzoči redni član SKA mons. Orehar je predavatelja povabil, da isto predavanje ponovi na mesečnem sestanku slovenskih duhovnikov v Buenos Airesu dne 23. novembra.

MISIJONSKI OBISK PRI ROJAKIH V MENDOZI

Na praznik Vseh svetnikov je bil naš urednik 1.100 km zahodno od Buenos Airesa v drugi največji skupnosti Slovencev v Argentini, v Mendози, ki kljub svoji maloštevilnosti goji živahno slovensko versko, kulturno in narodno življenje. Prav zadnje čase so si celo sezidali nov društveni Dom, v katerem je velika dvorana že uporabna in je tudi prostor za kapelo domala dozidan. V to zavzeto slovensko skupnost je naš urednik že od začetka prihajal z misijonskimi predavanji in govori, a zadnje čase za to ni bilo prilike. Tako je s toliko večjim veseljem v neposredni bližini po misijonski nedelji pohitel tja s svojim zvočnim projekcijskim aparatom in filmi o obiskovanju slovenskih misijonarjev na Madagaskarju in vseh drugih na afriški celini, ki jih je bil obiskal na svojem prvem afriškem potovanju.

V soboto pred praznikom Vseh svetnikov, ki je padel na nedeljo, je v novem domu zvečer kazal ob lepi udeležbi ta zvočni film, s katerim so bili ljudje zadovoljni, saj so spoznali slovenske misijonarje še bolj kot dotedaj. Med predavanjem so zbrali nad 500.000 pesov, ki jih je pa predavatelj naklonil skladu za zidanje njihovega Doma.

Naslednji večer v nedeljo je bila v dvorani Doma sveta maša, med katero je naš urednik pridigal o misijonstvu in našem misijonskem sodelovanju. Nabitka med mašo je bila namenjena v pomoč vsem slovenskim misijonarjem, za katere so še po maši nekateri posamezniki darovali lepe vsote, ki so objavljene v tej številki med Darovi.

Pripominjamo, da so mendoški Slovenci že preje ob misijonski nedelji, ki so jo tudi s svojim dušnim pastirjem Horncm obhajali, lepo darovali za svetovne misijone svete Cerkve.

Obiskovalec je v kratkem času svojega bivanja živel pri družini Ovčjakovih, ki so že tradicionalni misijonski sodelavci med rojaki v lepi Mendozi.

VISOK OBISK V BARAGOVEM MISIJONIŠČU

O pestrem in bogatem življenju v tej ustanovi slovenskih lazaristov v Argentini poročamo navadno v našem listu le v toliko, v kolikor je v njem misijonskega življenja in dejstevovanja. A nekatere stvari so tako pomembne, da je prav, če o njih vsaj kratko poročamo našim misijonskim prijateljem, ki so v gotovi meri tudi sodelavci Baragovega misijonišča.

Tako naj tu povemo, da je Marijine sestre, ki vodijo Dom sv. Vincencija za slovenske onemogle in ki je karitativna akcija slovenskih sinov sv. Vincencija v Argentini, v mesecu novembru obiskala njih provincijalna predstojnica s. Renata Dežman iz Slovenije. Lepo smo se ji zahvalili, da nam je poslala za Dom sv. Vincencija tri sestre, pa ji tudi povedali, da nujno potrebujemo še ene, kajti Dom je prenapolnjen in na sprejem vanj čaka že vsaj 20 prosilcev, ki jih nimamo kam dati, pa smo se namenili zdati še eno nadstropje, a le pod pogojem, da nam družba nakloni še eno sestro, kajti hočemo, da so vsi bivalci Doma pod sestrsko-materinsko ljubeznijo Bogu in njim posvečenih duš. Ker nam je sestra provincalka kljub pomanjkanju poklicev v domovini dala upanje, da dobimo zaželjeno pomoč, bomo kar začeli z zidavo z božjo pomočjo, da ne bodo številni potrebni predolgo čakali na vstop v ta naš dom počitka.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

V našem listu še nismo sporočili za misijonstvo važne novice, da je bil o. Jože Kokalj DJ, dolgoletni misijonar v Zambiji, organizator dela slovenskih jezuitov v tej afriški deželi, pisatelj dveh knjig „Iz sončne Zambije“, imenovan za novega provinciala slovenske viceprovincije jezuitskega reda. Ko vemo, da se bo odsotnost o. Jožeta Kokalja v slovenskem misijonskem delu v Zambiji težko občutila pa se na drugi strani veselimo iz več razlogov: Kot višji predstojnik slovenskih jezuitov bo gotovo imel misijonsko delo province vedno

pred očmi in ga bo po vseh močeh pospeševal; kot velik poznavalec misijonske problematike, ki jo je dolga leta doživljal in reševal na terenu, bo mogel biti slovenskemu misijonstvu na sploh odličen svetovalec in pobudnik; kot dober literat in člankar bo v slovenskem misijonskem tisku mogel misijonstvo sveže predstavljati v sodobni luči. To vse bo pripomoglo k vedno bolj poglobljenemu in zdravemu misijonskemu sodelovanju celotnega naroda. V tem smislu mu „Katoliški misijoni“ čestitajo k imenovanju, ki mu daje toliko možnosti tudi za misijonsko oživljanje, se veselijo z njim lepega in važnega dela v slovenski Cerkvi in ga prosijo, naj bi poniagal, da bi, če že ne „Katoliški misijoni“, pa vsaj kakšen koli splošen misijonski list čim prej začel v domovini izhajati in prinesiti v slovenske katoliške družine misijonski ogenj, kot so ga nekdam „Katoliški misijoni“!

Misijonski opazovalec se je ozrl 35 let nazaj in je na tejli sliki, ki je bila posneta 22. decembra 1946, zasledil kar 15 lazaristov ozir. njih kandidatov v Rimu. Slikali so se ob odhodu br. Karla Kerševana CM v Zaïre. On je bil prvi, ki je iz te skupine begunskih lazaristov v Rimu tedaj odletel v misijone. Na sliki so, gledano od leve na desno: pokojni **Leopold Zajc**, umrl pred nekaj leti v Argentini; **Ciril Petkovšek**, tedaj še lazaristovski postulant, ki je potem izstopil; tedaj bogoslovec **Andrej Jerman**, kasnejši kitajski misijonar; tedaj novinec **Janez Arh**, sedaj na okrevanju v domovini; duh. **Dušan Okorn**, sedaj v ZDA; br. **Ciril Verdnik**, kasnejši kitajski misijonar; tedaj bogoslovec **Franc Rebersak**, ki umrl kot duh. v Beogradu; **Ladislav Lenček**, tedaj predstojnik slov. lazaristovske skupnosti v Rimu; tedaj bogoslovec **Janez Petek**, sedaj vodja

šol Baragovega misijonišča, župnik fare Marije Kraljice in ekonom; **br. Karel Kerševan** pred odhodom v misijone; novinec **Ivan Susman**, sedaj menda pokojni v Sloveniji; tedaj novinec duh. **Karel Wolbang**, bivši kitajski misijonar, sedaj župnik v Kanadi, ustanovitelj MZA; tedaj brat, zdaj duhovnik **Ivan Likozar**, superior centralne hiše argentinskih lazaristov v Buenos Airesu; tedaj bogoslovec **Janez Jeretina**, sedaj župnik v Montrealu, in bogosl. **Tone Zrnc**, sedaj v Torontu urednik „Božje Besede“.

Slovenski misijonski strokovnjak v domovini, ki je predaval poleg drugega na teološki fakulteti v Ljubljani tudi misijonsko vedo, lazarist **Franc Rode**, je bil pozvan v sveto mesto Rim, kjer bo odslej živel in deloval v važni ustanovi vesoljne Cerkve, pri Tajništvu za neverne. On bo oziroma je tajnik te cerkvene ustanove in bo na njem ležala največja peza dela za približanje Kristusa in njegove Cerkve vsem nevernim, ki jih je danes toliko, ko brezboštvo in v le tozemesko usmerjeni materializem naravnost preplavljata človeštvo. „Katoliški misijoni“ mu želijo obilo blagoslova pri tem, tudi za misijone tako važnem delu in ga prosijo, da nanje ne pozabi, ampak postane njih sodelavec, ko se bo s svojega novega mesta še lažje razgledoval po problematiki vernosti v sodobnem svetu.

Bivši kitajski misijonar, véliki organizator misijonskega sodelovanja zlasti v Združenih državah, lazarist **Karel Wolbang** je obhajal 40 letnico duhovništva na praznik sv. Petra in Pavla. Ob tej priliki je poslal vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam pismo ter vsakemu priložil spominsko podobico. Jubilantu tudi „Katoliški misijoni“ čestitajo k 40 letnemu duhovniškemu delovanju, ki je bilo vedno tudi misijonsko, in mu želimo, da bi zlasti njegova Misijonska znamkarska akcija, ki nikakor ni le znamkarstvo za misijone, ampak mogočna misijonsko vzgojna organizacija v molitveno in gmotno pomoč vsem slovenskim misijonarjem, še dolgo živela in delovala tako uspešno kot doslej: Na mnoga leta!

Misijonski kandidat za Zambijo, jezuit **Lojze Podgrajšek** je bil posvečen v duhovnika, a še ne bo šel takoj na delo v to deželo, kjer je že pred bogoslovnim študijem nekaj časa deloval, ampak bo študiral še dve leti v Kanadi, kajti v Zambiji je že naprej določen za profesorja in vzgojitelja v velikih semeniščih, pa se mora čim bolj strokovno usposobiti.

Čujemo pa, da se bo kmalu podal v Zambijo minorit **Ernest Benko**, ki se bo pridružil sobratu Mihi Drevenšku, kateri deluje na severu dežele v rudarskem območju v kraju Ndole. Novemu misijonarju čestitamo k zvestobi misijonskemu klicu in ga prosimo, da se „Katoliškim misijonom“ kmalu oglasi s kakim pismom in sliko, da ga moremo potem mi predstaviti slovenskim misijonskim prijateljem po svetu.

V domovini se je po slavlju petdesetletnice svojega redovniškega darovanja Bogu in dušam, posebno v misijonih, kjer deluje že nad 45 let, nahajala na oddihu misijonarka s. **Terezja Medvešek**, Hči Marije Pomočnice, ki nam je o tem iz domovine napisala naslednje pismo. „Pisala sem Vam, da bom šla iz Indije v Italijo na zdravljenje oči, in res sem prišla v Rim 10. junija. Tam sem se ustavila le za dva dni, nato sem pa šla v Milan v očesno bolnico. Po 4 dneh so me že operirali na levem očesu. Hvala Bogu, operacija je lepo uspela. Desno oko, ki so mi ga operirali v Indiji in se operacija tam ni tako posrečila, mi pa niso popravljali, ampak odločili, naj ostane tako kot je. V bolnišnici

sem bila 10 dni, potem pa v našem tamkajšnjem samostanu. Dva meseca nisem smela nič brati ne pisati, potem so mi predpisali in dali nova očala. — Zdaj sem pa na svojem domu, kjer imam še dve sestri živi, ki sta tudi že stari, a še vedno krepki ženski. Jutri odidem v Ljubljano, pojutrišnjem na Brezje, kjer bo velika slovesnost za poklice, ki jih je zdaj tudi tu zelo malo, kajti mišljenje ljudi se vedno bolj zmaterializira in tudi mladina hoče pred vsem čim več prostosti. Odkar sem bila pred petimi leti v domovini, se je v tem pogledu zelo spremenilo na slabše. Konec septembra mislim nazaj v Rim in od tam v Indijo, kajti še vedno lahko kaj delam na misijonskem polju. Od tam Vam čim prej pišem.“ Misijonarka je torej zdaj že v Indiji nazaj. V pismu je na koncu pozdravila vse misijonske prijatelje, mi ji pa vsi, kajne, želimo, da bi ji obe očesi še dolgo služili za delo med ubogimi Indijci.

Vsem misijonarjem in misijonskim prijateljem priporočamo toplo v molitev pokojnega vélikega ljubitelja in dobrotnika slovenskih misijonarjev, duhovnika **Stanka Skvarča**, ki je v soboto, dne 28. novembra umrl v Lujanu, v kolegiju bratov maristov, čisto blizu Marijine bazilike, v kateri je desetletja pomagal spovedovati romarje. Tisti, ki prebirate v našem listu misijonske darove, ste mogli skoraj v vsaki številki opaziti tudi njegovo ime kot darovalca. Pred letom smo pokojnega priporočili v molitev, da bi se mu zdravje izboljšalo, in je res kar lepo okrevал. A po nekaj mesecih so se mu pojavile še druge težave, katerim je zdaj podleгал. Pokojni misijonski dobrotnik je bil doma v župniji Vrhnika, kjer se je rodil ravno pred 75 leti. Naj v miru počiva in odslej iz nebes pomaga ljubljanim misijonarjem!

V istem Lujanu v Argentini je umrl dolgoletni dobrotnik slovenskih misijonarjev in Misijonskega zavoda **Edvard Širca**, primorski rojak. Njegova življenjska pot je zanimiva: V mladosti je vstopil za brata v Misijonsko družbo sv. Vincencija Pavelskega in bil vzoren redovnik. Prišla je pa vojna, z njo italijanska okupacija tudi gradu Miren pri Gorici, kjer je bil on nastavljen, s tem v zvezi so nastale težave, radi katerih se je pokojni umaknil iz družbene skupnosti italijanskih sobratov. Kot begunec je prišel v Argentini takoj v zvezo s tja došlimi slovenskimi lazaristi in je na njih priporočilo dobil službo zakristana v narodni baziliki lujanske Marije, kjer je deloval nad 25 let. Koj v začetku je zaprosil družbeno višje predstojništvo, da bi bil sprejet nazaj v družbo kot brat, kar pa ni bilo odobreno. Zato se je sčasoma poročil z sestro predstojnika lujanskega svetišča Serafinija CM in je z njo živel vsa ta leta, a Bog jima ni naklonil otrok. Po težki bolezni je izhiral in odšel k Bogu in lujanski Mariji, kateri je tako zvesto služil. Naj res v miru počiva! Slovenskim misijonarjem tudi njega priporočamo v molitev!

VSEM NAROČNIKOM, KI ŠE KAJ DOLGUJEJO ZA NAZAJ!

Lepo Vas prosimo, da sami od sebe poravnate, kar listu še dolgujete! List ne more vzdrževati upravnika, ki bi opravljal tudi opominjanje, zato se zanesemo, da boste vsi izpolnili dolžnost misijonske ljubezni in poravnali zaostalo naročnino! Prihranite nam stroške opominjanja, hvaležni Vam bomo!

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD KM ZA VSE

Argentina (v pesih). Franc Novak, Río Negro, 1.000.000; Justina Pahor, za lačne otroke, 100.000; Ivan Mehle, 100.000; N. N., Buenos Aires, 1.000.000; Ivan Mehle, st., 100.000; N. N., San Justo, 50.000; sestre Doma sv. Vincencija, 1.000.000; otroci Slomškove šole v Ramos Mejia, ob otroškem dnevu, 100.000; rojaki iz Mendoze ob misijonskem filmu: N. N., 500.000 (50 dol.), družina Božnar, 500.000; bratje in oče Bajda, 500.000; udeleženci filma, 1.100.000; Štirn Janez, 100.000; Jožica Božnar, 275.000; Beno Tičar, Ramos Mejia, 100.000; N. N., San Justo, 100.000; N. N., 20.000; Leopold Reya, 500.000, in zlatina.

Avstralija (v avstralskih dol.): Marija Radin, 30; E. Kregar, 5; J. Čehun, 10 .

Avstrija: Jože Pelan, Graz, 1.340 šilingov.

Italija: Marijina družba v Gorici, 800.000 Lir.

Nemčija: Ciril Turk, Stuttgart, 200 dolarjev.

Kanada: Kmetič Jože, 300 kan. dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Radota Sušnika na Madagaskarju: Družina Macarol, 50.000 pesov; za **Petra Opeka**, istotam, družina škulj, 50 dolarjev; za **revne otroke**, istotam: družina Opeka 400.000 N. N., 50.000; N. N., drugih 50.000 (vsi v pesih); za **gobavce** na Madagaskarju, za s. Marijo Pavlišič, N. N., Francija, 1.000 fr. frankov; s. Amandi Potočnik, N. N., iz Tucquegnieuxa, 1.000 fr. frankov; Bole iz Slovenske vasi, za **Marka Vilfana**, 300.000 pesov; **Pekovec**, za **gobavce**, 100 fr. frankov; za **Jožeta Kramarja SDB**, N. N., Francija, 30 dolarjev; za **o. Lovra Tomaziņa**, N. N., 15.000 pesov; za **mater Terezijo**, N. N., San Justo, 100.000 pesov.

ZA VANGAINDRANSKE ZVONOVE

Jožef Kmetič, Kanada, 300 kan. dolarjev.

V TISKOVNI SKLAD KM

Argentina (v pesih): Boris Širca, 500.000, Marija Malavašič, 50.000; Angelca Žakelj, 40.000.

Kanada (v kan. dolarjih): Preželj Ivan, 50; Rudi Šircelj, 50; Zorka Dimnik, 10.

ZDA (v dol.): Anica Benedik, 10; Marija Seškar, 10; duh. Franc Gaber, 20.

Avstrija (Koroška): J. G., 8.000 šilingov.

Avstralija: šveb Franc, 40 USA dol.

RABLJENE ZNAMKE ZA MISIJONE

Marija Ogrin, družina Tominec iz Castelarja, Lisjak Marijan, Vera Perklič, duh. Povše Milan in Leopold Reya.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

KDOR MISIJONOM DARUJE, BOGU POSOJUJE!

(Slovenski rek)

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1981 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev!). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloje, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

OBILU MILOSTI OB NOVOROJENEM DETETU IN NJEGOVEGA BLAGOSLOVA V NOVEM LETU

vošči

BARAGOVO MISIJONIŠČE S KATOLIŠKIMI MISIJONI

vsem slovenskim misijonarkam in misijonarjem, vsem sodelavcem v zaledju, zlasti še poverjenikom in naročnikom „Katoliških misijonov“, s posebno željo, da bi vedno bolj vneto delali za udeleženo vsega sveta na milostih Kristusovega rojstva in odrešenja!

Prijateljstvo v mrazu tudi ogreva...

Registro de Prop. Int. No. 68166
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612